

2-001

SAMMANTRÄDET TISDAGEN DEN 5 SEPTEMBER 2000

2-002

ORDFÖRANDESKAP: FONTAINE *talman*

(Sammanträdet öppnades kl. 9.05.)¹

2-003

Välkomsthälsning

2-004

Talmannen. – Kära kolleger! Tillåt mig att i dag välkomna en grupp kommunalråd från Malaga. Bland dem återfinns hustrun och dottern till José María Martín Carpena, kommunalråd för partido popular i Malaga, som mördades av ETA den 15 juli i år.

Mina damer! Jag skulle vilja säga att er närvaro här i dag bland oss är ett bevis på det mod ni visat prov på inför den fruktansvärda prövning ni upplevt, som var desto mer dramatisk med tanke på att ni själva tvingades bevittna detta outhärdliga mord. Jag kan bara helt uppriktigt framföra våra djupaste sympatier.

I går hedrade som ni vet parlamentet offren för terrorismen i Spanien och vi höll en tyst minut till deras minne. Jag skulle också vilja säga att ni har Europaparlamentets fulla stöd i kampen mot terrorismen i Spanien.

(Applåder)

2-005

Galeote Quecedo (PPE-DE). – *(ES)* Fru talman! Vi måste åter beklaga att det fortfarande finns de i Europa som berövar andra livet för att de är av en annan uppfattning, som tänder eld på de politiska motståndarnas hus. Det finns de som tvingar andra att emigrera för att rädda sitt och familjens liv.

Vi demokrater kan i en situation som denna, i en rättsstat, inte annat än sluta oss samman för att försvara vårt system med frihet mot terrorns förtryck och förlita oss på domstolens agerande. Det svåraste, kära kolleger, fru talman, är att förklara för änkorna, för barnen som mist sin far, varför den de älskar har gått bort. Det enda vi kan göra, Elvira och María José, är att ge uttryck för vår solidaritet.

(Applåder)

2-006

Aparicio Sánchez (PSE). – *(ES)* Fru talman! Ni har med era ord i dag och i går åter visat prov på er representativa funktion och er medmänsklighet och det vill jag som företrädare för Europeiska socialdemokratiska partiets grupp tacka er för. Faktum är att vi just har gett de varmaste applåder åt ett av offren, José María Martín Carpena, som mördades enbart på grund av brottet att bo och arbeta i ett fredligt och demokratiskt land.

Som ett komplement till de starka känslorna hos alla eller så gott som alla och indignationen hos varje demokrat vill jag, i det här fallet, bidra med ett speciellt minne. Jag hade förmånen under sexton år att få vara borgmästare i den stad som Martín Carpena vigde sitt liv åt och jag var ordförande i den kommun Martín Carpena arbetade i. Jag känner väl till fullmäktigeledamotens storslagna insats. Till den blygsamma ersättning som denne erhåller i mänskligt, politiskt och ekonomiskt avseende kommer generositeten vad tiden beträffar och att denne viger sitt liv åt allmänhetens intressen. På det viset hade Martín Carpena vunnit alla Malagabors hjärtan.

Fru talman! Som ni vet och som vi kunde konstatera i går, finns det grupper i Baskien som stöder terrorismen. De ställer för områden som i dag är spanska eller franska med nazistisk retorik upp etniska och politiska mål som är värre än i 60-talets Albanien och bedriver kampanjer i Europeiska unionens länder.

Jag vill påpeka för ledamöterna att om den terroristiska totalitärismen i Europa på 20- och 30-talet skulle ha utvecklats inom en politisk union grundad på demokrati och mänskliga rättigheter, hade den inte varit möjlig. Jag vill därför påpeka att den dag då alla Europas samhällsinstitutioner och massmedia reagerar med samma mod som detta parlament och allmänheten i de femton länderna känner detsamma inför ETA:s attentat, då kommer terrorismen att vara nära slutet. Därför vill jag, fru talman, som företrädare för Europeiska socialdemokratiska partiets grupp framföra en hyllning till Martín Carpenas minne och uttala min medkänsla med den mördade ledamotens anhöriga och vänner.

---

¹ Föredragningslista – Mottagna dokument – Aktuell och brådskande debatt (framlagda resolutionsförslag): se protokoll.

(Applåder)

2-007

Esteve (ELDR). – *(ES)* Fru talman! Närvaron av fullmäktigeledamöterna från Malaga och i synnerhet Martín Carpenas änka är en av anledningarna till att vi får det hopp tillbaka som ETA försöker kväva, som de försöker döda. Jag anser absolut att deras närvaro är en av de faktorer som får oss att tro att det baskiska folket kan återerövra sin förmåga att föra en dialog och att det kan återerövra freden.

Det är uppenbarligen svårt för orden – trots att vi upprepar dem och parlamentet har tagit ställning i dag och i går – att behålla sitt värde. Det är viktigt att de gör det. Det är viktigt att deras närvaro präglar våra ord så pass starkt att vi kan leva upp till deras mod och dela deras smärta i vårt ställningstagande och med våra ord.

Vi i Europeiska liberala, demokratiska och reformistiska partiets grupp vill ge uttryck för vårt hopp om att freden skall återvända till det baskiska folket.

(Applåder)

2-008

Puerta (GUE/NGL). – *(ES)* Fru talman! Jag vill som företrädare för Gruppen Europeiska enade vänstern/Nordisk grön vänster ge uttryck för min beundran för och tacksamhet till fullmäktigeledamot Martín Carpena, hans anhöriga, hans dotter, hans hustru, hans vänner och via dem till de anhöriga till alla dem som i uppfyllandet av sitt åtagande har mist livet till följd av det terroristiska våldet.

Jag vill tala om för ledamot Martín Carpenas anhöriga och vänner att hans uppoffring inte har varit förgäves, att de står främst i ledet vad gäller mod, tapperhet, i försvaret av demokratin, inte bara i Baskien och i Spanien utan även i Europa. Det är nödvändigt att med hjälp av demokratiska medel försvara demokratins första skyttegravar. Vi måste tänka på det osedvanliga mod som krävs för att varje dag som företrädare för folket, vald av folket, omgiven av faror, av våld och av hot försvara de demokratiska värdena. Det är inte bara fullmäktigeledamöter som har mördats utan även andra personer i säkerhetsstyrkornas, i demokratins tjänst, företrädare för arbetsmarknaden, facket, företagen, men det är något särskilt perverst över att döda, ansätta och förfölja dem som åtnjuter folkets förtroende. Motsägelserna kunde inte vara större. Därför står alla våra politiska grupper i dag ännu stadigare, utan några inbördes gränser, i försvaret av demokratin och i vår tacksamhet till vänner och anhöriga till personer som Martín Carpena för det vittnesbörd de ger. Det innebär att vi i framtiden har ett åtagande i kampen för demokrati och frihet. Ni kan vara förvissade om att Martín Carpenas uppoffring inte har varit förgäves.

(Applåder)

2-009

Maes (Verts/ALE). – *(NL)* Fru talman! Som talesman för Gruppen De gröna/Europeiska fria alliansen vill jag gärna ansluta mig till era ord som uttrycker deltagande och beundran, men framför allt medlidande med Martín Carpenas familj. Varje attack i Europa mot oskyldiga är en attack mot själva Europa, mot de demokratiska värdena, mot tron på att man på demokratisk väg, på ett pacifistiskt och tolerant sätt, kan genomföra de nödvändiga förändringarna för att se till att människor får ett bättre liv.

Jag hoppas sålunda att vi i alla länder på ett kraftfullare sätt än tidigare kommer att hjälpas åt att finna fredliga lösningar med hjälp av dialog, och att ingen försöker att dra nytta av dessa attacker politiskt. Fru talman, familj, vänner, människor från Malaga och människor från alla andra platser där redan fler än tusen personer har omkommit! Vi lider med er, och vi vill först och främst att det blir ett slut på terrorn. Därför vill vi inte ha någon polarisering. Vi vill att alla som strävar efter en fredlig förändring kan finna varandra vid förhandlingsbordet.

(Applåder)

2-010

Situationen i Mellanöstern

2-011

Talmannen. – Nästa punkt på föredragningslistan är uttalanden av rådet och kommissionen om situationen i Mellanöstern. Som ni vet är det en debatt som i dag är ganska exceptionell, eftersom den direkt kommer att följas av talet av talmannen i Knesset och talet av ordföranden i Palestinska lagstiftningsrådet, som är här i Strasbourg och strax kommer hit. Jag skall hälsa dem välkomna när de har kommit och som ni vet kommer de att uttala sig officiellt under sammanträdet kl. 11.30.

2-012

Moscovici, rådet. – *(FR)* Fru talman, herr kommissionsordförande, mina damer och herrar parlamentsledamöter! Jag skulle först av allt efter er, fru talman, efter gruppernas talare, vilja delge er den sympati och de känslor som vi hyser i

rådet, som fördömer terrorismen. Det är ett ämne som vi tog upp vid det informella mötet med utrikesministrarna i lördags och söndags i Évian. Jag vänder mig nu till invånarna i Malaga, till Carpenas änka, och jag vill försäkra dem om Europeiska unionens avsikt att agera i deras ställe mot den farsot som terrorismen utgör och som faktiskt hotar våra demokratier.

Ni gjorde helt rätt, fru talman, mina damer och herrar parlamentsledamöter, som valde att ta upp situationen i Mellanöstern. Det är ett val som är desto mer lämpligt eftersom denna region, som de senaste månaderna varit skådeplats för ovanligt betydelsefulla händelser, nu står inför en vändpunkt som kan bli historisk. Vi står faktiskt inför avgörande tidsfrister för folken i regionen och har för första gången en verklig möjlighet att få uppleva hur ett halvt sekel av konflikter mellan israeler och palestinier avslutas, men det finns också en risk, om detta hopp grusas, att vi får uppleva att våldet återuppstår.

Det faktum att talmannen i Knesset, Abraham Burg, och ordföranden i Palestinska lagstiftningsrådet, Ahmed Qurie, accepterat att tillsammans komma hit och hålla tal inför Europaparlamentet i dag på er inbjudan, fru talman, illustrerar viljan till fred och dialog som numera finns hos de båda parterna. Jag ser även i denna åtgärd, som är utan motstycke efter vad jag vet, ett tecken på ett erkännande av Europeiska unionens fortsatta ansträngningar för att främja framväxten av freden, ett erkännande som även innebär starka förväntningar på Europa. Dessa förväntningar får inte vändas till besvikelse. Denna exceptionella gest, där jag ser ett tecken på förtroende och hopp, förtjänar att hyllas.

Jag skall nu försöka delge er vår analys av den senaste utvecklingen i regionen, av situationen och av framtidsutsikterna för fredsprocessen.

Vi har de senaste månaderna upplevt händelser av största betydelse i Mellanöstern, både när det gäller toppmötet i Camp David och Israels tillbakadragande från södra Libanon. Samtidigt avled den syriske presidenten Hafez El Assad, som gjort sitt land till en viktig aktör på den regionala scenen. Denna snabba händelseutveckling gäller i första hand förhandlingarna mellan Israel och Palestina. Det faktum att Ehud Barak kommit till makten i Israel efter att ha valts på ett fredsprogram har, liksom Yasser Arafats beslutsamhet att fortsätta dialogen, gjort det möjligt att fortsätta förhandlingarna och på så sätt bidra till att föra processen ut ur den återvändsgränd där den befunnit sig i flera år.

Sharm-el-Sheikh-avtalet, som undertecknades den 4 september 1999, var inledningen till en ny fas i fredsprocessen och bröt med en lång period av motstånd mot förändringar eller till och med tillbakagång. I avtalet fastställdes villkoren för att genomföra klausuler i Wye River-avtalet, som dittills inte tillämpats. Avtalet innehöll också en ny tidsplan för att avsluta förhandlingarna om den slutliga statusen, genom att fastställa nya och mycket nära förestående tidsfrister, nämligen den 13 september 2000, och förlängde på detta sätt faktiskt den mellanliggande perioden med ett år. När nu denna tidsfrist närmar sig kan vi göra en första sammanfattning, som nödvändigtvis blir provisorisk, av denna nya satsning på fredsprocessen.

Jag skulle först av allt vilja säga att Sharm-el-Sheikh-avtalet har kunnat genomföras när det gäller de viktigaste bestämmelserna, även om det ofta skett senare än vad som fastställts i tidsplanen. Den andra omstruktureringen avslutades därför den 24 mars 2000, alltså lite mer än två månader efter planerat datum. Hundratals fångar kunde frigges men resultatet är ännu inte helt tillfredsställande. Andra bestämmelser har bara tillämpats otillräckligt. Den tredje omstruktureringen ägde därför inte rum. Endast den ena av två korridorer som planerats mellan Gaza och Västbanken öppnades verkligen. Verksamheten med kolonisering och expropriering av jorden på Västbanken fortsatte och bröt mot Sharm-el-Sheikh-avtalet som förbjöd varje form av unilateral åtgärd avsedd att ändra situationen på fältet. Dessa svårigheter, tillsammans med en negativ ekonomisk och social situation, bidrog till stor del till att starka spänningar kvarstod i området, vilka vid flera tillfällen urartat i våldsamma händelser.

När det gäller förhandlingarna om den slutliga ställningen, som skulle gå via en mellanetapp med ett ramavtal, har man länge stått och stampat. Det faktum att parternas ursprungliga ståndpunkter var långt ifrån varandra kunde ge en känsla av att det fortfarande var alltför tidigt att hoppas på en kompromiss, och det var den situationen som ledde till toppmötet nyligen i Camp David vilket, även om det inte gjorde det möjligt att uppnå det önskade avtalet, ändå öppnade nya framtidsutsikter kring samtliga frågor om den slutliga ställningen, och det kan därför i våra ögon inte ses som ett misslyckande. Vi anser tvärtom att det skapat ny dynamik.

Detta resultat som man inte ens kunde hoppas på för bara några månader sedan, skulle sannolikt inte ha varit möjligt, det säger jag, utan president Clintons och Madeleine Albright personliga engagemang. De framsteg som uppnåtts beror till stor del på deras beslutsamhet att få de olika uppfattningarna att smälta samman och föra förhandlingarna framåt. Framstegen beror självfallet och framför allt också på politiskt mod, i betydelsen ansvar och engagemang till förmån för freden, som ordföranden i den palestinska myndigheten och den israeliske premiärministern visat prov på. För första gången diskuterade de faktiskt utan några tabun alla frågor om den permanenta ställningen och ingen av dem tvekade att ta upp och mjuka upp principiella ståndpunkter som hittills lagts fram som okränkbara. Diskussionerna har förvisso inte lyckats, det vet vi, och inga av de framsteg som gjorts kan naturligtvis, i avsaknad av ett totalavtal, betraktas som definitiva, med tanke på den diplomatiska regeln som säger att det föreligger ingen överenskommelse om någonting så

länge det inte finns en överenskommelse om allt. Även om freden i Mellanöstern nu är inom synhåll är den ändå inte uppnådd.

Framstegen i Camp David måste konsolideras och ytterligare ansträngningar krävs, särskilt när det gäller frågorna om Jerusalem, flyktingarna, och framför allt de heliga platserna. Framtidsutsikter öppnades vid Camp David. Vi tvivlar inte på att en lösning som tar hänsyn till båda parter och hela världens berättigade förväntningar är möjlig, och det gäller även de heliga platserna.

Det finns alltså en historisk möjlighet. Vi befinner oss fortfarande i en exceptionellt god konjunktur. Israels premiärminister, som valts på grund av ett fredsprogram, vill ha ett avtal, som han har lika stort intresse av att uppnå som president Arafat, som håller fast vid sitt val att engagera sig i Osloprocessen. President Clinton i sin tur är mer beslutsam än någonsin att använda hela sitt och sitt lands inflytande för att, innan hans mandat löper ut, – dvs. före årets slut – bidra till en positiv lösning på förhandlingarna. Denna möjlighet till öppning, som är relativt exceptionellt, skulle emellertid – det måste vi vara vaksamma mot – snart kunna stängas. Det amerikanska valet närmar sig, liksom upptakten i det israeliska parlamentet, som vi vet kan vara känsliga.

När det gäller tidsfristen den 13 september, som fastställdes i Sharm-el-Sheikh-avtalet för avslutande av förhandlingarna om den slutliga ställningen, kan den inte skjutas upp på obestämd tid utan att påtagliga framsteg och framtidsutsikter om ett nära förestående avtal märks i förhandlingarna. Detta exceptionella tillfälle får alltså inte döljas. För att hoppet som tändes i Camp David skall konkretiseras är det till att börja med viktigt att parterna är fortsatt engagerade och att de fortsätter att visa prov på samma engagemang och samma vilja som de hittills gjort. Deras ledare måste fatta både svåra och modiga beslut för dem. I det sammanhanget måste allt göras för att få parterna att utan avbrott fortsätta på den väg de inlett, i syfte att sluta ett totalt och definitivt avtal.

Europeiska unionen är i det sammanhanget beredd att satsa helhjärtat för att ansträngningarna skall bära frukt. Unionen avser att fortsätta att ikläda sig sin roll på ett aktivt och användbart sätt, en roll som har flera beståndsdelar: uppmuntra parterna, bidra till att söka lösningar och genomföra avtalen. Via den nära och regelbundna politiska dialog som unionen upprätthåller med samtliga regionala parter erinrar unionen alltid om den internationella lagligheten, strävan efter att FN:s resolutioner skall tillämpas liksom de grundläggande principerna som styr fredsprocessen och strävan efter att uppmuntra parterna att fortsätta på vägen mot fred.

Fru talman! Ni kunde konstatera vid er resa till Mellanöstern i början av detta år i vilken utsträckning de europeiska ståndpunkterna är utbredda och förväntade, granskade, dissekerade, bedömda som ibland alltför blygsamma, ibland däremot alltför företagsamma, men i allmänhet konstruktiva och balanserade. Ni kunde också notera i vilken utsträckning förväntningarna på Europa är fortsatt höga. Det är denna strävan efter att bekräfta Europas roll och motsvara parternas förväntningar som föregick utnämmandet av ett särskilt sändebud från Europeiska unionen redan 1996. Ambassadör Moratinos – som jag hyllar och som innehar denna tjänst sedan fyra år – har lyckats ge Europa ett ansikte i Mellanöstern, genom att utveckla dagliga kontakter med samtliga styrande i regionen.

Denna stödjande roll, som skall underlätta och fungera som mellanhand, kompletterar Förenta staternas roll, och är dessutom ett bidrag till den kollektiva diskussionen för att tänka sig nya lösningar, bryta vissa tabun, eller föreslå kompromisser. Berlinförklaringen från 1999, liksom Venedigförklaringen från 1980, återger en anmärkningsvärt enig syn bland de europeiska parterna och utgör referenstexter som – det är jag övertygad om – bidragit till att öppna vägen för historiska kompromisser mellan israeler och palestinier.

Europa har slutligen utvecklat en politik för samarbete med samtliga länder i Mellanöstern som syftar till att skapa villkor för en harmonisk ekonomisk och social utveckling och samtidigt förstärka den regionala integrationen, som är ett villkor för en hållbar förankring av freden. Europa står därmed – det vet vi – för nära hälften av de ekonomiska åtagandena om internationellt stöd till det palestinska territoriet sedan 1993. Europa står självfallet fortfarande till förfogande för att i sinom tid bidra till att de avtal som slutits också tillämpas i sin helhet.

Det är sannolikt alltför tidigt att ta upp vad som skulle kunna vara ett avtal om den permanenta ställningen för de palestinska territorierna som det i vilket fall som helst åligger enbart parterna att fastställa genom förhandling, som är den enda antagliga metoden. Diskussionerna i Camp David ger ändå en första idé om vad som skulle kunna vara konturerna till ett framtida avtal. I det sammanhanget vill jag säga att tillkomsten av en palestinsk stat i våra ögon är ofrånkomlig under förutsättning att den är bärkraftig, fredlig och demokratisk. Detsamma gäller palestiniernas obestridliga rätt till självbestämmande, och jag är övertygad om att den för övrigt utgör den bästa garantin för Israels säkerhet.

Denna rätt att förfoga över en stat och därmed utropa den kan inte bli föremål för något veto. Såsom Europeiska unionen emellertid redan påpekat, föredrar man emellertid tydligt att en palestinsk stat inrättas efter en lyckad förhandlingsprocess. Det är emellertid inte ett villkor, och det vet ni. Unionens ståndpunkt i denna fråga är fortfarande den som uttrycktes i Berlinförklaringen i mars 1999.

Men alla ansträngningar som angivits i föregående steg, till att börja med självfallet parternas ansträngningar, måste gå i riktning mot att ett avtal sluts som är – jag upprepar det – inom räckhåll. Som ni har kunnat notera ifrågasätter palestinierna själva i dag möjligheten, villkoren och framför allt tillfället att utropa sin stat med tanke på den pågående utvecklingen. Diskussionerna mellan de femton medlemsländernas utrikesministrar, vid det informella mötet nyligen i Évian som jag nyss tog upp, bekräftade giltigheten i det europeiska synsättet som tillämpats hittills till stöd för fredsprocessen.

Även om det brådskar att åstadkomma ett avgörande genombrott när det gäller den israelisk-palestinska frågan får det emellertid inte göra att vi vänder ryggen till andra delar av fredsprocessen, eftersom den är en enhet. Det kräver en total och hållbar lösning. Ett avtal mellan israeler och palestinier är nödvändigt. Det är grundläggande men kan inte ensamt säkerställa fred och stabilitet i Mellanöstern. Det är också dags att trådarna i diskussionen knyts ihop mellan Syrien och Israel, vilket Frankrikes president också betonade nyligen, eftersom status quo inte ligger i någondera partens intresse. Allt borde därför göras för att så snart som möjligt främja slutandet av ett avtal mellan Israel och Syrien, liksom mellan Israel och Libanon.

I det hänseendet finns det ändå framtidsutsikter, även om situationen i dag förefaller kontrastrisk. Det israeliska tillbakadragandet från södra Libanon den 24 maj i år innebar faktiskt slutet på 22 års ockupation och skapade därför det som jag skulle kalla en "ny giv". Detta tillbakadragande, som intygades av Förenta nationernas generalsekreterare redan den 16 juni, är en positiv beståndsdel på mer än ett sätt. Det innebar till att börja med att resolution nr 425 från säkerhetsrådet tillämpades. Visserligen sent, men ändå fullständigt och ovillkorligt. Det var ett ovedersägligt framsteg. Det genomfördes dessutom under villkor som var mindre ogynnsamma än man skulle ha kunnat frukta och åtföljdes inte – och det är mycket viktigt – av någon ökning av våldet vilket man skulle ha kunnat misstänka. Den ansvarskänsla som samtliga parter visade prov på bör betonas här.

Hittills har svårigheterna kunnat överbryggas och bestämmelserna i resolution 425 har kunnat genomföras. Frågan om de israeliska inträngningen utefter den blå linjen har på detta sätt kunnat lösas efter två månaders svårigheter. Säkerhetsrådet antog den 27 juli resolution nr 1310 som förlängde mandatet för UNIFIL med en ny sexmånadersperiod. Den libanesiska regeringen gav den 5 augusti sitt godkännande till att tillåta styrkan i den tidigare ockuperade zonen och sedan dess har UNIFIL upprättat ett antal fasta poster i denna zon och även intagit position utmed den israelisk-libanesiska gränsen. Parallellt satte den libanesiska regeringen den 9 augusti in en blandad styrka om 1000 man, 500 militärer och 500 polismän, med uppgift att upprätthålla den allmänna ordningen inom själva det libanesiska territoriet, emellertid med undantag för varje uppgift om övervakning av gränsen trots att det var deras ansvar.

Omstruktureringen av UNIFIL och den libanesiska regeringens utsändande av en blandad säkerhetsstyrka i söder utgör, i våra ögon, positiva händelser. Men situationen vid gränsen till Israel är fortfarande ömtålig. Incidenter som hittills varit relativt små äger rum då och då utmed den blå linjen. Det ligger därför i alla parter intresse att undvika varje incident som kan orsaka en upptrappning.

Det är i det hänseendet viktigt att den libanesiska regeringen tar hela sitt ansvar för att skapa de villkor som krävs för att UNIFIL skall kunna utöva sitt mandat helt och fullt. Stabiliseringen av situationen i södra Libanon går även via återuppbyggnad av denna region som, det vet vi, har lidit mycket av ockupationen och kriget, liksom via dess återintegration i Libanons ekonomiska och sociala område. Europeiska unionen är självfallet beredd att ta del i denna återuppbyggnad av södra Libanon så snart villkoren på fältet uppfyllts. Unionen avser även att på ett mycket konkret sätt visa på sitt stöd till Libanon i samband med givarkonferensen för återuppbyggnaden av södra Libanon, som planeras att hållas under vårt ordförandeskap. Israels tillbakadragande från södra Libanon och det successiva återupprättandet av Libanons suveränitet i området går även i rätt riktning. De pågående förändringarna i området låter dessutom ana möjligheten, vilket vi hoppas, till en successiv utveckling av förbindelserna mellan Syrien och Libanon. Där är fortfarande situationen ömtålig och endast ett avtal mellan Israel och Syrien, genom tillämpning av säkerhetsrådets resolution nr 242 och principen om utbyte av mark mot fred, kan – det är vi övertygade om – inrätta en rättvis och hållbar fred i regionen.

Möjligheten till ett återupptagande av förhandlingarna mellan Israel och Syrien kan förvisso förefalla relativt ogynnsam – det måste vi erkänna -, åtminstone på kort sikt. Parternas ståndpunkter, som vi känner till, är på detta stadium oförenliga, även om meningsskiljaktigheterna förefaller mindre djupa när det gäller många av aspekterna på konflikten mellan Israel och Palestina. De israeliska och syriska ledarnas agendor förefaller för ögonblicket fyllda av andra politiska frågor och ändå kvarstår det strategiska valet med freden på båda sidor, vilket bekräftades nyligen på nytt på högsta nivå. President Bashar Al Assad betonade i sitt installationsanförande den 7 juli sin iver att sluta ett avtal med Israel, och erinrade om att allt var förhandlingsbart utom linjen från den 4 juni 1967. Ehud Barak uppmanade för sin del Syrien att sluta det han kallade "de modigas fred", en formulering som vi känner igen. Man kan därför hoppas att förhandlingstrådarna kan knytas ihop under de kommande månaderna.

Min slutsats är att den senaste utvecklingen i regionen inte enbart är förbunden med fredsprocessen, även om den spelar en central roll. Den regionala integrationen går framåt sakta men säkert, även om den fortfarande är helt otillräcklig. Den ingår särskilt i den större ramen med Europa-Medelhavsprocessen från Barcelona, som uttrycker Europeiska unionens vilja

att utveckla en total strategi för denna region som ligger så nära och är så nära förbunden med oss. Ett frihandelsområde som innefattar alla länder i Mellersta Östern håller på att upprättas med unionen och det borde – det är vi övertygade om – främja en öppnare och modernare ekonomi liksom deras möjlighet att införlivas i världsekonomin. Associeringsavtal har redan undertecknats med Jordanien, Israel och den palestinska myndigheten. Ett avtal kommer sannolikt att inom kort undertecknas med Egypten. Förhandlingar pågår även med Libanon och Syrien.

Ingen betvivlar att Europa-Medelhavsprocessen i sin politiska dimension, med projektet med freds- och stabilitetsstadgan som innebär ekonomisk stabilitet men även social och mänsklig, kommer att bidra till att bygga upp Mellersta östern "efter freden", den som vi så gärna vill ha, för det finns inget alternativ till den fredsprocess som i dag gått in i en fas som vi hoppas och tror är avgörande. Europa, liksom resten av det internationella samfundet och särskilt Förenta staterna – och jag skall avsluta här, fru talman – avser att göra allt för att underlätta besluten som åligger de viktigaste aktörerna, nämligen israeler och palestinier, som är ansvariga inför sina folk och inför historien, för att främja denna fred som man så länge väntat på, så länge önskat sig och som nu finns inom räckhåll.

2-013

* * *

Talmannen. – Det är en stor ära för mig att i den officiella talarstolen hälsa Abraham Burg, talman i Knesset, och Abu Ala, ordförande i Palestinska lagstiftningsrådet, välkomna.

(Applåder)

Herrar ordförande! Ert gemensamma stöd till vårt arbete och de tal ni strax skall hålla är en i högsta grad symbolisk gest. Jag är övertygad om att den debatt ni kommer att följa kommer att ge er en uppfattning om de vänskapliga känslor som vårt parlament hyser för era respektive folk och den mycket stora betydelse vi fäster vid att en rättvis och hållbar fred upprättas i vårt område.

* * *

2-014

Patten, kommissionen. – *(EN)* Fru talman! Jag skulle vilja börja med att säga att kommissionen helhjärtat instämmer i de rörande uttalanden som ni gjorde i går om terrorism och om modet hos de människor som har blivit martyrer för demokratin, liksom i de uttalanden som har gjorts denna förmiddag av ledamöter i denna kammare.

Jag skulle också vilja säga att det är en stor ära att få diskutera frågan om en fredsuppgörelse i Mellanöstern i närvaro av några av de personer i vars händer det ligger att åstadkomma detta historiska framsteg. Naturligtvis håller jag i allt väsentligt med om vad rådets ordförande just har sagt. Jag har inte för avsikt att upprepa alla hans argument, utan jag tänkte i stället, kanske, föra fram en eller två personliga tankar om några av rådsordförandens kommentarer och lägga till en eller två andra punkter, huvudsakligen om ekonomiska frågor.

Även om man vid toppmötet i Camp David inte kunde nå en slutlig uppgörelse, gjordes, som rådets ordförande sade, enorma framsteg. Jag är övertygad om att vi alla skulle vilja hylla president Clintons och utrikesminister Madeleine Albrightskickliga och ihärdiga diplomati. Toppmötet i Camp David hjälpte till att minska klyftorna mellan parterna i tvisten. Det hjälpte till att ta upp och faktiskt avlägsna ett antal gamla tabun, till exempel om de ytterst svåra historiska frågor som omger Jerusalems status.

När vi har kommit så långt, skulle det utan tvekan vara en tragedi om den möjlighet till fred som nu är större än någonsin tidigare skulle kastas bort. Vi står redo, som rådets ordförande har påpekat, att hjälpa till att föra saker och ting framåt på varje sätt vi kan, och vi är beredda att göra vad vi kan för att få till stånd en uppgörelse. Det är en stor glädje att se vår egen företrädare, som har gjort så mycket för att se till att Europeiska unionens närvaro i regionen är märkbar.

Allteftersom tiden obevekligen går framåt, har talet om Palestinas status som självständig stat oundvikligen ökat. Förklaringen från Europeiska rådets möte i Berlin gäller fortfarande som Europeiska unionens ståndpunkt. President Arafat har fått visa råd om att skjuta upp det planerade utropandet av en självständig palestinsk stat den 13 september.

Jag vill upprepa vad som sades i förklaringen från Europeiska rådets möte i Berlin i mars, att Europeiska unionen är övertygad om att skapandet av en demokratisk, livskraftig och fredlig suverän palestinsk stat på grundval av existerande överenskommelser och genom förhandlingar skulle vara den bästa garantin för Israels säkerhet och Israels erkännande som en jämlik partner i regionen. Det är vår ståndpunkt.

Vad Syrien beträffar, inser alla att president Bashar al-Assad måste stärka sin position. Även här är emellertid meningsskiljaktigheterna med Israel små, och vi tror att de skulle kunna överbryggas. Vi kommer att fortsätta att göra allt vad vi kan för att uppnå detta. Vi har en nyckelroll att spela i Syrien när det gäller att aktivt uppmuntra ekonomiska

reformer och modernisering i Syriens intresse och i den regionala stabilitetens intresse. Jag gjorde en ytterst givande resa till Syrien tidigare i år, låt vara allt för kort, under vilken vi gjorde betydande framsteg i vår dialog om ekonomiska frågor och om den hjälp som vi kan ge. Vi vill svara på ytterligare förfrågningar från Syrien om hjälp i reformprocessen. Vi kommer också att vara beredda att ge stöd för att stärka rättssäkerheten, människorättsliga frågor och politisk pluralism.

Vad södra Libanon beträffar, återstår enormt mycket för Europa att göra, inte minst inom ramen för partnerskapet mellan Europa och Medelhavsländerna. Europeiska unionen kommer att hjälpa till med återuppbyggnaden av södra Libanon så snart som kommissionsvillkoren tillåter det. Den libanesiska regeringen måste upprätthålla ordning i söder och dessutom översätta sina allmänna hjälpförfrågningar till konkreta och realistiska förslag. Men vi kommer att ange huvuddragen i våra strategier så snart som dessa villkor uppfylls, och vi har, som många ledamöter känner till, haft en bedömningsdelegation i området för att se exakt vad vi kan göra på marknivå så snart som möjligt. Kammaren överraskas knappast av att höra att vi avser att arbeta på områden som minröjning, där vi har så stor erfarenhet, områden som är livsviktiga för att återställa ett normalt ekonomiskt liv och anständiga sociala förhållanden i södra Libanon.

Samtidigt som vi förbereder oss för en möjlig roll i genomförandet av ett fredsavtal, koncentrerar vi oss också på det regionala scenariot efter en fredsuppgörelse. När konflikter är en del av det förflutna, är det viktigt att inse att en fredsuppgörelse skulle förändra framtidsutsikterna för alla. Ihållande ekonomisk tillväxt och ekonomisk stabilitet är nycklarna till regional fred och konsolidering av den freden under de kommande åren. Det är mer troligt att människor stöder freden om de känner att deras levnadsförhållanden förbättras.

Den ekonomiska tillväxten är emellertid för närvarande trög, och arbetslösheten är beklämmande hög, över 15 till 20 procent totalt. Skillnaderna växer både inom regionen och, vilket sades under gårdagens debatt om Meda, mellan regionen och Europeiska unionen. Dessutom kommer den regionala arbetsmarknaden att sättas under ett starkt tryck på grund av den höga befolkningstillväxten, som är en följd av det välkomna införlivandet av fler kvinnor på arbetsmarknaden och den framtida integreringen av palestinska flyktingar i regionens ekonomier.

Det regionala välståndet är därför beroende av seriösa ansträngningar som främjar den ekonomiska tillväxten. De privata investeringarna kommer här att spela en central roll, men de offentliga investeringarna kommer att fortsätta att vara viktiga, särskilt beträffande ekonomisk övergång, inklusive harmonisering, intern avreglering och regionalt samarbete, stabilisering och regionala infrastrukturer.

Jag hänvisade till den intressanta debatt som vi hade i går kväll om Meda och våra försök att snabba på och förenkla bestämmelserna, så att vi kan leverera vår hjälp i regionen mycket snabbare. Det är viktigt att komma ihåg omfattningen av denna hjälp. Europeiska unionen som helhet – kommissionen, medlemsstaterna och Europeiska investeringsbanken (EIB) – ansvarar för omkring 50 procent av all ekonomisk hjälp i regionen. Kommissionen och EIB ansvarar för omkring hälften av dessa 50 procent, så vi ansvarar för omkring 25 procent. Under de senaste åren har vår hjälp i regionen i genomsnitt legat på omkring 800 miljoner euro, det vill säga från kommissionen och EIB, omkring 450 miljoner euro från kommissionen och resten från EIB. Det är en betydande investering i regionens framtida välstånd och välmående, men jag försöker fortfarande se till att de tillgängliga resurserna används effektivare och snabbare.

Jag sade i går att kommissionen kommer att föra diskussioner denna vecka, och jag hoppas att det inte är att sätta för stor tilltro till dess kollektiva visdom att säga att vi kommer att kunna offentliggöra våra förslag senare i denna vecka. Vi diskuterar ett kommissionsmeddelande om att vitalisera Barcelonaprocessen, vilket alla erkänner är ytterst viktigt. I det dokumentet kommer vi att betona den livsviktiga betydelsen av ett större regionalt samarbete och mer handel och samarbete mellan länderna i söder och inte bara mellan Europa och länderna i söder. Jag hoppas att dokumentet och dess genomförande kommer att hjälpa till att befästa de politiska framstegen i regionen.

Jag upprepar: Detta utan tvekan är en historisk möjlighet att säkra en fred som skulle medföra både välstånd och stabilitet för våra grannar i söder. Vi står redo att hjälpa dem på alla sätt vi kan, politiskt och ekonomiskt. Vi står redo att hjälpa dem både att uppnå fred och att bygga vidare på den grund som skulle läggas genom en fredsuppgörelse.

2-015

Galeote Quecedo (PPE-DE). – (ES) Fru talman! Vi har säkert aldrig sedan staten Israel bildades varit så nära ett varaktigt och stabilt fredsavtal i Mellanöstern. Men förmodligen har skillnaderna aldrig varit så stora mellan parterna som nu.

Tillbakadragandet av de israeliska trupperna från södra Libanon, den vilja som den nya syriska presidenten har visat och de tydliga framsteg som skett i Camp David, så som påpekades här i dag, tycks skapa ett panorama där freden snart är inom räckhåll. Men hindren består och påminner oss om att vi är lika nära en historisk möjlighet som de svarta orosmoln som sänker sig över området om förhandlingarna misslyckas.

Vad kan vi från Europeiska unionens sida göra? Naturligtvis ställer vi våra tjänster till förfogande i och med Europeiska unionens särskilda sändebud, ambassadör Moratinos, som jag välkomnar här. Vi utgör utan tvekan en garanti i den framtida ekonomiska utvecklingen av området, en konsekvens av fredsavtalet, genom vårt samarbete och våra

investeringar, så som kommissionär Patten så riktigt påpekade. Vi uppmuntrar de parter som konfronteras med varandra att modigt envisas med förhandlingarna och strunta i de mest pessimistiska för att inte säga hotfulla röster som ibland hörs från de egna länderna.

Sammanfattningen av händelserna, den information som rådet och kommissionen har gett oss nu på förmiddagen och deras goda intentioner är välkomna. Samtidigt måste vi fråga oss om detta står i relation till Europeiska unionens ansvar och strävan på internationell nivå.

Att agera gemensamt, eftersträva huvudrollen inte bara på det ekonomiska området utan säkerligen även på det politiska, kräver mer än så av oss. Ingen kan erbjuda ett starkare stöd än min grupp till de regeringar som driver fredsprocessen, och i synnerhet Förenta staternas regering. Ingen grupp kräver en högre nivå av varsamhet av sig själv än vår i de kritiska ögonblick som vi nu upplever.

I det här läget kan vi föreslå att Europeiska unionen nästa år, då tioårsjubileet firas av den konferens som gav upphov till fredsprocessen, åter samlar de främsta ledarna som deltog på konferensen till ett andra möte i Madrid. Under tiden får vi bekräfta Europeiska unionens fulla åtagande i fredsprocessen och vår vilja att ta vårt historiska, ekonomiska och även politiska ansvar i området.

2-016

Barón Crespo (PSE). – (ES) Fru talman! Jag vill som företrädare för min grupp börja med att hälsa Abraham Burg, talman i Knesset, välkommen liksom ordföranden i Palestinska lagstiftningsrådet Abu Ala som båda sitter på läktaren och senare kommer att hålla anföranden som vi kommer att ägna hela vår uppmärksamhet.

Närvaron av två så framstående personligheter innebär att fredsprocessen inte bara är en process regeringarna emellan. Det är en process mellan folk och mellan parlament som är folkens demokratiska företrädare.

Jag skulle vilja att de båda företrädarna förde med sig ett budskap till sina folk: ni har varit här och ni har sett hur företrädare för folk som under sekler har varit fiender och krigat mot varandra kan arbeta tillsammans under fredliga former och dela samma värderingar. Jag tror det är det viktigaste budskap vi kan ge.

Dessutom vill jag påpeka att min politiska familj i den socialistiska internationalen, förutom de försök till förhandlingar som görs mellan regeringarna och som vi bör stödja, försöker stödja och inleda denna process i den mån som de israeliska och palestinska ledarna tillhör vår familj och vi känner ett starkt engagemang.

Vi håller med om den ingående analys av situationen som rådets ordförande har gjort och jag vill bara, inför våra vänner från Främre Asien, upprepa budskapet om vårt åtagande vad fredsprocessen beträffar och dess utveckling sedan avtalen i Sharm-el-Sheikh, som föranledde den senaste djupgående debatten i Europaparlamentet.

Vi närmar oss nu deadline. Vi européer vet vilken betydelse deadline har och att alla klutar måste sättas till när det börjar närma sig, men vi anser att det viktiga för närvarande är parternas uthållighet. Vi gläds åt president Clintons och statssekreterare Albrights ansträngningar. Vi är engagerade i processen och det är med glädje jag hälsar ambassadör Moratinos närvaro, den outtröttliga pilgrimen för fred. Jag anser framför allt att vikten av det som för närvarande står på spel bör framhållas, för hittills har inga riktiga förhandlingar ägt rum om situationen för de palestinska flyktingarna sedan år 1948, den fortsatta situationen för de israeliska bosättningarna och fastställandet av slutliga gränser. Det är dessa frågor, mycket viktiga och mycket knepiga frågor som måste behandlas. Förutom en annan som är viktig, nämligen den slutliga författningen för Jerusalem som förutsätter ett åtagande. Det är inte bara ett politiskt problem, utan även ett kulturellt, historiskt och religiöst sådant. Därför finns det inte utrymme för en lösning som grundas på exklusiva krav. Som några experter har påpekat, i frågor som rör religion går det inte att medla, men en sak är säker och det är att om vi talar om Bokens religioner där det predikas om kärleken till Gud och din nästa måste det vara möjligt för människorna att finna en lösning. För de heliga platserna är ingen lösning möjlig som enbart baserar på suveräna rättigheter och det är viktigt att olika internationella lösningar beaktas: jag tänker då på medlingarna i vissa starkt involverade arabländer som skulle kunna vara till hjälp.

Slutligen tror jag, fru talman, att man vad Europeiska unionens agerande beträffar måste försöka stärka Europa-Medelhavsprocessen, rädda Syrien ur sin isolering, stärka processen i hela området och framför allt, ge Mellanöstern budskapet att Europeiska unionen som en union med sekellånga fiender, i stor omfattning vill delta i utformningen av en gemensam fredlig framtid i Mellanöstern.

2-017

De Clercq (ELDR). – (NL) Fru talman, ärade kolleger! På grund av tidsbristen begränsar jag mig till att tala om relationerna mellan Israel och palestinierna.

Vi är alla djupt besvikna över misslyckandet med förhandlingarna i Camp David. Möjligen var tiden ännu inte riktigt mogen för ett avtal, vilket gjorde att klyftan mellan de båda parterna inte eller åtminstone inte helt kunde fyllas igen. Vi

hoppas emellertid att man har lagt en ny grund för att, efter en period av ånger och besinning, ta upp fredsprocessen på nytt och således påbörja en ny fas.

Nu gäller det mycket riktigt att så snart som möjligt fortsätta förhandlingarna. Det internationella samfundet måste naturligtvis hjälpa till med detta, tillsammans med arabländerna och den muslimska gemenskapen.

Vad beträffar Europeiska unionen, hoppas vi att den kommer att vara samstämmig och spela en mer proaktiv roll, och jag menar framför allt en mer proaktiv politisk roll, och sålunda bidra till fredsprocessen. Det är unionen skyldig de båda berörda parterna och den internationella gemenskapen. Det är uppenbart att båda parter under tiden måste avstå från allt ensidigt agerande som skulle kunna skada de fortsatta förhandlingarna. Inte någon form av våld kan tolereras. Förhandlingarna måste fortsätta med hjälp av en öppen, direkt och ärlig dialog. Europa måste på ett betydelsefullt sätt bidra till fredsprocessen!

2-018

Gahrton (Verts/ALE). – Fru talman! Jag har varit med i Jerusalem som tillfällig medlem av parlamentets delegation för förbindelserna med Israel. Vi träffade förnuftiga företrädare för den israeliska regeringen, men också bland Knessetledamöterna en förfärande mängd oförsonliga fanatiker som hävdar att Israel har alla rättigheter och palestinierna inga alls. Därför var det bra att rådets företrädare slog fast att EU står bakom alla gällande FN-beslut. Vad innebär dessa beslut då? Jo, de säger att en judisk och en palestinsk stat skall finnas i området, att *hela* Jerusalem skall vara internationellt område, att samtliga palestinska flyktingar skall få återvända till sina hem, och att Israel skall lämna de områden som Israel har ockuperat.

Man kan alltså konstatera att Israel har rätt i ett avseende, nämligen att det skall bildas en judisk stat. Det är det ingen som ifrågasätter i dag, men i fråga om alla viktiga problem i fredsförhandlingarna, dvs. Jerusalem, flyktingarna och territoriet, har faktiskt palestinierna den internationella rätten på sin sida. Samtidigt förstår alla att FN-besluten inte kan genomföras rakt av med fredliga medel. Israel motsätter sig detta.

Palestinierna är beredda att kompromissa. Palestinierna kräver inte västra Jerusalem. Palestinierna förstår att Israel inte kan ta emot 5-6 miljoner palestinska flyktingar. Palestinierna är beredda till territoriella eftergifter. De gör eftergifter, vilket är storslaget och nödvändigt, men palestinierna och Arafat kan inte göra hur stora eftergifter som helst utan att det blir en revolt i de egna leden. Därför är det viktigt att EU står fast vid Berlinbeslutet att erkänna en palestinsk stat utan villkor så snart palestinierna finner det lämpligt att utropa den, eftersom de har rätt till det.

Fru talman! Israel har den militära makten och USA bakom sig. Palestinierna *har* faktiskt den internationella rätten. Låt de få också Europeiska unionens stöd fullt ut, lika starkt som USA stöder Israel. Låt EU stå fadder till den palestinska staten, den demokratiska palestinska staten. Det skulle också höja EU:s anseende i världen.

2-019

Wurtz (GUE/NGL). – (FR) Fru talman! Min grupp hade bett att en stor debatt om situationen i Mellanöstern skulle arrangeras under denna sammanträdesperiod. Vi hade också föreslagit att höga ledare från Israel och Palestina skulle inbjudas till Europaparlamentet. Vi gläder oss därför åt de initiativ som tagits i denna riktning och jag välkomnar mycket varmt företrädarna för de två kamrarnas som gör oss äran i dag.

Vilket budskap som är användbart för freden kan vi européer framföra i dag, i detta skede som vi alla känner är avgörande? Jag instämmer till stor del i det som rådets ordförande sade i frågan. Det första av dessa budskap gäller i mina ögon den centrala frågan om hela den pågående processen, den palestinska staten. Det är rätt tillfälle anser jag att på nytt tydligt bekräfta innehållet i den entydiga förklaring som antogs av Europeiska rådet i Berlin i mars 1999 och genom vilken de femton medlemsländerna sagt sig vara beredda att erkänna en palestinsk stat. Har Europas erkännande av denna oföretterliga rätt fått palestinierna att utropa sin stat utan några andra beaktanden? Tvärtom. Det har främjat den palestinska ledningens självständiga och ansvarsfulla beslut att flytta fram tidsfristen, och jag är övertygad om att man fortfarande är beredd att flytta fram den några veckor för att ge förhandlingarna en chans, om man före den 13 september har en känsla av att man är på väg mot ett avtal om total fred. Europeiska unionen bör alltså på nytt bekräfta sin ståndpunkt från Berlin helt tydligt och unionen kommer därmed, enligt min uppfattning, att underlätta en sådan gest från palestinierna.

Det andra budskapet från Europa borde enligt min uppfattning bestå i att i samma anda erinra om de principiella grunderna utifrån vilka förhandlingen kan och bör utvecklas, nämligen de relevanta resolutionerna från Förenta nationerna, särskilt den som gäller ett israeliskt tillbakadragande från alla ockuperade territorier, inbegripet östra Jerusalem, eller flyktingars rätt att återvända eller få ersättning. Ett sådant erinrande skulle på intet sätt stänga dörren för de nödvändiga kompromisserna. Det skulle tvärtom ge de självständiga palestinierna ansvaret att tillsammans med de självständiga israeliska förhandlingarna utifrån dessa principuppgifter, som erkänns av hela det internationella samfundet, eftersträva originella juridiska formuleringar som kan godkännas av båda parter.

Det tredje budskapet från Europa gäller, anser jag, garantin att framtida fullständiga avtal skall genomföras fullt ut, i motsats tyvärr till alla partiella avtal som följt på varandra efter Oslo. Förenta staterna kan inte ensamma ge denna garanti.

Ingen känner i dag till avsikterna hos de kommande ledarna. Europeiska unionen är därför en oersättlig garant, vid sidan av Förenta staterna och Egypten, som företräder den arabiska världen, för en trogen och sträng uppföljning av de åtaganden som gjorts. De är de tre önskemål som min grupp har, och vi hoppas på Yerushalaim, vilket på hebreiska betyder: freden skall komma.

2-020

Collins (UEN). – (EN) Fru talman! Jag vill verkligen tacka er för att ni har ombesörjt denna mycket viktiga debatt vid just denna tidpunkt. Jag vill också hälsa Knessets talman, Abraham Burg, och det palestinska lagstiftningsrådets ordförande, Ahmed Qurie, varmt välkomna till vårt parlament.

I likhet med många andra, fru talman, blev även jag besviken över att fredssamtalen om Mellanöstern i Camp David nyligen inte kulminerade i en fredsuppgörelse mellan palestinierna och den israeliska regeringen. Jag anser dock inte att dessa fredssamtal var ett fullständigt misslyckande. Vi bör helt och fullt erkänna att palestinierna och den israeliska regeringen nu förhandlar om kärnfrågor, vilka omfattar Jerusalems status, den palestinska statens gränser, de judiska bosättningarnas framtid och de palestinska flyktingarnas rätt att återvända. Jag hoppas verkligen att fredssamtalen om Mellanöstern kommer att återupptas inom en snar framtid.

Jag väddar till de inblandade huvudparterna att sträva i god tro efter att få fram en förhandlingsuppgörelse som grundar sig på befintliga överenskommelser. Förhandlingarna om permanent status återupptogs i september 1999. Det stod klart från början att det skulle ta tid att behandla vad som var mycket svåra, delikata och känsliga politiska frågor. EU:s statschefer har vid flera tillfällen försäkrat att Israels och det palestinska folkets säkerhet, både kollektivt och individuellt, alltid måste skyddas. Jag stöder principen om land i utbyte mot fred, liksom den ständiga och oförbehållsamma palestinska rätten till självbestämmande. Jag tror att det bästa sättet att ta itu med den senare frågan är genom förhandlingar.

Jag uppmanar den israeliska regeringen och det palestinska ledarskapet att vidta de nödvändiga åtgärderna för att återupprätta ett ömsesidigt förtroende, acceptera behovet av att göra eftergifter och koncentrera sig på de allt överskuggande målet att uppnå varaktig fred och stabilitet i regionen. Fredssamtalen mellan Israel och palestinierna är inte det enda som diskuteras i Mellanöstern. Det är viktigt att förhandlingar mellan Israel och Syrien återupptas snabbt och att även det libanesiska spåret i Mellanösterns fredsprocess följs upp.

Med avseende på det sistnämnda, välkomnar jag det faktum att det har varit mycket fridfullt i södra Libanon sedan de israeliska styrkorna lämnade regionen. Det har gjorts fredliga framsteg vid gränsen mellan Libanon och Israel sedan den libanesiska regeringen tog över i regionen, och vi måste alla verkligen välkomna det faktum att det nu råder fred i södra Libanon. Sett i ett större sammanhang, kommer det alltid att ta tid att få fred i Mellanöstern. Det första steget i den nuvarande fredsprocessen togs när Israel och Egypten slöt fredsfördraget i Camp David 1979. Det tog ytterligare tolv år innan en omfattande fredsprocess kom i gång i och med Madrid-konferensen, under vilken principen om land i utbyte mot fred infördes. Vi kan alla finna tröst i det faktum att huvudrollsinnehavarna i denna svåra politiska ekvation nu ägnar sig åt de mest omtvistade och ömtåliga kärnfrågorna, som måste lösas om det skall vara möjligt att nå en permanent fredsöverenskommelse i Mellanöstern.

2-021

Bigliardo (TDI). – (IT) Fru talman, ärade ledamöter! Det vi upplever är en fars som mycket liknar den om Penelopes väv vi minns från Homeros. Varje gång man skall fastställa de villkor för självstyre som den palestinska staten påkallar och erkänner dyker det plötsligt upp politiska och geopolitiska nyheter som lägger hinder i vägen för att man äntligen skall komma fram till en lösning på detta gamla problem.

Det som händer är faktiskt att någon envist nattetid river upp den väv som president Arafat mödosamt väver på dagarna, den väv som är så ändamålsenlig och värdefull för det palestinska folket och för jämvikten i Mellanöstern. Följaktligen säger sig alla nu inse president Arafats klokhet när han trots de ständiga provokationer palestinierna utsätts för fortsätter att visa tecken på beredvillighet till dialog och ibland håller fast vid det som överenskommit i alla fördrag, ibland flyttar datumet för utropandet av självständighet för sin stat och med kraft sätter sig över de interna problem dessa val skapar för honom i hans stat.

På andra håll är det dock annorlunda: jag syftar på Israel, där reaktionära och konservativa lockelser hela tiden förskjuter den interna politiska balansen och tvingar Europa och Förenta staterna till enorma diplomatiska ansträngningar för att gång på gång skjuta upp förverkligandet av fördragen.

Jag tror inte det är hädiskt att säga att allt detta också delvis beror på det kommande valet i USA, som inte skall och inte får hindra världen att komma i balans. Europa kan nu äntligen spela en avgörande roll i denna fråga där man sedan allt för många år ställer palestiniernas rättigheter mot israelernas intressen och de många påtryckningsgrupper som inte har något som helst intresse av att denna långdragna palestinska fråga skall lösas.

Europa bör alltså ingripa med större beslutsamhet och vidta lämpliga åtgärder för att undvika att de allt för många uppskjutandena, den tveksamhet som har utvecklats till en konst och det medvetna slöseriet med tiden skall leda till att

extremismen ökar på ett farligt sätt. Tro mig, fru talman, ärade ledamöter, detta skulle inte gagna vare sig Mellanösternfrågan eller Europa eller världen som helhet.

Palestinierna begär inte hela Jerusalem, de begär en symbolisk del av en huvudstad som skulle bli en konkret bekräftelse på ett folks rätt till ett fosterland, inte bara ord. Jag hälsar de företrädare för parterna i fråga som är här och vilka jag snart skall lyssna uppmärksamt på. Jag hoppas att vårt parlaments ståndpunkt kommer att bli kraftfull och pådrivande samt ett stort och gott förebud om fred i Mellanöstern.

2-022

Belder (EDD). – (NL) Fru talman! De avbrutna fredsförhandlingarna i Camp David efterlämnar, åtminstone hos mig, mycket blandade känslor. Den extrema tidspresen på deltagarna hade åtminstone ingen omedelbar effekt. Vad är egentligen denna "diplomatiska tryckkokare" till för nytta för den avgörande fasen av fredsprocessen i Mellanöstern? Det handlar om en seglivad fredsprocess som syftar till att finna en definitiv lösning av en sådan långvarig och komplex konflikt som den mellan Israel och palestinierna samt araberna.

Den allmänna opinionen i det israeliska och det palestinska lägret var även närvarande i Camp David; osynlig men utan tvekan kännbar. Också just på grund av denna substantiella faktor på hemmafronten måste utomstående, vare sig de är fredsmäklare som president Clinton eller mycket engagerade stödjare av fredsprocessen som Europeiska unionen, akta sig för att utöva en allt för stor press i form av en alldeles för stram tidsplan. Har inte EU en uppgift här: att uppmana alla berörda att så länge som möjligt hålla de så kallade "windows of opportunity" öppna?

Mina blandade känslor efter misslyckandet i Camp David beror dock främst på den kompromisslösa hållning som ledaren för den palestinska myndigheten, Yasser Arafat, intog, och den entusiastiska reaktionen på detta från hans hemmafront. Hans anhängare välkomnade honom till Gazaremsan med flaggor och banderoller som den palestinske "Saladin". I folkmun har Arafat sålunda tagit över den suspekta arabiska hederstiteln från Saddam Hussein.

En erkänd israelisk fredsanhängare, den berömde författaren Amos Oz, förbryllades av just denna palestinska hyllning efter Camp David 2000. Författaren gav denna sommar uttryck för sin deprimerade sinnesstämning i en djupgående tidningsspalt. "Jag sitter i mitt vardagsrum framför TV:n och ser det fantastiska mottagande som man förbereder för Yasser Arafat i Gaza. Och detta endast för att han har sagt 'nej' till fred med Israel. Tigande och full av häpnad tittar jag, och det får mig att tänka på att den verkliga Saladin högtidligt lovade araberna att aldrig sluta några pakter med de otrogna. Han skulle döda dem i massor och kasta dem i havet. Jag ser Arafat i sin grågröna militära klädedräkt. En Arafat som är klädd som Che Guevara och som hälsas som en Saladin: mitt hjärta brister".

Författaren tar sedan upp en avgörande fråga i fredsförhandlingarna mellan Israel och palestinierna: "rätten att återvända". I början av denna vecka upprepade Arafat än en gång detta palestinska politiska krav i samband med ett möte med Arabförbundet i Kairo: "Vi kommer inte att acceptera några avtal om vi inte erhåller alla de rättigheter som internationella resolutioner tillerkänner oss." Vilket således inkluderar FN:s resolution 194 som innehåller ett stadgande av de palestinska flyktingarnas rätt att återvända.

Fru talman, ärade kolleger! Jag vill gärna även presentera er Amos Oz sätt att se på detta ständigt ömmande historiska "hypotek". Enligt hans uppfattning är denna "rätt att återvända" inget annat än "en arabisk eufemism" för en likvidering av Israel. I samma andetag tillägger Oz att han utan vidare unnar palestinierna "rätten till ett fritt och självständigt Palestina", men detta får absolut inte ske på bekostnad av den judiska statens existens. Detta är ett ställningstagande som förhoppningsvis bringar politiker i väst till eftertanke.

Jag har inte på något sätt avsett att bagatellisera det palestinska folkets lidande med det jag nyss har sagt. Jag unnar detta folk innerligen ett liv i fred och frihet. Denna fred och frihet kan dock inte etableras om det sker på bekostnad av andra folks säkerhet.

Fru talman! Som företrädare för ett kristet politiskt parti står jag inte här som en okritisk försvarare av Israels nationella intressen. Det måste och kan vi förresten lugnt överlåta åt Israels ledare och medborgare själva. Med stöd av bibeln, guds ord, betraktar jag judarna som hans utvalda folk, som har en gudomlig skyldighet att vara ett ljus för folken. Endast om vi i tro lyder detta krav kan en verklig förlikning mellan Israel och palestinierna vara möjlig, på grundval av en rättvisa från högre ort.

2-023

Sichrovsky (NI). – (DE) Fru talman! Europa har ett särskilt historiskt ansvar för fredsprocessen i Mellanöstern. Det innebär ett mycket försiktigt agerande, utan skolmästaruppträdande och ensidiga skuldtillvitelser. Det faktum att just utrikesministern har avgått som reaktion på de senaste fredsförhandlingarna bör erinra oss om att framför allt i Israel, såsom varande den stabila demokratin i denna region, varje steg som tas av politikerna också måste bekräftas av majoriteten av det israeliska folket.

Det bör förvisso ge oss något att tänka på att trots de många vackra orden så äger det inte rum några avgörande förhandlingar om fred i Mellanöstern vare sig i USA eller i Europa. Kanske har de ansvariga politikerna i EU ännu inte funnit den rätta vägen för att kunna uppträda som verkligt neutrala och produktiva medlare i denna konflikt.

2-024

Dimitrakopoulos (PPE-DE). – (EL) Fru talman, herr rådsordförande, herr kommissionär! Det är inte första gången vi här i kammaren konstaterar att situationen i Mellanöstern är kritisk. Den är kritisk inte bara för själva Mellanösternområdet utan också för Europeiska unionen, för parallellt med alla de viktiga frågor som ingår i fredsprocessen, innebär den en utmaning för den gemensamma europeiska utrikespolitiken. Detta innebär att Europeiska unionen måste spela en mera aktiv, systematisk och intensiv roll i händelseutvecklingen i området och, naturligtvis, i fredsprocessen.

Liknande situationer har uppstått tidigare. Vi får inte glömma att Förenta nationernas mycket viktiga resolution, nr 242, var inspirerad av Europa. Patten sade någonting mycket viktigt, nämligen att det inte räcker med fred, utan vi måste se vad som händer, hur situationen kommer att vara, när avtalet har ingåtts, och jag anser utifrån detta att Europeiska unionen måste ompröva frågan om sin närvaro och inblandning i området.

Parallellt med det speciella sändebudet anser jag därför att det är dags för Europeiska unionen att inrätta en task force, som skall bestå av företrädare för kommissionen, rådet och, varför inte, även Europaparlamentet – i dag finns det för övrigt två framstående parlamentsföreträdare från länder i området -, en task force som mera i detalj skall sätta sig in i de förslag och ståndpunkter i konkreta frågor som berör fredsprocessen i dag, men också alla de frågor vi måste beakta för perioden efter att avtalet har slutits.

2-025

ORDFÖRANDESKAP: D. MARTIN

vice talman

2-026

Napoleitano (PSE). – (IT) Herr talman! Låt även mig hälsa Knessets talman, herr Burg, och ordföranden för det palestinska lagstiftningsrådet, herr Abu Ala. Jag tror att det av debatten, alltifrån rådets inlägg, via minister Moscovicis, kommissionär Pattens och sedan av största delen av inläggen, framgår att det från vår sida finns en samsyn när det gäller den känsliga övergångsperioden efter Camp David.

Jag är övertygad om att vi alla anser att denna övergång eller åtminstone att inte situationen utvecklas så att den sätts på spel är viktigt, även om vi inser att man går mot en utveckling där risken för närvarande är stor att det i båda lägren kan bli vissa extremistiska tendenser som tar överhanden.

Jag anser att vi även är överens om analysen av situationen i regionen i stort – vi har ju talat om Israels återtag från Libanon, om situationen i södra Libanon och om utvecklingen i Syrien. Jag tycker att denna debatt visar på en samsyn från vår sida, från parlamentet, kommissionen och rådet, och att Europa redan har spelat en roll. Man kan diskutera om Europa har varit uppgiften mogen, men det står klart att ambassadör Moratinos insatser i regionen samt rådets resolutioner har haft betydelse. Jag måste ge kommissionär Patten erkänsla för att hans närvaro i området och också i Syrien – vi har varit i Syrien efter hans besök där – har haft betydelse för hur situationen i Syrien utvecklas.

Jag tycker att allt detta är uppmuntrande, även mot bakgrund av det engagemang regeringen Clinton fortsätter att lägga ned på denna fråga. Likväl tror jag att vi i dag bör fråga oss vilket bidrag vi kan ge, utan att vara förmätna nog att ge någon lektioner och med respekt för de båda samtalsparterna och deras ståndpunkter. Låt mig avslutningsvis föreslå att samarbetets regionala dimension kanske kan användas också för att redan i dag inleda det europeiska engagemanget, innan fredsprocessen är fullbordad.

2-027

Ries (ELDR). – (FR) Herr talman! Kommer Förenta nationernas Millennium Summit som äger rum denna vecka att bli den sista chansens toppmöte? Snarare ytterligare ett, skulle jag vilja säga, för freden i Mellanöstern. Sex veckor efter misslyckandet i Camp David träffar Bill Clinton på nytt Ehud Barak och Yasser Arafat i morgon i New York, efter en månad av intensiva och långdragna förhandlingar som definitivt varit mindre bevakade av massmedia. Hoppet är alltså inte förlorat att rädda fredsprocessen, även om man måste frånga den aviserade tidsplanen och alltså till varje pris undvika varje form av unilateral provokation som skulle förstöra dessa månader av ansträngningar.

Var och en uppfattar resultatet och vars och ens ansvar från Camp David som den vill. I vilket fall som helst har man aldrig tidigare gått så långt i diskussionen. Klyftan är fortfarande djup, men vissa historiska tabun kunde avskaffas. Det räckte inte. I dag måste mer än någonsin hjärtat acceptera det som hjärnan vet och dikterar sedan lång tid. Freden har det priset. Att stödja sig på symboler på båda sidor är att hålla sig fast vid myter.

När det gäller Europa, som avser att stödja en process och inte ta parti, vill vi vara mer, mycket mer, än regionens bankdirektör. Vår historiska och moraliska skyldighet, vår vilja är att mycket snart, redan i morgon, bli en fullständig

politisk partner och den samtidiga närvaron i dag här av Abraham Burg, talman i Knesset, och Ahmed Qurie, ordförande i Palestinska lagstiftningsrådet, vilka jag båda hälsar välkomna, kan i det hänseendet inte vara annat än lovande.

2-028

Morgantini (GUE/NGL). – *(IT)* Herr talman! Jag kom tillbaka från Palestina och Israel i går. Under en vecka har fler än tusen italienare – företrädare för kommuner, provinser och regioner – byggt broar av fred mellan palestinier och israeler och inlett samarbetsprojekt med det palestinska folket.

Jerusalem är konfliktens kärna, en av de viktigaste knutarna att lösa upp för att nå fred. För palestinerna är det en stad som skall delas med andra: Östra Jerusalem som huvudstad i den palestinska staten, västra Jerusalem som huvudstad i staten Israel. För israelerna fick ingen del av Jerusalem röras före Camp David. I dag har detta tabu brutits. Men de israeliska förhandlarna är fortfarande hårda, för problemet är inte att palestinerna inte vill göra eftergifter utan palestinernas rätt att återfå de territorier som ockuperades 1967 i enlighet med FN:s resolutioner. Sedan 1993 har Jerusalem varit en stängd stad för palestinerna.

Som kommissionär Patten sade är det mycket den israeliska regeringen har försummat att göra efter Oslo: de etappmål som fastställs i avtalen om tillbakadragande av trupper från ockuperade områden har inte uppfyllts. För palestinerna är de delade territorierna en mardröm. Det finns ingen fri rörlighet och fler än tusen fångar som arresterades före 1993 hålls i fängelse som om de vore gisslan. Deras fångenskap är som en mina för freden.

Men en verklig tragedi för freden och den palestinska statens framtid är att de israeliska bosättningarna fortsätter att växa: under regeringen Barak har fler än 41 000 kolonistörer bosatt sig inom de ockuperade områdena. Jag och de tusen italienarna såg omfattningen av detta överallt. Ett verkligt brott mot freden, men också mot miljön och naturen: Man behöver bara tänka på Jellab Edumin-berget, gröna kullar utanför Jerusalem som har förstörts av bulldozrar.

En annan springande punkt är flyktingarna: det handlar inte om varor utan om mänskliga varelser som vill se sina rättigheter, eller drömmar, att få leva och återse sin egen jord förverkligade. Det är ofattbart att de inte får återvända: palestinerna är födda i detta område men får inte ens besöka det.

Freden är nödvändig. Alla talar om den, men det kan bara bli fred om var och en får utöva sin rätt till medborgarskap i en egen fri stat. Som européer måste vi anstränga oss till det yttersta, inte bara ekonomiskt som vi redan gör utan spela en större politisk roll så att rättvisan segrar och palestinerna kan leva i sin demokratiska stat – vilken vi måste erkänna som samexisterande med staten Israel – och Jerusalem kan bli en öppen stad, en stad i världen, huvudstad för två folk och två stater.

2-029

Andrews (UEN). – *(EN)* Jag stöder fullständigt uttalandena av rådets ordförande och kommissionär Patten. Jag kan dock inte förstå hur de i sina inlägg kan ignorera de förhållanden under vilka Iraks folk nu lever. Orsakerna till situationen är två: Saddam Husseins fortsatta diktatur och hans förtryck av Iraks medborgare samt de fortsatta sanktionerna, som är av det mest drakoniska slaget.

Kriget har hela tiden handlat om kontroll över oljan och har i mina ögon lite eller ingenting att göra med Kuwait. Vad massförstörelsevapen beträffar, håller jag med om att en person som Saddam Hussein inte bör ha kontroll över sådana, men det finns andra personer i regionen som inte heller bör ha det. Om vi ser oss omkring i Mellanöstern och, förvisso, i resten av världen, möter vi en samling massförstörelsevapen, för det mesta tillhandahållna av den utvecklade världen, inklusive Europeiska unionen. Konkurrensen på vapenmarknaden är nu så hård att vissa av de mest hårresande despoterna nu får rena fynderbjudanden om massförstörelsevapen. Det är en lektion för Mellanöstern, att det är oklokt att förstatliga oljeindustrin. Vi måste fråga oss varifrån Saddam Hussein fick sina vapen före Kuwaitkriget och varifrån han får dem nu. Jag föreslår att vi böt överväga att utse ett politiskt sändebud från Europeiska unionen till Irak, för att se om vi kan mäkla fram något slags fred mellan Förenta nationerna och Irak, för sanktionernas följderna leder till folkmord.

2-030

Cushnahan (PPE-DE). – *(EN)* Herr Moscovi, kommissionär Patten! Även jag skulle vilja instämma i de välkomnande orden till våra ärade gäster, Ahmed Qurie och Abraham Burg.

Det är förstäligt att palestinerna tycker att de borde ha haft rätten på sin sida att formellt utropa en självständig palestinsk stat den 13 september. De anser att Osloförhandlingarna och de olika diskussionerna i Camp David borde ha gett ett sådant steg legitimitet. Det är dock viktigt att inse att även om förhandlingarna hade gått framåt så långt att en självständighetsförklaring inte var kontroversiell, skulle frågan om Jerusalems framtid alltid få striden att blossa upp på nytt.

Jerusalem är nyckelfrågan, och den måste betraktas i ett nytt ljus. Det rör sig om ett unikt problem som kräver ett unikt svar. Jerusalem får inte betraktas som en arabisk stad eller en judisk stad, en kristen stad eller en muslimsk stad. Framsteg kommer bara att göras om man enas om att det är en verkligt internationell stad i vilken alla traditioner har lika

berättigande. Styret av denna historiska stad måste avlägsnas från varje nationalistisk eller sekteristisk – i ordets bästa betydelse – tendens och garantera lika tillträde och regler för alla.

Vi har glatt oss åt att riva Berlinmurar i Europa och vill inte se liknande murar resas i Jerusalem. Människor från jordens mest avlägsna platser har en samhörighetskänsla med Jerusalem, och detta måste erkännas och respekteras, det får inte förbises, vid de nuvarande förhandlingarna.

Med dessa få ord skulle jag vilja önska diskussionerna, om de kommer till stånd, all framgång, och jag hoppas uppriktigt att de kommer att lägga grunden till en varaktig fred i Mellanöstern.

2-031

Caudron (PSE). – (FR) Herr talman! När det gäller Mellanöstern och fredsprocessen mellan israeler och palestinier har jag alltid hört till dem som sagt att det åligger folken i denna region och deras ledare att fastställa villkoren för deras fredliga samexistens, precis som det åligger dem att på ömse sidor göra de ansträngningar som krävs och de nödvändiga uppoffringarna. I min egenskap av europé som fäster stor betydelse vid balansen i Europa-Medelhavsområdet har jag, även om jag liksom många andra beklagat Europeiska unionens ringa politiska betydelse i denna process, alltid också vägrat att agera som det jag kallar tillrättavisare från vårt parlament.

I dag, när vi befinner oss några dagar från ett fredsavtal, eller en stor kris som kan leda till dramatiskt våld, måste vi för att ge freden alla chanser hjälpa dem som på båda sidor tar stora kollektiva och personliga risker för att uppnå freden. Det är anledningen till att jag fullständigt instämmer i den ståndpunkt som uttryckts av Pierre Moscovici, och jag säger i dag att det är inte genom att ta parti i debatten och de svåra förhandlingar som pågår som vi kommer att bidra till att freden går framåt.

Med tanke på den mycket korta tid som återstår måste, enligt min uppfattning, vårt budskap till israelerna och palestinierna vara mycket enkelt och kort. Det innehåller tre punkter: vi vill ha ett fredsavtal i Mellanöstern, vi stöder och vi garanterar detta fredsavtal, när det väl undertecknats, och vi kommer att bidra till att genomföra det på alla sätt, inbegripet ekonomiska, men inte enbart ekonomiska.

Sammanfattningsvis är det alltid svårt att uppnå fred och det vet vi. Europa som blivit så söndertrasat under sin historia vet det mer än någon. Att suddas ut uppdelningen, utrota terrorismen, är också lättare sagt än gjort, det vet vi genom Balkan, uppdelningen av Nicosia och bomberna i Baskien. Och ändå finns ingen annan lösning än freden, och de israelisk-palestinska förhandlingarna vet det mycket väl. Vi måste därför helt enkelt säga: lycka till, skapa fred, vi står vid er sida.

2-032

Sbarbati (ELDR). – (IT) Herr talman! Jag hälsar Knessets talman – som jag lärde känna under en resa i Israel helt nyligen – och företrädarna för det palestinska lagstiftande rådet.

Vi bär alla på en känsla av djup besvikelse över att Camp David-förhandlingarna delvis misslyckades, men tackar ändå president Clinton och fru Albright för dem, de lade ned stor möda och intelligens på dessa förhandlingar.

Vi anser dock – och här instämmer vi med betänkandet – att man i detta fredsavtal som håller på att fullföljas har uppnått mer än tidigare, att det finns framkomliga vägar.

Vi anser att man måste göra allt som är möjligt att göra nu och i framtiden även för att skapa lika möjligheter: det palestinska folket har rätt till självbestämmande utan att kränka staten Israels rättigheter.

Det finns en fråga till, herr talman, som vi alla måste fundera över och som gäller staden Jerusalem som är en av de värsta knutarna i denna sak. Vi måste försöka att värna om denna heliga stads religiösa, kulturella och universella karaktär. Den får inte just förvandlas till en handelsvara eller bli föremål för en dragkamp mellan parterna. Någon föreslog att den skulle bli huvudstad för båda staterna. Det välkomnar jag!

Jag vill också tillägga en personlig och politisk fundering: Europa måste anstränga sig mera, ta ett steg till för att få och spela en politisk och inte bara en ekonomisk roll. Vi kan inte bara tänka på ekonomiska frågor, på vattenfrågor och frågan om herravälde över Genesarets sjö och så vidare. Vi måste också tänka på vårt politiska ansvar inför historien: det är inte bara statscheferna i Israel och Palestina som har ett ansvar, även Europeiska unionen har sitt ansvar. Detta Europa måste bli en politisk aktör som förhandlar fram även denna fred och gör allt som står i dess makt för att freden skall kunna härska i Medelhavsområdet.

2-033

Mauro (PPE-DE). – (IT) Herr talman! Jag instämmer i Sbarbatis förmaning: i denna stund krävs det mer mod, det krävs att de europeiska institutionerna visar större mod.

Europeiska unionen, liksom Förenta staterna, har i dag den svåra, grundläggande uppgiften att hindra parterna att på något sätt retirera och att bedöma möjligheten att på nytt söka en utväg på palestiniernas och israelernas problem.

Med denna inriktning anser jag att Galeotes förslag att igen föreslå en ny upplaga av Madrid-konferensen skall stödjas. Jag vill understryka hur viktigt detta är med en historisk betraktelse: i Venedigförklaringen från 1980, som framlades av ministrarna Genscher och Colombo, slog gemenskapen först fast behovet av en förhandlingslösning på den palestinska frågan. Det var under den period då Arafat fortfarande betraktades som en terrorist, inte fick visum för att bege sig till Förenta nationerna i USA och då det inte fanns någon allmän konsensus om vilka diplomatiska strategier som skulle användas. Efter hans besök på Interparlamentariska unionens konferens i Rom 1982 lossnade det äntligen och Arafat fick inte bara visum utan Förenta staterna iklädde sig en ny aktiv roll i den palestinska frågan på grundval av förberedelsearbetet i Oslo.

I dag förnekar ingen att Förenta staternas insatser är oundgängliga. Jag vill dock hävda att även Europeiska unionen har en roll att spela, jämsides med Förenta staterna, och inte får glömma det förflutna – inte för att hävda någon upphovsmannarätt utan för att göra anspråk på sin roll som är oundgänglig och, som minister Moscovici sade, kompletterar Förenta staternas i sökandet efter en lösning på frågan, en lösning som verkligen inte ligger nära till hands.

Avslutningsvis en synpunkt på den så kallade internationella förvaltningen av Jerusalem. Internationell förvaltning innebär inte en internationell förvaltning av staden, utan helt enkelt att vi i egenskap av internationell gemenskap måste ta detta initiativ för att alla genom det redskap förvaltningen är – bortsett från vem som har territoriell överhöghet över Jerusalem – skall fås att engagera sig i att garantera en internationell kontroll, tack vare vilken människor av alla trosinriktningar – kristna, hebréer och muslimer – äntligen skall få tillgång till de heliga platserna.

2-034

Menéndez del Valle (PSE). – (ES) Herr talman! Araber och palestinier har begått fruktansvärda historiska misstag och orättvisor, men de har fått sona för dessa. Nu är det länge sedan det i första hand var palestinerna som kunde beskyllas för omedgörlighet i förhandlingarna, för de har dessutom kommit att ge efter på åsiktsområdet som förmodas vara neutralt.

Med tanke på Jerusalems kulturella och religiösa betydelse för den islamiska världen, tror jag att ett palestinskt avstående från alla rättigheter i denna stad – östra Jerusalem – inte bara skulle kunna leda till uppror inom stora sektorer av den palestinska befolkningen mot de egna ledarna, utan även till en muslimsk mobilisering mot dessa på internationell nivå.

I dessa dagar framförs varningar i massmedia och i politiska kretsar om att palestinerna skulle kunna missa det historiska tillfället att få en premiärminister som Ehud Barak till samtalspartner, som har vågat att utan omsvep ta upp frågan om Jerusalem. Lika sant är emellertid, enligt min uppfattning, att Barak och den politiska och sociala rationaliteten i Israel som en privilegierad samtalspartner skulle kunna förlora en ledare som president Arafat om inte de minimivillkor som är nödvändiga tillgodoses. Jag finner det nödvändigt att anta en lösning som gör en sådan rationalitet möjlig och jag tror att Europeiska unionen har möjlighet att bidra till detta.

2-035

Moscovici, rådet. – (FR) Herr talman! Jag skulle vilja tacka de olika talarna för deras inlägg och även hälsa Abraham Burg och Ahmed Qurie välkomna, som jag haft tillfälle att träffa i Israel och i Palestina. Ni har alla naturligtvis koncentrerat era inlägg på fredsprocessen och förhandlingarna, som sannolikt är nyckelfaktorn för framsteg i denna del av Mellanöstern. Jag upprepar vår ståndpunkt: Camp David skapade en ny dynamik. Det är tydligt att en rad svåra hinder kunnat överbryggas. Vi står faktiskt inför ett historiskt tillfälle, en möjlighet utan motstycke, eftersom den nuvarande konjunkturen, konjunkturen av omständigheter, är exceptionell. Samtliga parter – och den amerikanske medlaren som spelar en viktig roll har ju intresse av ett avtal – är beslutna, det är jag övertygad om, att göra allt för att lyckas. Och, jag upprepar, ett historiskt tillfälle erbjuds att sätta stopp för denna konflikt som pågått så länge.

Men en historisk möjlighet innebär också en historisk risk. Det är tydligt att inget uppnåtts, att ytterligare ansträngningar i form av fantasi och mod absolut krävs. Det är också tydligt att tiden är begränsad. President Mobarak var i Paris i slutet av förra veckan och jag tror att han använde en utmärkt formulering, som på ett bra sätt sammanfattar situationen: "freden, det är nu eller aldrig". Vilken roll kan Europeiska unionen spela i det sammanhanget? Vari består denna roll? Ett stort antal talare välkomnade Europeiska unionens roll och samtidigt tyckte jag mig i deras inlägg ibland kunna märka ett visst beklagande över att unionen fortfarande inte är aktiv, vilket för övrigt inte är annat än logiskt.

Man kan alltid önska sig ett mer aktivt Europa. Det skulle jag själv vilja ha. Det franska ordförandeskapets förhoppning är att få ett mycket aktivt Europa. Det är vårt historiska perspektiv och det är det sätt på vilket vi avser att genomföra det uppdrag vi i dag har. Men samtidigt kan man inte skriva om historien. Man kan inte heller gå emot aktörernas vilja. I det hänseendet konstaterar jag att parterna själva kommer till oss, ber om vårt stöd, våra råd, våra ingripanden, våra bidrag som inte bara är ekonomiska. Det är alltså bra att de anser att vi spelar en viktig roll och samtidigt vet jag till vilken grad de kan visa oss på gränserna för vår roll. Vi befinner oss därför mellan dessa två parter.

Vilken är då denna roll? Den utövas på tre nivåer som jag sagt. Europeiska unionen stöder förhandlingarna. Unionen är i kontakt med parterna, via Moratinos. Unionen uppmuntrar hela tiden förhandlingarna. Unionen erinrar om principerna i internationell rätt, som är regler som gäller för alla, men särskilt för européerna. Den andra rollen innebär att Europeiska unionen bidrar till diskussionen om ämnen som är förbundna med förhandlingarna. Men det krävs då – och jag återkommer till det igen – att parterna önskar det och ber oss om det och man upplever ibland där rollspel som vi väl känner till. För det tredje bidrar vi till att genomföra de avtal som slutits, varje gång det sker.

Det förefaller mig som om vi faktiskt redan nu bör fundera över det Mellanöstern som kommer att uppstå genom freden, den fred vi önskar och som vi tror är möjlig i morgon. Hur hållbar freden blir kommer också att bero på hur vi lyckas förstärka förbindelserna mellan länderna i regionen och utveckla deras förbindelser med oss. Vad kan Europeiska unionen göra i det sammanhanget? Vi har unionens alla åtgärder, vilket kommissionär Patten erinrade om. Vi har också Barcelonaprocessen som erbjuder en särskilt anpassad ram om vi utnyttjar alla möjligheterna. Det är denna Barcelonaprocess – och jag skall sluta här – som ordförandeskapet önskar betona och inleda vid nästa möte i Barcelona IV.

Jag hörde här en uppmaning till ett toppmöte. Det är vad som planeras i dag, ett ministermöte. Men vi hoppas helt uppriktigt att utvecklingen av fredsprocessen kommer att göra det möjligt att hålla ett möte, inte bara på ministernivå, utan med stats- och regeringscheferna som på sätt och vis skulle bekräfta att det råder en ny tidsålder i Mellanöstern. Det är det som ordförandeskapet tillsammans med kommissionen och, det vet jag, med stöd från parlamentet, skall ägna sina ansträngningar åt under de kommande veckorna och månaderna.

2-036

Talmannen. – Jag förklarar debatten avslutad.

2-037

Unionens prioriteringar vad gäller yttre förbindelser

2-038

Talmannen. – Nästa punkt är rådets och kommissionens uttalanden om Europeiska unionens prioriteringar i utrikespolitiken.

2-039

Moscovici, rådet. – (FR) Herr talman, herr kommissionär, mina damer och herrar parlamentsledamöter! Vår debatt har just visat att Europeiska unionen har till uppgift att vara en fullvärdig aktör, som är inflytelserik och respekterad i det internationella politiska livet. Våra demokratiska värderingar, vår gemensamma strävan att bidra till freden och säkerheten i världen, vår historia, leder oss dit. Gemenskapens ekonomiska betydelse, dess grundläggande roll till förmån för utvecklingen och de privilegierade förbindelserna som upprättats med en rad länder, eller grupper av länder, gör detta möjligt för oss. Instabiliteten, slutligen, i en värld i snabb utveckling vid unionens dörrar tvingar oss ibland verkligen till det.

Det är anledningen till att det franska ordförandeskapet i Europeiska rådet avser att i förlängningen bidra till den satsning som inleddes för flera år sedan, nämligen att främja unionens närvaro i världen. Jag erbjuder mig att för er kort lägga fram fyra stora målsättningar som vi fastställt. Till att börja med gäller det naturligtvis att föra processen med att utvidga unionen framåt, det är det stora arbete som väntar oss under de kommande åren, vidare handlar det om att främja utvecklingen av en europeisk säkerhets- och försvarspolitik som skall bidra till att göra unionen till en stor aktör i det internationella livet. Vi vill också främja utvecklingen av strategiska partnerskap med våra grannländer och med stora regionala enheter, vilket bör göra det möjligt för unionen att bidra till framväxten av en värld med många poler, en viktig långsiktig beståndsdel för stabiliteten i de internationella relationerna. Den fjärde målsättningen slutligen är en ökad effektivitet för Europeiska unionens instrument, på grundval av en debatt som utrikesministrarna just haft, efter förslag från kommissionen och i närvaro av kommissionär Patten, vid det informella mötet som hölls i Évian den 2 och 3 september, dvs. i lördags och söndags.

Det franska ordförandeskapets första målsättning är att ge anslutningsförhandlingarna nya impulser. Den framtida utvidgningen är den grundläggande frågan som ställs till oss européer, den stora utmaning som väntar oss under de kommande åren. Det är anledningen till att det franska ordförandeskapet absolut vill lyckas med regeringskonferensen och sluta ett bra avtal i Nice, *a nice treaty in Nice*, för att inte försena utvidgningen och kunna ta emot de första kandidatländerna i en union med mer effektiva institutioner. Jag gör här en mycket kort parentes för att säga att i dag är vi något oroade i vår inställning, och vi har en känsla av att det är dags att gå från framläggandet av lite statiska ståndpunkter till en verklig förhandling för att uppnå kompromisser, annars skulle förhandlingen belastas med att knytas ihop och knytas upp.

Jag återkommer till anslutningsförhandlingarna för att säga att vi skall gå så långt som möjligt med dem, med de sex från Luxemburg naturligtvis, de länder med vilka vi avser att gå framåt i förhandlingarna om de svåraste kapitlen i regelverket. Tillsammans med de sex från Helsingfors också, länder med vilka vi avser att upprätthålla förhandlingstakten och

naturligtvis, med beaktande av vars och ens grad av förberedelser, inleda en hel rad nya kapitel, totalt 42, från 4 till 9 beroende på land. Totalt är vår målsättning att i nära samförstånd med kommissionen och kommissionär Verheugen i Nice lyckas upprätta en helhetssyn på förhandlingsläget, för att effektivt inrikta arbetet för kommande ordförandeskap och staka ut vägen som leder till att dessa förhandlingar avslutas. De olika rapporter som granskas i våra utskott och debatten om utvidgningen som planeras till oktober kommer att tillföra ytterligare till vår analys. Det är anledningen till att de huvudsakliga tidsfristerna för vårt ordförandeskap blir följande:

Med vart och ett av de tolv kandidatländerna kommer ett ministermöte med förhandlingar att äga rum, antingen den 21 november, för vissa av dem, eller den 5 december, vilket i sin tur skall föregås av två möten på ambassadörsnivå under hösten.

När de gäller de femton medlemsländerna skall vi i samband med rådet (allmänna frågor) den 20 november arrangera en debatt om den politiska inriktningen, på grundval av helhetsrapporten och rapporterna om framsteg för vart och ett av kandidatländerna, som kommissionen skall överlämna till rådet i början av november. Det kommer vid detta tillfälle att handla om att införa Europeiska rådet i Nice fastställa de huvudsakliga svårigheter som behöver lösas, kapitel för kapitel, land för land, och utifrån denna grund fundera över den fortsatta anslutningsprocessen. Jag vill slutligen erinra om att vi vid två tillfällen samlar den europeiska konferensen, den 23 november i Sochaux, med medlemsländernas EU-ministrar och ministrar från kandidatländerna, och den 7 december i Nice med stats- och regeringscheferna, i samband med att toppmötet i Biarritz öppnas.

Som ni märker vill vi alltså ge en stark impuls till utvidgningsprocessen. Unionen angav i Helsingfors att den skulle vara beredd att ta emot de första nya medlemmarna den 1 januari 2003, så snart ratificeringsförfarandet avslutats för det som vi hoppas blir det framtida Nice-fördraget, men såsom stats- och regeringscheferna betonade vid toppmötet i Feira måste berörda länder inte bara överta gemenskapens regelverk utan framför allt kunna genomföra det och verkligen tillämpa det. Det är naturligtvis en mycket tung uppgift och vi vet att den är svår för kandidatländerna, och gemenskapen deltar redan i den genom att stödja vars och ens ansträngningar. Dessa ansträngningar är grundläggande för att på ett seriöst och kontrollerat sätt kunna bedriva den utvidgningsprocess som inletts, och för att på så sätt göra det möjligt för de länder som kommit längst att bli medlemmar så snart som möjligt.

När det gäller Turkiet, som jag vill säga några ord om, innebar dess erkännande som kandidatland i Helsingfors ett viktigt steg, som mitt land Frankrike är positivt till. Ordförandeskapet kommer att inleda arbetet inom rådet med tanke på antagandet av ett partnerskap inför anslutningen av detta land och kommer även att fortsätta arbetet med att analytiskt granska regelverket. Ordförandeskapet kommer också att se till att man efterlever unionens åtaganden när det gäller ekonomiskt stöd för att inrätta en enhetlig ram med alla stödinstrument för detta land. Ordförandeskapet kommer särskilt att se till att göra det möjligt att anta förordningen om ekonomisk och social utveckling i Turkiet.

Men det är uppenbart att anslutningsförhandlingarna inte ens är tänkbara så länge som Turkiet inte respekterar kriterierna, bl.a. de demokratiska kriterierna från Köpenhamn, trots att alla framsteg i den riktningen självfallet kommer att gynna antagandet av de åtgärder jag nämnt. Vi inväntar med intresse kammarens antagande av Morillons betänkanden om dessa viktiga frågor.

Den andra målsättningen för det franska ordförandeskapet är att fortsätta att utveckla den gemensamma europeiska säkerhets- och försvarspolitik genom att genomföra de beslut som fattades i Helsingfors och i Feira. Unionen förfogar numera över de instrument som krävs för att bedriva en gemensam utrikespolitik. Det saknades ett grundläggande instrument för att garantera trovärdigheten i dess åtaganden, nämligen förmågan att mobilisera tillräckliga militära medel för att göra det möjligt att besluta och agera, på ett självständigt sätt, inom ramen för de s.k. "Petersberguppgifterna". Vår målsättning, vilket kriserna i Bosnien eller de i Kosovo nyligen lärt oss, är att verkligen erbjuda ett totalt svar på kriser som i dag är omfattande och mycket komplexa, etniska kriser, naturligtvis, men även sociologiska, administrativa, rättsliga, säkerhetsmässiga och slutligen militära. Alla dessa dimensioner föreligger. Det är det speciella med den europeiska lösningen, jämfört med andra befintliga instrument, att kunna vara global och motsvara samtliga dessa dimensioner.

Det betyder att det franska ordförandeskapet vill vara delaktigt i en mycket ambitiös konstruktion, som nödvändigtvis kommer att ta flera år. Ordförandeskapet avser att fortsätta att arbeta i samma takt för att åtagandena från Feira skall kunna uppfyllas vid Europeiska rådet i Nice, och agendan är verkligen fulltecknad. Jag upprepar de tre huvudsakliga frågorna i den: när det gäller kapacitet kommer konferensen om åtagande som vi arrangerar den 20 november nästa år att bli ett tillfälle för medlemsstaterna att precisera sitt nationella bidrag till genomförandet av den totala målsättningen som fastställdes i Helsingfors. När det gäller de permanenta politiska och militära institutionerna åligger det vårt ordförandeskap att förbereda övergången, så snart som möjligt, till den definitiva och operativa fasen som gör det möjligt för unionen att hantera en kris i alla dess dimensioner. Vi måste slutligen genomföra besluten från Feira, när det gäller förbindelserna med Nato och med tredje land, för militär hantering av kriser och det fortsatta arbetet som inletts med att förstärka civila instrument för krishantering.

Den tredje prioriteringen för det franska ordförandeskapet blir att utveckla unionens strategiska partnerskap med sina grannländer och med de stora regionala enheterna.

Prioriteringen, inom denna prioritet, är att strama åt förbindelserna med unionens grannländer och särskilt med Balkan där vi vet att situationen fortfarande är oroande. För att betona den betydelse unionen fäster vid utvecklingen av förbindelserna med en region i Balkan – som vi vill skall bli fredlig och demokratisk – har Frankrike föreslagit för dessa partner att ett toppmöte skall hållas den 24 november i Kroatien med länderna från f.d. Jugoslavien som på olika stadier har kommit längst i sin demokratiska utveckling.

Det kommer att handla om att åtfölja den positiva utvecklingen som nyligen noterats i flera av dessa länder och erinra den federala jugoslaviska republiken om att dörren även kommer att öppnas för den när den deltar, och för att vara ännu mer exakt, när villkoren uppfyllts för att den skall kunna delta.

Utvecklingen av det strategiska partnerskapet med Ryssland och Ukraina är en annan prioritering för det franska ordförandeskapet som i Paris om tio dagar kommer att välkomna toppmötet mellan Europeiska unionen och Ukraina och den 30 oktober toppmötet mellan Europeiska unionen och Ryssland. Ramen för det franska ordförandeskapets åtgärder gentemot Ryssland har fastställts genom de slutsatser som antogs av Europeiska rådet i Feira, som erbjöd sig att stödja president Putins och den nya ryska regeringens ansträngningar för att modernisera och reformera landet. Samtidigt kommer naturligtvis ordförandeskapet att fortsätta att fästa den största betydelse vid frågan om Tjetjenien. Rådet erinrade på nytt i juli om att endast en politisk lösning på konflikten blir hållbar.

Trots den osäkerhet som vilar över utvecklingen av fredsprocessen i Mellanöstern – och vi har just diskuterat det – står utvecklingen av våra Europa-Medelhavsförbindelser i centrum för det franska ordförandeskapets prioriteringar. Vår målsättning är att vid ministermötet i Marseille den 16 november, och om omständigheterna tillåter det, vid toppmötet som då kan arrangeras den 17:e, upprätta en allmän översikt över Barcelonaprocessen och en bedömning av utvecklingen av det samarbete som bedrivs inom ramen för Meda-programmet, för att fastställa riktlinjer som kan ge nya impulser till samarbetet mellan Europa och Medelhavsområdet.

Ordförandeskapet räknar för övrigt med att avsluta arbetet när det gäller stadgan om fred och stabilitet. Vid detta möte bör unionen, när det gäller fredsprocessen, spela en stor roll för att ge sitt stöd till parterna och till de avtal de sluter. Ordförandeskapet försöker slutligen att genomföra den gemensamma strategin om Medelhavsområdet som antogs i Feira och se till att den nya Meda-förordningen antas. När det gäller associeringsavtalen hoppas ordförandeskapet – jag upprepar det – uppnå att avtalet undertecknas med Egypten och även att det sker avsevärda framsteg i förhandlingarna med Libanon, Syrien och Algeriet.

Bortom den närmaste omgivningen skall det franska ordförandeskapet se till att utveckla den politiska dialogen med de stora regionala enheterna. Jag tänker närmast på Asien. I Asien prioriteras nysatsningen på den politiska dialogen mellan Europa och Asien och förstärkningen av det ekonomiska och finansiella samarbetet inom ramen för Asean. Ett toppmöte kommer att hållas i Seoul, den 20 och 21 oktober, och vi vill även ge ny fart åt dialogen mellan EU och Asean.

Två viktiga toppmöten med nyckelländer i regionen kommer också att känneteckna det franska ordförandeskapet. Det som ägde rum den 19 juli med Japan var redan ett tillfälle att inleda processen med att se över förklaringen från 1991 och förbereda en handlingsplan som skulle kunna antas vid toppmötet år 2001. Det andra toppmötet äger rum med Kina i Peking den 23 oktober.

Tillsammans med Afrika kommer ordförandeskapet att arrangera det första uppföljningsmötet efter toppmötet i Kairo. Ordförandeskapet kommer även att arbeta för att en dialog skall utvecklas med de underregionala organisationerna, i enlighet med bestämmelserna i Cotonoukonventionen. Ordförandeskapet kommer vidare att arrangera det fjärde ministermötet mellan EU och SADC i Gaboron, den 29 och 30 november, liksom ett ministermöte mellan EU och Ecowas i Abuja den 16 oktober i år.

När det gäller den transatlantiska dialogen kommer tre utrikespolitiska frågor att främjas: Balkan, Ryssland och fredsprocessen i Mellanöstern. Denna ram kommer även att ställas till förfogande i samband med toppmötena den 18 och 19 december i år, med Förenta staterna respektive Kanada, för att informera våra stora partner om den senaste utvecklingen inom den europeiska utrikespolitiken när det gäller säkerhet och försvar.

Dialogen med Latinamerika kommer att fortsätta genom regelbundna sammanträden med de regionala grupperna, vilka kommer att äga rum i nästa vecka utanför Förenta nationernas årsmöte. Frankrike har också föreslagit sina partner att fundera över framtiden för förbindelserna med Kuba.

Det franska ordförandeskapet kommer slutligen att se till att Europa kan spela sin roll på ett enhetligt och solidariskt sätt för att en ny förhandlingsrunda – som vi vill skall vara total och balanserad – skall kunna inledas inom ramen för Världshandelsorganisationen.

På längre sikt – och det är den fjärde prioriteringen för det franska ordförandeskapet – inledde ordförandeskapet i samband med det informella mötet i Évian, i närvaro av kommissionär Patten, ännu en gång en diskussion om att göra unionens instrument effektivare. Unionen – det har jag redan sagt – förfogar över ett stort antal instrument som gör det möjligt att utöva påtryckningar på de internationella förbindelserna. Dess diplomatiska närvaro i världen, liksom de femton medlemsländernas, men även kommissionens, är utan jämförelse, vare sig det gäller antalet anställda eller geografisk täckning. Unionen utgör dessutom nu en aktiv och enhetlig grupp inom Förenta nationerna där dess synpunkter företräds i alla forum.

Unionens ekonomiska medel, våra ekonomiska medel, är avsevärda. Alla känner emellertid till svagheter i unionens yttre åtgärder: bristande synlighet, ibland otillräcklig samordning, flexibilitet som lämnar mycket i övrigt att önska, fortfarande alltför begränsat inflytande i de internationella institutionerna, bl.a. Bretton Woods. En satsning har redan gjorts för att åtgärda dessa brister, bl.a. genom att de första gemensamma strategierna har antagits. Men det är fortfarande så att effekten och trovärdighet när det gäller unionens åtgärder är otillräckliga jämfört med de medel som satsas.

En diskussion inleddes alltså av de femton medlemsländernas utrikesministrar på inrådan av Hubert Védrine, vid det senaste informella mötet i Évian, på grundval av det utmärkta arbete som lagts fram av kommissionär Patten, för kommissionens räkning och av generalsekreteraren för rådet med företrädarna för GUSP, Javier Solana, även han närvarande i Évian. Flera inriktningar för arbetet valdes ut. Till att börja med måste samordningen mellan Europeiska unionens olika aktörer förbättras, såväl på plats, i tredje land, genom mindre koncentration i förvaltningen av gemenskapsprogrammen som genom att gemenskapens åtgärder bättre samordnas med medlemsstaternas.

På central nivå genom att på nytt bekräfta rådets (allmänna frågor) samordningsroll, för att de yttre åtgärderna skall bli mer enhetliga ur alla aspekter. Jag tänker på den politiska dialogen, det ekonomiska samarbetet, på handelseftergifterna. Vi måste sedan dra större nytta av unionens totala ansträngning och öka dess effektivitet. Det förutsätter att omfattningen av denna totala ansträngning fastställs gentemot länderna utanför unionen, och att man för detta ändamål förfogar över sammanfattande verktyg som innefattar alla dimensioner av det yttre stödet.

Vi måste också förbättra hanteringen av gemenskapens stöd genom att förbättra programplaneringen och verkställandet av gemenskapsinstrument med tanke på kommissionens konstaterande, som medlemsstaterna instämmer i, att det finns ett oacceptabelt avstånd mellan åtagandena och utbetalningarna av gemenskapens anslag och växande kritik – som för övrigt är berättigad – från tredje land mot att processen är långsam och tungrodd.

Avslutningsvis, och jag skall sluta där herr ordförande, våra samarbetspartner rådet och kommissionen är överens om möjligheten att bättre följa upp genomförandet av gemenskapens stöd och dess effektivitet, bl.a. inom ramen för rådet (allmänna frågor) som bör spela en ännu större roll när det gäller att styra unionens yttre åtgärder. Jag påpekar i detta hänseende att ministrarna kommer att återkomma till detta redan vid rådets sammanträde den 18 september för att tillsammans med kommissionen och generalsekreteraren eller dennes företrädare fastställa ramen och villkoren för denna uppföljning.

Herr talman, mina damer och herrar parlamentsledamöter! Det var det franska ordförandeskapets prioriteringar när det gäller yttre åtgärder. Vi avser att samarbeta inom detta område liksom inom en rad andra både med kommissionen som här spelar rollen som viktig impulsgivare, liksom överallt för övrigt, och med Europaparlamentet.

(Applåder)

2-040

Patten, kommissionen. – (EN) Jag välkomnar verkligen detta tillfälle att tala till Europaparlamentet bara ett par dagar efter utrikesministrarnas informella möte i Évian, vid vilket det hölls en seriös diskussion om effektiviteten och dugligheten hos Europeiska unionens utrikespolitik och om budgetkonsekvenserna; det är mig veterligen första gången som en sådan diskussion har ägt rum.

Jag vill reservationslöst gratulera det franska ordförandeskapet till den prioritet som det har gett denna ytterst viktiga praktiska fråga. Jag vill svara på förslaget till resolution, inte minst eftersom jag misstänker att den omfattar kärnpunkterna i den diskussion som kommer att föras mellan unionens institutioner om den gemensamma utrikes- och säkerhetspolitiken (GUSP) under de kommande åren.

Precis före sommaruppehållet diskuterade vi i kommissionen, vilket vissa ledamöter kanske har läst i tidningarna, kraven, restriktionerna och prioriteringarna för Europeiska unionens yttre förbindelser, vår uppfattning av vilken kommissionens utrikespolitiska roll bör vara samt några av de problem som vi stöter på under dess genomförande. Varje sådan diskussion

bör naturligtvis utgå från fördraget. Ett av Europeiska unionens fem mål, enligt artikel 2 i fördraget, är att den bör hävda sin identitet på den internationella scenen. Detta mål speglar ett antal saker. Det speglar först av allt Europeiska unionens politiska intressen, inklusive en växande roll på säkerhetsområdet, vilken rådets ordförande hänvisade till i sitt intressanta anförande. Det speglar våra ekonomiska intressen, handeln och den inre marknadens yttre dimension, inklusive vår jordbrukspolitik. Även euron skulle falla under denna rubrik. Det speglar vårt ansvar för utlandshjälpen, som har växt exponentiellt under de senaste åren.

Europeiska unionen och dess medlemsstater står nu för 55 procent av det totala internationella biståndet och för två tredjedelar av det återbetalningsfria biståndet i världen. Detta speglar våra defensiva utrikespolitiska intressen, frågor som knarkhandel, kärnsäkerhet, miljö och migration och sist men inte minst förbindelserna med våra nära grannar, inklusive hela utvidgningsprocessen, som i mina ögon är den viktigaste och mest utmanande fråga som denna generation europeiska politiker står inför. Det är värt att komma ihåg att förbindelserna med Grekland, Spanien och Portugal för mindre än 20 år sedan räknades som utrikespolitik för Europeiska gemenskapen i dess dåvarande form.

Vår huvuduppgift i Europeiska unionens yttre förbindelser är utan tvekan att främja stabilitet, både i vårt omedelbara grannskap och bortanför. Ett stabilare grannskap och en stabilare värld garanterar en stabilare europeisk union. De tekniker som Europeiska unionen har tillämpat under sin egen utveckling är tekniker som erbjuder ett exempel och mönster på andra platser världen. Vi måste vara mer fantasifulla när det gäller att utnyttja vår erfarenhet och använda den bortanför våra gränser.

I diskussionen om hur Europeiska kommissionen kan rikta in sig på denna uppgift vill jag vara tydlig i fråga om begränsningarna för vår roll. Utrikespolitiken är i grund och botten, och kommer så att förbli, en fråga för nationella regeringar, med andra ord för medlemsstater. Det finns i dag 15 utrikesministrar i Europeiska unionen, och antalet kommer att vara 15 inom överskådlig framtid. Men det är likaså viktigt att medlemsstaterna erkänner vad ni i Europaparlamentet och de personer som arbetar med GUSP har förstått länge: att ren mellanstatlighet kan leda till svaghet och slätstrukenhet, till en europeisk utrikespolitik som grundar sig på en minsta gemensam nämnare. Det är anledningen till att unionen valde att gå vidare från politiskt samarbete, anledningen till att man i Amsterdamfördraget skapade den nya höge representanten för GUSP och anledningen till att det finns en viktig roll för kommissionen och för Europaparlamentet när det gäller att göra en gemensam – jag betonar gemensam, inte enskild – utrikes- och säkerhetspolitik effektivare.

Med GUSP:s nya strukturer, förfaranden och instrument erkänns behovet av att utnyttja Europeiska gemenskapens starka sidor i den europeiska utrikespolitikens tjänst. Det skulle vara absurt att skilja europeisk utrikespolitik från de institutioner som har getts ansvar för de flesta instrumenten för dess genomförande, för utrikeshandel, utlandshjälp, många av de utrikespolitiska aspekterna av de rättsliga och inrikes frågorna och så vidare. Det är anledningen till att kommissionen deltar fullt ut i beslutsprocessen i rådet, anledningen till att vi har en delad initiativrätt – inte en ensam med en delad initiativrätt – i dessa frågor.

Det är nödvändigt med ett förståndigt och känsligt partnerskap på det utrikespolitiska området mellan unionens institutioner, inklusive Europaparlamentet, och dess medlemsstater. Vi bör göra en gemensam ansträngning för att se till att världens största handelsgrupp också gör sin närvaro märkbar politiskt. Vi kan ge ett verkligt bidrag, och vi får inte vara rädda att göra det.

En annan sak som jag vill betona är att kommissionen inte strävar efter nya befogenheter eller efter en ny roll, men vi vill kunna utöva de befogenheter som vi redan har enligt fördraget effektivare. Jag har full förståelse för Europaparlamentets önskan att göra exakt det samma.

Det är min föresats att kommissionen skall lämna ett sammanhängande bidrag till dagordningen för yttre förbindelser. Det är väldigt enkelt på det utrikespolitiska området, kanske lättare än på något annat, att göra högrärande uttalanden om Stora Frågor, som freden i Mellanöstern, stabila och fruktbara förbindelser med Ryssland, internationell utveckling. Men om dessa skall omvandlas från strävanden till verklighet, måste vi bära vår gemensamma europeiska börda. Vad betyder det i praktiken för kommissionen? Det betyder, för det första, bättre samordning mellan kommissionärer och generaldirektörer, för att uppmuntra en vana att arbeta tillsammans. Jag tror att vi börjar förbättra saker och ting. Jag är ordförande i gruppen för Relex-kommissionärer, som sammanträder regelbundet, både formellt och informellt. Vi försöker utforma en enda dagordning för att diskutera följderna av det som vi gör på andra kommissionärers ansvarsområden. Jag tror att det är rättvist att säga att detta hittills har varit framgångsrikt och att vi har för avsikt att fortsätta i samma anda. Vi har lyckats undvika de revirkrig som jag har hört emellanåt störde harmonin i tidigare kommissioner. För det andra känner vi oss fram mot ett nytt och mer fruktsamt arbetande partnerskap med rådet och, hoppas jag, med Europaparlamentet.

Det var uppenbart vid ministermötet i Évian detta veckoslut. Vid sidan av de detaljerade utrikespolitiska frågorna på vår dagordning, som situationen i Mellanöstern, undersökte vi hur vi bestämmer våra totala årliga prioriteringar för yttre förbindelser och hur vi fördelar budgeten. Som jag sade tidigare var det när jag i maj presenterade budgeten och våra prioriteringar för rådet första gången någonsin som detta skedde. Jag hoppas att jag tidigare i år, liksom vid presentationen för utrikesministrarna, gav Europaparlamentet exakt samma öppna presentation om vår budget för yttre förbindelser.

Tidigare har åtaganden helt enkelt byggts upp från en budgetövning till nästa, nästan helt utan ansträngningar för att samla ihop saker och ting till en sammanhängande helhet. Vi försöker nu skapa ett mer rationellt system, som tillåter oss att tidigt i processen ha en vederbörlig politisk diskussion om vilka våra prioriteringar egentligen bör vara. Det är viktigt i rådet, och det är viktigt i parlamentet, eftersom ni utgör budgetmyndigheten. Vi kan inte göra av med mer än ni tillåter oss, men då bör ni heller inte be oss att göra mer än vad som är möjligt och kritisera oss när vi måste göra bedömningar om prioriteringar. Jag tror hur som helst att det är lättare för oss att göra dessa bedömningar med politisk vägledning från rådet och parlamentet.

För det tredje arbetar jag med Javier Solana för att skapa förståndiga strukturer och den rätta ansvarsuppdelningen mellan kommissionen och den höge representanten för GUSP. Det institutionella förhållandet mellan kommissionen och den höge representanten utvecklas, liksom Europaparlamentets exakta roll i GUSP. Men vi har under det senaste året lyckats utveckla ett starkt och förståndigt partnerskap, och jag tror att vi ärligt kan hävda, oavsett vilka svårigheterna är, att det börjar märkas skillnad, till exempel på Balkan, där utmaningen för Europas utrikespolitiska trovärdighet fortsätter att vara överväldigande.

För det fjärde arbetar jag med att svara på de nya krav på kommissionen som härrör från den nya säkerhetsdagordningen. Vi har inrättat en ny krishanteringsenhet som skall hjälpa till att samla ihop kommissionens bidrag på detta område, men jag vill också anpassa våra strukturer, så vi kan bidra mer till de aspekter av de yttre förbindelserna där traditionell bilateral diplomati har varit mindre effektiv och där kommissionen har särskild sakkunskap, som den bör kunna utnyttja effektivare. Ett exempel är konfliktförebyggande, som kan omfatta frågor som inte ingår i den normala diplomatiska dagordningen. Andra exempel är klimatförändringar, kontroll över narkotikahandeln, kontroll över de andra dödsindustrierna, skapandet av nya civila strukturer, inklusive oberoende medier, och så vidare. Det är i denna slags frågor som jag vill se kommissionen bidra med sin erfarenhet och sina resurser. Under de diskussioner som vi förde under mötena med G8:s utrikesministrar, slogs jag av den utsträckning som dagordningen för utrikes- och säkerhetspolitiken förändrar och för samman olikartade frågor i vilka kommissionen har så gott som ensam kompetens, till exempel på miljöområdet.

Vi diskuterade i går Galeotes utmärkta betänkande om våra yttre tjänster och vikten av att öka effektiviteten för det som Europeiska unionen gör runt om i världen. Det talades mycket om bättre samordning, bättre samordning mellan medlemsstater och alla Europeiska unionens institutioner, vilket jag vet är en viktig prioritet för det franska ordförandeskapet och en som jag delar fullständigt.

Kanske har vi talat öppnare om dessa frågor under de senaste månaderna än någonsin tidigare, men vi måste nu omvandla vår retorik till praktik och fullgöra vårt ansvar.

2-041

Brok (PPE-DE). – (DE) Herr talman! Mina damer och herrar! Det ställs många förväntningar på att Europeiska unionen skall klara av utmaningarna framför allt i fråga om utrikes- och säkerhetspolitiken. Under de senaste åren har avsevärda framsteg gjorts, just genom besluten i Köln och Helsingfors och genom utvecklingen av en europeisk försvarspolitik. Vi måste inse – och det har uttryckts av Patten – att vi ansvarar för en stor del av utlandshjälpen här i världen. Men är vi verkligen väl förberedda för att klara av dessa utmaningar? Är strukturerna verkligen de rätta? Är det verkligen så att vi låter utmärkta människor som Patten och Solana verka utåt, eller tränger vi i ökande utsträckning in dem i en intern konkurrens på grund av felaktiga strukturer?

Det ligger till på det viset att rådet som verkställande organ vill arbeta inom utrikes-, säkerhets- och försvarspolitik, men hur skall det kunna ske med 27 utrikesministrar samtidigt, när rådet betraktar sig som kollektivt verkställande organ? Allt detta leder dock till en situation som när allt kommer omkring inte längre är uthärdlig! Europeiska unionen har visserligen i stor utsträckning sammanfört instrumenten för utlandshjälp och handelspolitik i gemenskapen, men tyvärr har vi ingen möjlighet att driva på denna gemenskapspolitik genom de institutioner som är avsedda för detta, eftersom det leder till konkurrenssituationer med utrikesministrarna, som inte är beredda att i praktiken ge upp en bit av sitt ansvarsområde.

När ni hela tiden utnämner nya särskilda företrädare, avlägsnar ni när allt kommer omkring någonting från den behörighet som gemenskapsorganen och kommissionen har, utan att det verkligen sker någon samordning. Kosovo är ett exempel på detta: Ett absolut kaos! Vi bidrar med största delen av pengarna, men inga problem blir verkligen lösta där, trots stora ansträngningar från alla deltagande, eftersom strukturerna inte stämmer. Det är ändå detta som är problemet, där vi allt mer gör bort oss!

Vi borde se till – Patten har genom om disponeringen av utlandshjälpen funnit en lämplig ansats – att vi stärker handlingsförmågan för våra gemenskapsorgan, så att det kan arbetas bättre och effektivare där. Men samtidigt måste strukturerna passa ihop, annars gör vi inga framsteg. Det betyder naturligtvis till exempel också – vilket parlamentet sade före Amsterdam – att dubbelkonstruktionen med hög representant /kommissionsledamot för utrikes ärenden inte kommer att fungera. Redan efter ett år har vi de första erfarenheterna av detta. Det hade varit mycket bättre att ha en vice ordförande i kommissionen med ansvar för utrikesfrågor med en särskild legitimationsbindning till rådet.

Vi måste i enlighet med de förväntningar som ställs på denna Europeiska union ordna strukturerna på lämpligt sätt, och inte enligt de traditionella föreställningarna från utrikesministerierna i våra medlemsländer, som inte är beredda att faktiskt lämna ifrån sig något ansvar. Den nya trojkan måste i ett sådant sammanhang utnyttjas bättre. Också frågan om parlamentarisk kontroll måste lösas.

För områdena med den civila krishanteringen, handelspolitiken och alla dessa saker är, enligt fördraget, Europaparlamentet ansvarigt – och detta är entydigt. För finansieringen och kontrollen av arméer och insatsorder är de nationella parlamenten ansvariga, och även detta är entydigt reglerat; vi måste på ett förnuftigt sätt bara få en bestämd samordning av det. Men också här måste kontrollen vara klar, ty det får inte vara så att europeisk utrikes-, säkerhets- och försvarspolitik innebär mindre öppenhet och demokrati.

Av den anledningen, herr rådsordförande, måste vi under de närmaste dagarna också samarbeta för att det nödvändiga hemlighållandet av vissa dokument skall garanteras och säkras. Men å andra sidan måste det också garanteras ett så stort mått av öppenhet och kontroll som möjligt, så som det till exempel också finns hos nationella regeringar och parlament. Jag tror att vi kommer att finna en lämplig utgångspunkt för detta. Jag ser hos det franska ordförandeskapet i rådet en avsevärd god vilja i denna fråga. Därför bör vi under de närmaste dagarna arbeta på det!

(Applåder)

2-042

Talmannen. – Jag förklarar mötet avbrutet¹.

(Högtidligt möte med anledning av talen av Abraham Burg, Knessets talesman, och Ahmed Qurie, ordförande för Palestinska lagstiftningsrådet.)

2-043

ORDFÖRANDESKAP: MARINHO *vice talman*

2-044

Read (PSE). – *(EN)* Herr talman! Som ni vet är jag för närvarande ordförande i parlamentets delegation för förbindelserna med Amerikas förenta stater, och jag skulle vilja ta upp en ordningsfråga, i enlighet med parlamentets arbetsordning, om parlamentariska delegationer. Det har kommit till min kännedom att en grupp parlamentariker från PPE-DE-gruppen besökte USA i juli. I normala fall skulle jag betrakta detta som en privatsak som inte angick mig. I programmet för detta besök beskrivs emellertid gruppen som en delegation, och i synnerhet beskrivs Goodwill, ledamot i Europaparlamentet, som ledare för delegationen. Jag kan visa er detta program.

Detta ställer hela besöket i en helt annan dager. En formell delegation under min ledning från parlamentet besökte USA i juni, och det är förstäligt att det uppstår förvirring när en annan grupp Europaparlamentsledamöter, även den i allt väsentligt en delegation från Europaparlamentet, tre veckor senare anländer till USA. Jag har fått rapporter om att dessa parlamentarikers uttalanden kom från PPE-DE-gruppens ytterkanter och kännetecknades av sitt antieuropeiska innehåll.

2-045

Talmannen. – Fru Read! Jag har förstått. Presidiet har noterat er anmärkning och vi kommer att korrigera detta misstag och ge er besked om vår ståndpunkt.

Herr Goodwill! Jag tycker att era ord är i linje med Reads.

2-046

Goodwill (PPE-DE). – *(EN)* Herr talman! Som en ordningsfråga kan jag informera kammaren om att besöket av ledamöter från UK, Sverige och Tyskland inte på något sätt önskade beskrivas som en delegation. Vi besökte helt enkelt Förenta staterna som en grupp som organiserats av våra egna nationella grupper. Vi företrädde inte PPE-DE-gruppen, vi önskade verkligen inte usurpera den officiella delegationens roll.

Jag bestrider det som sades om att de åsikter som framfördes under besöket skulle ha varit särskilt extrema. Vi företrädde våra nationella partiers åsikter liksom de åsikter som finns inom Europaparlamentet.

2-047

Talmannen. – Fru Read! Jag beklagar så hemskt mycket, men jag kan inte ge er ordet eftersom vi är försenade. Alla känner nu till problemet. Presidiet och parlamentet kommer att lösa frågan, och jag beviljar er inte ordet. Vi går nu över till omröstningarna.

2-048

OMRÖSTNING

¹ *Se bilaga: Högtidligt möte.*

2-049

Andrabebehandlingsrekommendation i form av en skrivelse från utskottet för jordbruk och landsbygdens utveckling, om gemensam ståndpunkt 7624/1/2000 – C5-0269/2000 – 1999/0137(COD)) antagen av rådet inför antagandet av Europaparlamentets och rådets beslut om ändring av beslut 94/411/EG om förbättring av gemenskapens jordbruksstatistik.

(Talmannen förklarade den gemensamma ståndpunkten godkänd.)

***

Betänkande (A5-0202/2000) av Dell'Alba för utskottet för utveckling och samarbete om förslag till Europaparlamentets och rådets förordning om avslutning och avveckling av de projekt som beslutats av kommissionen med stöd av förordning (EG) nr 213/96 om tillämpningen av finansieringsinstrumentet "EC Investment Partners" för länderna i Latinamerika, Asien, Medelhavsområdet och Sydafrika (KOM(1999) 726 – C5-0062/2000 – 2000/0034(COD)).

(Parlamentet antog lagstiftningsresolutionen.)

***

Betänkande (A5-0205/2000) av Piétrasantá för utskottet för industrifrågor, utrikeshandel, forskning och energi (Hughesförfarandet) om kommissionens rapport: Meda-programmet – årsrapport 1998 (Hughesförfarandet) (KOM(1999) 291 – C5-0117/1999).

(Parlamentet antog resolutionen.)

***

Betänkande (A5-0210/2000) av Galeote Quecedo för utskottet för utrikesfrågor, mänskliga rättigheter, gemensam säkerhet och försvarspolitik om den gemensamma EU-diplomatin (2000/2006(INI)).

2-050

(Parlamentet antog resolutionen.)

2-051

Galeote Quecedo (PPE-DE). – (ES) Herr talman! Kanske ni kan ge kommissionären tillfälle att förklara för kammaren vad han tänker göra med parlamentets initiativ, med tanke på den nya uppförandekoden som reglerar förbindelserna mellan parlamentet och kommissionen.

2-052

Patten, kommissionen. – (EN) Jag är ytterst tacksam för det artiga erbjudande som har gjorts. Vi hade den gångna natten tillfälle att diskutera detta ytterst viktiga betänkande ganska utförligt. Jag fäste i mitt tal uppmärksamhet på det meddelande som vi redan har framställt om utrikestjänsterna, men sade att vi kommer att återkomma med ytterligare ett meddelande i sinom tid, vilket kommer att präglas av detta ytterst viktiga betänkande.

Jag skulle särskilt vilja uttrycka vår entusiasm för de mycket förståndiga idéer som har lagts fram om utbildning för våra utrikestjänster liksom för resonemangen om samordning. Det är ett mycket bra betänkande om en viktig fråga. Vi hoppas att det kommer att vara en fyr för oss alla under de mörka nätter som ligger framför oss.

(Skratt och applåder) ***

2-053

Betänkande (A5-0191/2000) av Imbeni för utskottet för utveckling och samarbete kommissionens meddelande till rådet och Europaparlamentet – Utvärdering av och framtid för gemenskapens humanitära verksamheter (artikel 20 i rådets förordning (EG) nr /96) (KOM(1999) 468 – C5-0044/2000).

(Parlamentet antog lagstiftningsresolutionen.)

***

Röstförklaringar²⁻⁰⁵³⁻⁵⁰⁰

- Betänkande (A5-0202/2000) av Dell'Alba

2-054

Fatuzzo (PPE-DE). – (IT) Herr talman! Jag kan meddela att jag röstade för Dell'Albas betänkande och jag skall här förklara varför. Det har att göra med den oro för utgifter som pensionärer i allmänhet känner. Eftersom de har mycket lite pengar är de väldigt försiktiga med hur de använder dem.

I detta betänkande av Dell'Alba tar man tyvärr ingen hänsyn till de förslag som ordföranden för budgetkontrollutskottet, Theato, framförde. Han gav uttryck för mycket stark kritik av detta betänkande vari man vill komplettera de utgifter som beslutades i en tidigare förordning om bidrag till viss verksamhet som Europeiska unionen bedriver i Latinamerika, Asien, Medelhavsområdet och Sydafrika. Enligt min mening borde vi ha gjort mycket mer och detta borde ha setts som en verklig väckarklocka när det gäller kommissionens verksamhet.

2-054-502

- Betänkande (A5-0205/2000) av Piétrasanta

2-055

Fatuzzo (PPE-DE). – (IT) Herr talman! Jag kan inte låta bli att förklara min bifallsröst till Meda-betänkandet, eftersom jag i somras var på semester först i Spanien och sedan i Tunisien. Där kom det fram en tunisisk pensionär till mig. Vem vet hur han hade fått reda på att jag företräder de italienska pensionärerna i Europaparlamentet, men han sade: "Jag vet att det finns ett program för stöd även till Tunisien, liksom för alla Medelhavsländerna, men vad har jag som tunisisk pensionär fått ut av det? Vad gör ni för oss?"

Jag har faktiskt läst hela Piétrasantas betänkande och jag har sett att vissa åtgärder tyvärr inte finns med. Bland de olika initiativen i detta Meda-program – som jag hoppas skall finansieras med mycket större medel än de 3 475 miljoner euro som avsattes för 1995 till 1999 – hoppas jag att man även vidtar åtgärder för att kontrollera vart Europeiska unionens ekonomiska stöd tar vägen och att en betydande del även går till befolkningen, även de äldsta, i de afrikanska länder som ligger vid Medelhavet.

2-056

Carlotti (PSE), skriftlig. – (FR) Meda-programmet utgör den viktigaste beståndsdel i det ekonomiska samarbetet inom ramen för partnerskapet mellan Europa och Medelhavsområdet som inrättades 1995. Men förfarandena är alltför komplexa, inte tillräckligt öppna och uppgifterna om verkställande av projekten är alltför långa...

En reform förefaller brådskande eftersom svårigheterna ger hela processen dåligt rykte och har uppfattats som negativa tecken av folken i Medelhavsområdet som ändå hälsade Barcelonaprocessen med en viss entusiasm.

Kommissionens text är bra eftersom den följer trenden med att förenkla de nuvarande reglerna. Men vi förväntar oss mer om vi skall ge vår Medelhavspolitik en ny start: göra folken mer delaktiga i processen genom att stödja decentraliserat samarbete, bättre integrera den kulturella och mänskliga aspekten, öppna frihandelszonen för jordbruksprodukter och följa upp och stödja de grundläggande friheterna.

Jag ansluter mig fullständigt till föredragandens förslag om att en rapport årligen skall upprättas om respekten för de mänskliga rättigheterna i Medelhavsområdet. 2-056-500

- Betänkande (A5-0210/2000) av Galeote Qucedo

2-057

Fatuzzo (PPE-DE). – (IT) Herr talman! Jag röstade för betänkandet om en gemensam diplomati för gemenskapen. Jag måste säga att min dotter, som en gång när hon såg det europeiska körkortet överlyckligt sade till mig: "Men då går ju Europa framåt!", nu frågade mig: "Men när får vi europeiska ambassader i de länder dit vi åker som turister?"

Nåväl, jag ansåg att kommissionens betänkande var mer bestämt, mer övertygat, att man äntligen därigenom skulle inrätta en enda europeisk ambassad i stället för de femton nationella ambassaderna i de femton medlemsstaterna och i de andra staterna i hela världen. Detta har tyvärr inte hänt, men jag hoppas att det kommer i nästa meddelande från kommissionen.

2-058

Andreasen, Busk, Haarder, Jensen och Riis-Jørgensen (ELDR), skriftlig. – (DA) Venstres fem ledamöter i Europaparlamentet stöder strävandena i detta betänkande att ge en bättre diplomatisk träning till de EG-tjänstemän som arbetar i kommissionens delegationer. Vi har framlagt – och fått igenom – ett ändringsförslag, som understryker att det bara är fråga om vidareutbildning och att kurserna skall vara öppna för diplomater från de nationella utrikestjänsterna. Men Venstre stöder däremot inte tanken på att inrätta en ny institution i form av en EG-diplomatskola och önskar inte heller att de nuvarande delegationerna skall utvecklas till EU-ambassader. Därför har Venstre i dag röstat för betänkandet som helhet men avstått från att rösta om ovannämnda punkter.

2-059

Blak, Lund och Thorning-Schmidt (PSE), skriftlig. – (DA) De danska socialdemokraterna i Europaparlamentet har röstat för och välkomnar initiativet till en förbättring av gemenskapens gemensamma utrikestjänst. Vi stöder även initiativet till

ytterligare utbildning av EG-tjänstemän som är sysselsatta i extern verksamhet. Vi motsätter oss dock att man inrättar en diplomatskola för att utbilda personalen. Detta måste kunna ske i form av exempelvis vidareutbildning eller "on the job training". Vi reserverar oss också mot att kommissionens delegationer utvecklas till regelrätta ambassader. Det kommer att leda till oklarhet i fråga om vilka uppgifter som skall skötas av de nationella ambassaderna.

2-060

Gahrton och Schörling (Verts/ALE), skriftlig. – Vi har lagt ned våra röster, eftersom betänkandet är oklart beträffande sina syften.

Å ena sidan innehåller det en mängd förslag om att förbättra verksamheten vid EU:s nuvarande kontor i utlandet. Dessutom fastslås det (i punkt O) att syftet inte är att skapa en gemensam diplomattjänst för EU som skulle ersätta medlemsstaternas utrikestjänster.

Å andra sidan andas hela upplägget en strävan att stegvis göra precis detta, nämligen skapa veritabla EU-ambassader som ett led i processen att förvandla EU till en superstat. Detta intryck förstärks kraftigt av punkterna P, 13 och 15, där det talas just om EU-ambassader, om samordnad EU-representation i bl.a. FN och om att de medlemsstater som så vill kan låta sina ambassader fusioneras med EU:s representation.

Eftersom vi är för praktiska förbättringar av befintlig utrikesverksamhet, men absolut motståndare till att EU börjar uppträda som en superstat i omvärlden, särskilt i smygande form, kan vi inte annat än avstå från att rösta.

2-061

Meijer (GUE/NGL), skriftlig. – (NL)Herr talman! Upprättandet av en gemensam diplomattjänst för Europeiska unionen framstår som en teknisk fråga av underordnad betydelse.

Detta initiativförslag utgör emellertid en del av en smygande och ständigt pågående förändring av Europeiska unionens karaktär. Unionen riskerar alltmer att mynna ut i en superstat jämförbar med Amerikas förenta stater.

En sådan superstat kännetecknas av en gemensam valuta, en gemensam armé och en enad utrikespolitik och fungerar som ett fort gentemot omvärlden.

Europeiska unionens föregångare rättfärdigades på 50-talet som ett frivilligt samarbete mellan europeiska länder och folk för att komma till rätta med ett antal gränsöverskridande problem av ömsesidigt intresse.

Om det då skulle ha handlat om att skapa en storskalig superstat som skulle vara överordnad ett stort antal folk, så skulle det ha uppstått ett kraftigt motstånd mot detta.

Sådana mångfolksstater dominerade Europa före 1918, men tack vare att de kollapsade har de flesta europeiska folk fått chansen att styra sig själva på ett demokratiskt sätt.

Mitt parti, det socialistiska partiet i Nederländerna, ser återskapandet av en sådan superstat som ett hot mot demokratin, gemenskapsanläggningarna, freden och flyktingarna. Jag röstar emot detta nya steg i fel riktning.

2-062

Rovsing (PPE-DE), skriftlig. – (DA) Som några av de få demokratierna i den här världen har våra länder ett särskilt ansvar. På jämbördig fot med USA måste vi kunna ta självständiga initiativ och ingripa i de delar av världen där det behövs för att försvara mänskliga rättigheter och främja demokratiska värden. I första hand skall sådana interventioner göras med hjälp av ekonomiska påtryckningar, men allt efter omständigheterna kan ett militärt ingripande vara nödvändigt. Om EU skall kunna mobilisera den handlingskraft som krävs för att fullgöra dessa uppgifter, är förutsättningen ett nära samarbete i EU såväl på det ekonomiska som på det politiska planet, bl.a. ett närmare samarbete mellan utrikestjänsterna. För närvarande är utnämningarna från kommissionens delegationer alltför olika på grund av medlemsstaternas divergerande hållningar. Om EU skall kunna göra sig gällande på den politiska scenen, krävs det en bättre samordnad utrikespolitik, där EU-länderna förpliktar sig att samla krafterna och tala med en röst.

2-063

Souchet (UEN), skriftlig. – (FR) Det speciella med betänkandet från Galeote är att det relativt tydligt anger sin målsättning och sin verkliga logik, nämligen inrättandet av en enhetlig diplomatisk gemenskapstjänst, samtidigt som det formellt påstår motsatsen. Hela den anordning som föreslås motsäger skäl O, enligt vilket det inte har som mål att ersätta de nationella diplomatiska enheterna med en enhetlig europeisk enhet. Jag välkomnar uppriktigheten och enhetligheten i Dupuis ändringsförslag, som åtminstone har förtjänsten att de klargör saker och ting. Den subtila interna balansen i PPE förklarar sannolikt den barocka konstruktion man lagt fram för oss.

Denna försiktighet och dessa omskrivningar, uppenbarligen ganska futtiga, är faktiskt en direkt fortsättning på Monnet-Delors-metoden, där Galeote bara föreslår en ny uppdelning, denna gång när det gäller diplomatin. Det är den metod som innebär att organet inrättar funktionen, att behållaren släpper ut innehållet, att tekniken ger upphov till politiken. Men vi har numera chiffernyckeln och vi kan avkoda. När Galeote föreslår att vi skall inrätta en skola för att utbilda och forma superdiplomater inom gemenskapen och vidareutbilda de nationella diplomaterna, ge Europeiska unionen en internationell juridisk person och genomföra en "samordning" av representationerna bl.a. inom FN, vet vi att det egentligen betyder:

sammanslagning av ambassader, inrättande av en enhetlig diplomatkår för gemenskapen och överföring till gemenskapsnivå av de franska och brittiska permanenta platserna i FN:s säkerhetsråd.

Och naturligtvis är frågan om målet, innehållet, det enda viktiga, som vanligt också det som uteslutits. Varför inrättar man ett nytt organ? Vilken utrikespolitik skulle i detta fall denna diplomatiska enhet för gemenskapen tjäna? Vilka gemensamma intressen skulle den försvara?

Det här är en typisk marxistisk åtgärd. Man väntar på det "plötsliga kvalitativa språnget" som man hoppas utifrån en viss gräns skall förändra kvantitet och kvalitet. Det gemensamma instrumentet är tänkt att producera det gemensamma samvetet, den gemensamma viljan, det gemensamma ansvaret. Denna kult av det kvantitativa kulminerar i den groteska jämförelsen mellan antalet amerikanska och "europeiska" diplomater, där det senare erhålls genom att man lägger till antalet professionella diplomater som är verksamma i utrikesenheterna i våra olika stater. Måste vi erinra om att Förenta staterna är en enda nation och att Europeiska unionens medlemsstater var och en har privilegierade förbindelser, erfarenheter och olika och ibland skilda släktskap, vilket utgör rikedom i den europeiska diplomatin. Aktörerna inom denna expertis kompletterar varandra, något som kan utnyttjas till förmån för ett gemensamt mål, som fastställts tydligt och på så sätt verkligen tjänar de europeiska intressena.

Med den gemensamma diplomati man föreslår oss är det just dessa fördelar som man kommer att nedvärdera. I verkligheten förstör man den nationella viljan, som ändå utgör den diplomatiska motorn i Europa, och man förvånas samtidigt över att det ökande antalet instrument och förklaringar bara motsvaras av avsaknaden av innehåll och ett allmänt spritt ointresse.

Den enda positiva punkten i detta betänkande skulle kunna vara dess strävan efter att rationalisera organisationen och förbättra professionalismen för Europeiska kommissionens delegationer i tredje land. Erfarenheten visar att dessa inte alltid står i nivå med sin verkliga uppgift som är att genomföra och kontrollera gemenskapens program och avtal på fältet. Det förefaller faktiskt som om detta uppdrag fått mindre betydelse bland kommissionens företrädare, som är alltför upptagna med att officiellt tillskansa sig en titel som ambassadör, för att med stramhet se till att de program de är ålagda att övervaka tillämpas och verkställs korrekt.

Bortsett från denna sista punkt kommer man emellertid att förstå att vi naturligtvis inte röstat för de övriga förslagen, som är fullständigt surrealistiska, i detta initiativbetänkande. Man konstaterar i dag hur absurd och svag en gemensam valuta är som inte stöds av någon suveränitet. Och man skulle vilja se hur en gemensam diplomati fungerar, eller rättare sagt inte fungerar, som är utformad på samma sätt, nämligen bakvänt.

2-064

Theorin (PSE), skriftlig. – Jag välkomnar initiativet att förbättra utbildningen för EU-tjänstemän som arbetar med utrikesfrågor, men jag kan inte stödja skapandet av en gemensam diplomatkår.

Medlemsstaterna har ansvar för utrikesdiplomati, och jag anser att omvandling av kommissionens delegationer till gemenskapsdelegationer med juridisk ställning riskerar leda till intressekonflikter med medlemsstaternas nationella diplomatiska delegationer. Jag kan därför inte rösta för Galeote Quecedos betänkande. 2-064-500

- Betänkande (A5-0191/2000) av Imbeni

2-065

Fatuzzo (PPE-DE). – (IT) Herr talman! Jag röstade för även Imbenis betänkande för det är helt klart någonting mycket viktigt som Europeiska unionen gör när vi organiserar humanitära insatser i katastrofområden eller på tidigare krigsskådeplatser. Pensionärerna, som jag har nöjet och äran att företräda, hör till dem som vid dessa tillfällen mest beredvilligt erbjuder sin hjälp och sina insatser för de mindre lyckligt lottade som har drabbats av en katastrof. Men vad har Europa tjänat på detta initiativ, som dessutom enbart under 1999 medförde utgifter på 813 miljoner euro? Denna summa skulle jag för övrigt vilja be kommissionen att höja, för det är mycket viktigt att Europa är närvarande i världen och gör sin närvaro synlig också med hjälp av en logotyp och större publicitet kring denna viktiga verksamhet.

2-066

Cauquil (GUE/NGL). – (FR) Herr talman! Ett enda exempel från motiveringen visar hur futtigt betänkandet om Europeiska gemenskapens humanitära åtgärder är. Betänkandet tar upp avsaknaden av operativa verktyg, särskilt helikoptrar, för att förklara bristen i det internationella stödet i allmänhet, och den inom de europeiska institutionerna i synnerhet, vid de översvämningar som ägt rum i Moçambique, medan – vem minns inte det? – det inte fanns någon brist på helikoptrar, flygplan eller transportutrustning av alla slag, eller förstörelsemedel för den delen, för att ingripa i Jugoslavien eller i Irak?

Den enda slutsats man kan dra av detta är att stormakterna, som kan mobilisera avsevärda medel för att påtvinga resten av världen sitt herravälde, inte är beredda att göra minsta ansträngning i denna riktning för att rädda människoliv. Under dessa

förhållanden är de lugnande uttalandena från de europeiska institutionerna om humanitärt stöd ett omåttligt hyckleri och vi har inte för avsikt att stödja dem. Vi har därför avstått från att rösta i frågan.

2-067

Fruteau (PSE), *skriftlig*. – (FR) Jag vill först av allt berömma kvaliteten i det betänkande som lagts fram av vår kollega Imbeni. Hans betänkande är helt i linje med vår institution som alltid uttryckt sig stramt i de minst gynnade länderna, via sina yttranden, resolutioner eller till och med konkreta åtgärder, i syfte att förbättra och utveckla det humanitära stödet.

Sedan början av 1990-talet och inrättandet av kontoret för humanitärt bistånd (ECHO) har Europa hävdat sig som världens största givare.

Trots våra berättigade ansträngningar när det gäller de historiska förbindelser som förenar vissa europeiska länder och vissa utvecklingsländer måste man emellertid konstatera att fattigdomen ökar i världen. I dag lever hälften av världens befolkning på mindre än två dollar per dag. Det är oacceptabelt!

Har de pengar som lösgjorts slösats bort? Det tror jag inte. Utan de katastrofinsatser som bedrivits av ECHO för att bemöta naturkatastroferna eller de allvarliga kriser som regelbundet drabbar de mest sårbara på jorden, vågar jag inte tänka på hur situationen skulle ha varit i dag.

Men faktum kvarstår att en rationaliseringsansträngning måste göras, när det gäller humanitärt stöd. I det sammanhanget gläds jag åt att vår kammare kräver större enhetlighet och samordning av katastrofstödet, liksom en förstärkning av samarbetet mellan de olika parterna, dvs. kommissionen, medlemsstaterna, föreningarna och till och med FN. Utöver den strikt humanitära hjälpen måste vi dessutom arbeta för att bättre förebygga konflikter, eftersom 25 procent av det afrikanska territoriet fortfarande "fördärvas" av kriget.

Även om utvecklingsproblemet har många dimensioner och Europeiska unionen inte är den enda lösningen måste vi fortsätta att intensifiera våra åtgärder för att lägga grunden till en hållbar utveckling i hela världen och bidra till att utrota fattigdomen. Det är i vilket fall som helst denna idé som inspirerat arbetet i utskottet för utveckling och samarbete. Det är anledningen till att jag röstat för betänkandet som i dag lagts fram av vår kollega.

* * *

2-068

Raschhofer (NI). – (DE) Herr talman! Jag vill personligen och för mina kollegers del protestera å det skarpaste, och låta denna protest gå till protokollet, mot den artikel som talmannen har offentliggjort i *Straßburger Tageszeitung* av i dag. Hon fastslår där att hon tror att det skulle ha inträffat oroligheter i Österrike om de 14 EU-staterna inte hade genomfört sanktionerna mot Österrike. Detta tillbakavisar jag å det skarpaste. Ordföranden gör därmed inte bara den österrikiska befolkningen orätt, utan hon missbrukar också sitt ämbete och tillfogar denna kammare, en av EU:s institutioner, stor skada!

2-069

Talmanen. – Fru Raschofer! Jag skall med största nöje framföra era åsikter till fru talman.

2-070

(*Sammanträdet avbröts kl. 13.23 och återupptogs kl.15.00.*)

2-071

ORDFÖRANDESKAP: WIEBENGA

vice talman

2-072

Read (PSE). – (EN) Herr vice talman! Jag tackar er för ordet. Med er tillåtelse skulle jag på nytt vilja fästa uppmärksamheten på den ordningsfråga som jag försökte ta upp precis före omröstningarna i förmiddags. Jag skall på nytt läsa den ordningsfråga som jag ville ta upp.

Jag är för närvarande ordförande i Europaparlamentets delegation för förbindelserna med Amerikas förenta stater och skulle vilja ta upp en ordningsfråga, i enlighet med parlamentets arbetsordning, om parlamentariska delegationer. Det har kommit till min kännedom att en grupp ledamöter från PPE-DE-gruppen besökte USA i juli. I normala fall skulle jag betrakta detta som en privatsak, men i programmet för besöket, som jag kan tillhandahålla er, beskrivs gruppen som en delegation, och i synnerhet beskrivs Robert Goodwill, ledamot i Europaparlamentet, som delegationens ledare.

Detta ställer naturligtvis besöket i en helt annan dager. En officiell delegation från parlamentet, som jag ledde, besökte Amerikas förenta stater i juni. Jag tror att ni förstår att förvirring mycket väl kan uppstå när en annan grupp Europaparlamentsledamöter anländer till USA tre veckor senare, i allt väsentligt som en andra delegation från Europaparlamentet. Jag vet att det förekom en starkt antieuropeisk ton i deras rapporter, och det är, naturligtvis, en fråga

för PPE-DE, men när skadliga och nedsättande uttalanden om Europeiska unionen kommer från vad som påstår sig vara ett officiellt besök från Europaparlamentet, anser jag att saken bör tas upp här.

Jag skulle vilja be er om att som ett brådskande ärende undersöka om det har förekommit brott mot parlamentets bestämmelser. Skulle ni också kunna ta reda på om ledamöterna i fråga hade en formell inbjudan från berörda myndigheter i USA och om de avser att redogöra för sitt besök i ledamöternas intresseförteckning? Jag kommer naturligtvis att överlämna de övriga handlingar som jag har tagit emot.

2-073

Justering av protokollet från föregående sammanträde

2-074

Talmannen. – Protokollet från gårdagens sammanträde har delats ut.

Finns det några synpunkter?

2-075

Gorostiaga Atxalandabaso (NI). – (EN) Herr talman! I protokollet, under punkt 2, kan ni läsa, i slutet, efter det att parlamentet iakttar en tyst minut till minne av dem som har dött: "Talare: Gorostiaga Atxalandabaso" Det sägs faktiskt inte vad jag sade. Men om ni tittar i det fullständiga förhandlingsreferatet, kan ni se att det finns ett mycket allvarligt fel, som skulle kunna vilseleda folk. I det fullständiga förhandlingsreferatet står det, i slutet av mitt anförande: "ETA:s handlingar är ett rättfärdigt uttryck för kampen för erkännande"... och så vidare. Mina ord var: "ETA:s handlingar är ett ursinnigt uttryck för kampen för erkännande av någonting ganska elementärt." Rätten att leva som bask.

Ni förstår att det rör sig om en mycket betydande skillnad. Jag skulle vilja att det rättas till. Jag skulle vilja be om att det ombesörjs, för om ni läser den spanska pressen i dag, har alla tagit dessa ord för de riktiga. Det grundar sig åtminstone på en hänvisning, men sedan har vissa massmedier i Spanien, medan jag citerade Hegel, skrivit Nietzsche, och det är alls inget sammanträffande.

Jag är rädd att det finns personer som vill lägga ord i min mun som jag inte har sagt. Det är det som jag protesterar mot. Jag skulle vilja att texten i det fullständiga förhandlingsreferatet rättas till. Att skriva i protokollet att jag talade är inte tillräckligt. Ni måste få med andemeningen i det som jag sade i går.

2-076

Talmannen. – Herr Gorostiaga! Om ni är av uppfattningen att era ord inte har blivit korrekt återgivna så har ni härmed möjlighet att påpeka detta. Även detta hamnar i det fullständiga förhandlingsreferatet. Vi kommer naturligtvis att utreda hur saker och ting har gått till. Jag har nu kännedom om saken.

(Protokollet justerades.)

2-077

Föredragningslista

2-078

Talmannen. – Som ni vet beslutade parlamentet denna morgon att ta upp ett meddelande från Verheugen om utvidgningen på morgondagens föredragningslista klockan 17.00. Prodi, ordförande i kommissionen, har uttryckt önskemål om att också framföra ett meddelande i detta ämne. Eftersom Prodi absolut måste lämna Strasbourg klockan 17.00 i morgon eftermiddag, föreslår jag att flytta fram meddelandet från kommissionen till klockan 16.00. Debatterna kommer således att fortsätta efter uttalandet från kommissionen tills dess att frågestunden med frågor till kommissionen börjar klockan 17.30.

Finns det några invändningar?

2-079

Poettering (PPE-DE). – (DE) Herr talman! Jag är helt införstådd med det som ni sagt, och välkomnar också eftertryckligen att ordförande Prodi själv kommer att ta ställning till detta. Jag ber bara om – och de närvarande gruppordförandena håller med om det jag nu säger – att man i morgon även ger gruppordförandena ett kort tillfälle att klargöra sin ståndpunkt. Det har hittills inte skett. Men jag ber om man planerar in detta, så att även vi kan klargöra vår ställning. Det behöver inte vara några långa inlägg, men gruppordförandena måste få tillfälle att göra detta. Jag ber om detta ses till.

2-080

Talmannen. – Herr Poettering! Parlamentet är enväldigt. Så om ni ger uttryck för denna önskan, och jag har känslan av att de andra ledamöterna, och i synnerhet era kolleger, är överens med er, finns det ingenting som hindrar detta, och då betyder det att också gruppordförandena skall få ordet.

Finns det några invändningar?

Då är det beslutat.

2-081

Unionens prioriteringar vad gäller yttre förbindelser (fortsättning)

2-082

Talmannen. – Nästa punkt på föredragningslistan är fortsättningen på debatten om uttalandena av rådet och kommissionen om unionens prioriteringar vad gäller yttre förbindelser.

2-083

Van den Berg (PSE). – (NL) Herr talman! Tack så mycket. Jag fortsätter nu debatten från i morse. I den socialistiska gruppen behöver vi erkänna för oss själva att det skedde en enorm förändring efter Berlinmurens fall vad beträffar Europas ställning i världen, där vi sedan gammalt talar om utrikespolitik som vanligtvis fördes av nationella stater, vilka naturligtvis fortsätter att ha en stor roll. Vi har även sett att våra egna regeringar ofta hindrade varandra från att agera på ett effektivt sätt utåt. Nu befinner vi oss på ett stadium där vi successivt ser hur dessa regeringar tar gemensamma initiativ samtidigt som Europeiska unionen utvecklar en växande gemensam utrikespolitik. Och när det gäller dessa yttre förbindelser innefattar begreppet "utrikespolitik" i våra ögon – jag tror att Patten förklarade detta på ett mycket tydligt sätt – avsevärt mycket mer än den klassiska utlandsdiplomatin som vi är vana vid, och det handlar om begrepp som säkerhet, inklusive ett mycket vidare säkerhetsbegrepp, miljö, konfliktförebyggande, handel och förbindelser inom ett stort antal områden. Det inbegriper utvecklingssamarbete och naturligtvis utrikespolitikens klassiska instrument. Detta ger oss en rikare utrikespolitik för Europeiska unionen, och det ger oss ett samspel mellan kommissionären för yttre förbindelser, Mr GUSP, Solana, och rådet som alla har en bestämd roll att fylla. Det är synd att vi här måste klara oss utan ett bidrag från Solana.

Vi vill egentligen gärna understryka att prioriteringarna innehåller så att säga tre delar som samtidigt måste balanseras mot varandra. Första delen är det som finns omedelbart runt omkring oss, grannländerna, utvidgningen, Östeuropa. Den andra delen gäller den strategiska sidan av Meda-området, det andra området som är relevant för de traditionella förbindelserna i Nato, G7 och de andra sammanhangen där vi samarbetar med Amerika och de andra traditionella partnererna. Den tredje delen är den del som så lätt försvinner ur sikte, men som i våra ögon är av grundläggande vikt: Europa som värdebärande i världen; *"a global player in a global village"*. Här är det också absolut nödvändigt att bekämpning av fattigdom betraktas som ett centralt inslag i vår politik och inte som någon underordnad fråga inom utrikespolitiken. Årade kolleger Patten, Nielson och alla andra kolleger, inklusive kommissionären för yttre förbindelser! Här skulle man också så att säga kunna finna ett nytt värde, en ny kvalitet och effektivitet tillsammans med parlamentet. Vi finner det ytterst beklämmande att budgetrubrik 4 och parlamentets roll samt de uppgifter som vi har ålagts ännu skjuts åt sidan så mycket. Vi upplever fortfarande alltför mycket att rådet ofta följer sin egen linje, och det är inte längre rätt sätt om vi skall kunna åstadkomma en modern, bred utrikespolitik. Vi hoppas sålunda att vårt flaggande för en ny politik skall gå hem på nytt, med respekt för budgeten. Och med den nya politiken skall följa ett engagerat och starkt Europaparlament som får delta i diskussionen och som tas på fullt allvar. Vi skulle gärna vilja att rådet och kommissionen också uttalade sig positivt på den här punkten beträffande denna nya politik.

2-084

Cox (ELDR). – (EN) Herr talman! Jag välkomnar den föresats som har visats här i dag av det franska ordförandeskapet och kommissionen att betona utvidgningen som huvudprioritet för unionens yttre verksamhet. Jag hoppas att Verheugen-incidenten, när vi tar upp frågan i kammaren i morgon, kommer att ha tjänat som en läglig påminnelse om att vi måste ge tydliga signaler och undvika att ge dubbla budskap med avseende på denna strategiska prioritering.

Med avseende på denna fråga, skulle jag vilja säga några ord om en sak som kommissionären tog upp tidigare i dag, när ha talade om försöket att göra utrikespolitiken effektivare, och varmt välkomna och ansluta mig till hans åsikt om unionens utrikespolitikens odelbarhet. Om vi tar Barcelonaprocessen, fredsprocessen i Mellanöstern, våra förbindelser med länderna på västra Balkan, våra förbindelser med Ryssland, rör det sig utan tvekan om ett enormt politikområde som skall täckas och om en stor mängd instrument. Det är uppenbart att en framgångsrik utrikespolitik inte kan stå på en enda pelare. Även om utrikespolitikens genomförande – och då särskilt utrikespolitikens säkerhets- och försvarsdimension – i allt väsentligt är en fråga för regeringar, följer det att det, på grund av politikens och de tillgängliga instrumentens natur, inte kan vara en fråga bara för regeringar. Kommissionen har rätt att kräva sin associeringsrätt enligt fördraget och, genom det, för detta parlament att kräva sin rätt till ansvarighet och granskning.

En andra allmän punkt som jag skulle vilja ta upp rör politikens duglighet. Även här förtjänar den nya kommissionen – och särskilt kommissionär Patten – att gratuleras, för det första för att ha avslöjat för oss den fasa som stora delar av politiken hade blivit. Låt mig påminna om ett av resultaten av dessa undersökningar: De senaste fem åren har den genomsnittliga fördröjningen av utbetalningen av anslagna medel ökat från tre år till fyra och ett halvt år. För vissa program motsvarar eftersläpningen på utestående åtaganden mer än åtta och ett halvt års betalningar. Det är utan tvekan en fars i varje analys. Det måste i rättvisans namn sägas att den tidigare kommissionen under Jacques Santer var lika mycket offer för som

upphovsman till detta. Det rör sig om en ackumulering av ett ineffektivt och odugligt system under åren. Vi välkomnar utfästelsen om en brådskande översyn av den processen.

På den liberaldemokratiska gruppens vägnar skulle jag vilja lägga särskild betoning på vår betryckthet över denna sekretesskod, i stället för den öppenhetsskod som rådet normalt verkar för. Generell sekretess är inte rätt väg för att legitimera en framväxande gemenskapspolitik. Min grupp beklagar djupt det faktum att denna sekretesskod smögs in under parlamentets sommaruppehåll, utan något parlamentariskt samråd och med ett skriftligt förfarande. Det är en form av mellanstatlig konspiration mot medborgarnas rätt att få information. Jag vill i dag höra från rådet vilken roll den är beredd att bevilja denna kammare när det gäller granskning av och ansvarighet för frågor som kan vara mellanstatliga men som inte kan stå på en enda pelare.

2-085

Hautala (Verts/ALE). – (FI) Herr talman! När Europeiska unionen tar sig nya befogenheter finns det skäl att vänta sig att öppenheten och den parlamentariska kontrollen i denna verksamhet ökar i samma takt. Nu ser det ut som om Europas säkerhets- och försvarsidentitet utvecklas mycket kraftigt och snabbt efter toppmötet i Helsingfors. Trots allt verkar det som om rådet allt mer sätter sin tillit till kontakter mellan regeringarna i detta arbete, till och med så att rådet även hotat att åsidosätta kommissionen, vilket jag anser är fullständigt makalöst. Kommissionen måste ha en stark ställning i denna process.

Precis som kollegan Cox ogillar också jag starkt att rådet under semesterperioden upprättat mycket betydande begränsningar av allmänhetens rätt att få del av dokument som berör säkerhets- och försvarsfrågor. Naturligtvis påstår ingen att det inte då och då krävs diskretion och till och med sekretess när det gäller till exempel operativa frågor inom försvarspolitik. Men rådets beslut ser nu ut att leda till att hela säkerhets- och försvarspolitikens utveckling som politiskt område blir utanför kontrollen. Den går alltså inte längre att övervaka. Medborgarna kan inte längre följa med hur säkerhets- och försvarspolitik utvecklas och parlamenten saknar också denna övervakningsmöjlighet.

Här i parlamentet har vi diskuterat situationen och utskottet för rättsliga frågor och den inre marknaden, där jag deltagit i behandlingen av ärendet, undersöker om parlamentet eventuellt borde stämma rådet beträffande detta beslut som klart och tydligt kränker parlamentets rättigheter och inskränker på de rättigheter som medborgarna redan fått beträffande tillgängligheten av dokumenten. Jag kräver också ett klart ställningstagande av rådets företrädare och jag skulle vara mycket tacksam om också kommissionen kommenterade denna situation.

2-086

Miranda (GUE/NGL). – (PT) Herr talman! Jag skall hålla mig extremt kort, eftersom jag bara skulle vilja nämna en mycket speciell aspekt angående Europeiska unionens externa åtgärder, en fråga som är speciell, enligt min mening. Den oroar oss oerhört mycket och borde förtjäna större uppmärksamhet. Jag tänker på en uppenbar tendens till en växande nedvärdering, i engagemang och resurser, av samarbetet med utvecklingsländerna.

Jag är naturligtvis medveten om att det finns andra mål och att dessa givetvis måste uppmärksammas som sig bör. Men vi anser att vi i våra åtgärder bör lägga stor vikt vid dessa områden i världen, dels på grund av de förväntningar som har skapats, dels på grund av Europeiska unionens ansvar och också på grund av de nya problem som utvecklingsländerna står inför.

Jag vill särskilt betona en sak: vi måste i detta sammanhang ha egna och självständiga strategier för att Europeiska unionen skall kunna hävda sig på detta område. Denna oro kommer sig främst av de successiva budgetnedskärningarna när det gäller samarbetet, vilket på något sätt illustrerar och leder till den oro jag har nämnt, och jag menar att det är nödvändigt att hejda denna oro en gång för alla.

2-087

Dupuis (TDI). – (FR) Herr talman, rådets ordförande, herr kommissionär, kära kolleger! Jag skulle först av allt vilja lämna en liten kommentar till kommissionär Patten. I det dokument vi är på väg att rösta om beklagar regeringarnas avsteg som kännetecknar utformningen av vår gemensamma utrikes- och säkerhetspolitik, vilket på sätt och vis motsäger de anföranden som hölls i förmiddags av kommissionären, enligt vilka utrikespolitiken skulle stanna kvar under medlemsstaternas befogenheter. Jag tror därför att man kanske måste ta sig an frågan lite mer flexibelt. Inom politiken använder vi aldrig ordet "aldrig". Jag anser att vårt parlament är ganska blygsamt i frågan, men inlägget från Brok visade att vissa inom parlamentet fortsatte att anse att en överföring till gemenskapsnivå av utrikespolitiken fortfarande var möjlig och absolut nödvändig.

Jag skulle snabbt vilja ställa två frågor till ordföranden. Jag läser med intresse att ett fransk-tyskt initiativ om att sammanföra konsulat just tagits. Skulle ordförandeskapet kunna tänka sig en snabb överföring till gemenskapsnivå av utrikesfrågorna och särskilt planera för att man skall kunna anförtro en ambassad i unionen arbetet med att företräda samtliga unionens medlemsstater i de femtio länder där ingen av unionens medlemsstater finns företrädd?

En andra fråga: Jag noterar med intresse, herr rådsordförande, er uppenbara brist på entusiasm när det gäller toppmötet mellan Europeiska unionen och Kina. Jag gläder mig åt det. Betyder det att politiken med den så kallade kritiska dialogen med Kina definitivt begravts och skulle ni vara beredd att, i er egenskap av ordförande, vid ert nästa möte med kineserna ta upp frågan om att erkänna den tibetanska exilregeringen om inget avtal om ny ställning för Tibet kommer inom rimlig tid?

2-088

Salafranca Sánchez-Neyra (PPE-DE). – (ES) Herr talman! Jag anser att det är viktigt att vi inte förlorar de målsättningar ur sikte som har uppnåtts i denna debatt och som enligt min uppfattning är två:

För det första att garantera ett effektivare, synligare och mer samstämmigt agerande utanför Europeiska unionen. För vad tjänar det till att vi har mer än 40 000 tjänstemän i över 1 500 diplomatiska beskickningar inom kommissionen och medlemsstaterna – dubbelt så många som Förenta staterna – om vårt agerande inte är tillräckligt effektivt, tillräckligt samstämmigt och tillräckligt synligt? Jag tycker att Patten uttryckte detta bra i sitt anförande, där det åtminstone framgick att han har läst det förslag till en gemensam resolution som vi har förhandlat fram i parlamentet.

För det andra att lägga märke till att den tid helt och hållet är förbi då Europaparlamentet nöjde sig med att underteckna en prioriteringscheck som andra gemenskapsinstitutioner fastställde.

Herr Moscovici, viktiga beslut måste fattas de närmaste månaderna på den begynnande och embryonala försvarspolitikens område. Under krisen i Balkanländerna framstod Europeiska unionens otillräcklighet mycket tydligt. Just nu pågår en stor debatt i Förenta staterna om de militära utgifterna, en debatt som vi snart kommer att få ta oss an i Europa, och då inte bara ur ett kostnadsperspektiv utan även med hänsyn till kostnadernas struktur.

Medlemsstaternas oförenliga och heterogena investeringar på området – de nationella återspeglingsarna – gör debatten så pass komplicerad att vi inte kan ta hänsyn till ytterligare problem, så som de interinstitutionella tvisterna. Parlamentet hade utan tvekan föredragit att posten för den höga representanten legat inom kommissionens instanser. Det blev i rådet, och det måste vi acceptera, precis som vi får lov att acceptera att kommissionen har en roll. Patten har rätt i det han säger att en rad spänningar måste tydliggöras och lösas upp regeringarna emellan och inom gemenskapen. Kontroversen mellan institutionerna måste lösas, och Europaparlamentet kommer inte att nöja sig med att duka bordet utan kommer också att vilja vara med i köket.

2-089

Lalumière (PSE). – (FR) Herr rådsordförande, herr kommissionär! Det är naturligtvis med stort intresse som mina franska kolleger i PSE-gruppen och jag själv följer unionens yttre verksamhet. Rent allmänt vill jag erinra om att vi är positiva till en stark närvaro av Europeiska unionen på den internationella scenen. Detta innebär till att börja med en bestämd och konstant strävan från rådet självt. Ni talade om extrema ambitioner, herr minister, och det gläder mig. Men även detta innebär verkliga möjligheter till åtgärder i kommissionens händer. Det är kommissionärens önskan och jag hoppas att han har och kommer att få de politiska, administrativa och ekonomiska medlen för att genomföra sina intressen så att vår GUSP blir verklig och effektiv.

I detta korta inlägg skulle jag emellertid framför allt vilja betona utvidgningen. En intervju nyligen som beviljades en tysk tidning orsakade lite oro. För oss är saker och ting klara. Det blir inte fråga om att sakta ned utvidgningsprocessen genom att formulera nya krav eller genom olika förhållningsmanövrar. Vi måste tvärtom göra allt för att den skall göra framsteg, vilket ni nyss betonade, herr minister, vilket naturligtvis inte utesluter vare sig stramhet eller vaksamhet. En slarvig utvidgning skulle självfallet vara ett allvarligt misstag.

Vi är medvetna om problemen som orsakas av den allmänna opinionen, både i de femton medlemsstaterna och i kandidatländerna. Denna allmänna opinionen är dåligt informerad och riskerar att pendla mellan en oresonlig entusiasm, en känsla av nedslagenhet och en fiendlig attityd. Ett enormt arbete återstår definitivt att genomföra för att den långa och svåra utvidgningsprocessen skall kunna stödja sig på solida allmänna strävanden som är både insiktsfulla och ihärdiga.

2-090

Schroedter (Verts/ALE). – (DE) Herr talman! Europeiska unionens utrikespolitik kan bara vara framgångsrik om den uppfyller tre centrala kriterier: Klarhet, trovärdighet och öppenhet. Herr Patten, vi slutar inte att yrka på detta, även om ni anser att pingpongspellet äntligen bör få ett slut. Enligt min åsikt har det börjat, och kan inte sluta förrän det finns en konstruktiv lösning till det. Annars leder det till en fortsatt konkurrenskamp mellan institutionerna.

Jag tror att ert tal i Paris var ett viktigt tal i det avseendet. Äntligen skall det nämligen diskuteras öppet hur man skall företräda en verkligt klar utrikespolitik. Europaparlamentet spelar där en viktig roll. Ni har själv sagt att trovärdighet – den andra punkten – bara kan tänkas om alla möjligheter som Europeiska unionen har, nämligen alla tre pelarna, och särskilt den första med sina finansiella och ekonomiska möjligheter, införlivas i en förebyggande konflikthantering, och om EU också exporterar stabilitet genom att använda sina ekonomiska instrument på rätt sätt och verkligen samarbeta med hjälp av politiska medel.

Ty vi vet att säkerheten bör betraktas på ett väsentligt mer omfattande sätt. Säkerheten för miljön, för individen och för de mänskliga rättigheterna kan inte garanteras enbart med hjälp av en pelare. Därför kan en förebyggande konflikthantering ju inte reduceras till att ställa upp en polistrupp, utan kräver en indikation från alla tre pelarna. Beträffande den sista punkten, nämligen öppenheten, har det i dag också från vår grupps sida tydligt sagts att vi vare sig nu eller i framtiden kan acceptera en begränsad tillgång till dessa dokument. Detta parlament står för öppenhet, och kommer att kräva detta även i fortsättningen både gentemot rådet och kommissionen. Där har vi ännu inte avslutat vår diskussion.

2-091

Oostlander (PPE-DE). – (NL) Herr talman! Rådets ordförande höll ett intressant anförande om de fyra prioriteterna som rådsordförandeskapet har uppställt inför framtiden inom området för utrikespolitik och försvar. Två av dessa prioriteter rör också resolutionen, nämligen valet av de politiska instrument som skall användas och utvecklingen av själva den gemensamma utrikes-, säkerhets- och försvarspolitiken. Kommissionär Patten, vice ordförande i kommissionen, reagerade på sitt sätt och påpekade att Europeiska unionen egentligen är utomordentligt initiativrik. Den största delen av all hjälp kommer från Europeiska unionen, två tredjedelar av gåvorna kommer därifrån. Vi håller på med en utvidgning, och han nämnde även gynnandet av stabilitet. Då började jag redan att tvivla lite, och när han dessutom nämde befästandet av Europeiska unionens identitet på den internationella scenen, då tänkte jag: den där målsättningen skulle jag hemskt gärna vilja dela med honom, men i så fall på ett sätt som passar ihop med bärandet av ett europeiskt ansvar.

Att ge uttryck åt denna identitet går naturligtvis bara med hjälp av en äkta europeisk politik. Det europeiska ansvaret kan verkligen inte splittras upp på femton till trettio eller kanske ännu fler medlemsstater. Det betyder inte att det inte kommer att finnas kvar några utrikesministrar i medlemsstaterna; de kommer att finnas kvar precis om finansministrar och utan tvekan utbildningsministrar. När det rör sig om europeiska ansvarsfrågor så skall dessa inte få splittras upp, utan de måste grundas på en europeisk vision och europeiska värden som vi här delar tillsammans, som vi delar tillsammans här i folkrepresentationen.

Det här handlar inte om någon enkel byråkratisk maktfördelning mellan institutioner eller om något maktgalet parlament eller liknande. Det handlar om en praktisk lösning: hur bemästrar vi de problem som vi har stött på, och det handlar om att vår politik inte gick att genomföra i Bosnien för att hindra misären där. Det kostade hundratusentals människoliv för mycket. Det är egentligen detta det handlar om! Hur förhindrar vi sådant? Då säger vi som parlament: det behövs en europeisk politik, annars kommer det inte att gå.

2-092

Wijkman (PPE-DE). – Herr talman! Först vill jag uttrycka ett tack både till det franska ordförandeskapet och kommissionär Patten för deras utmärkta inlägg denna morgon. De prioriteringar som drogs upp förtjänar allt stöd.

Tiden tillåter bara ett par kommentarer från min sida. Jag väljer att koncentrera mig på bristerna i genomförandet av unionens utvecklingssamarbete. Kommissionär Patten skall ha en eloge för den öppenhet med vilken han beskriver och har beskrivit problemen. Min egen erfarenhet, då jag i ansvarig ställning inom FN:s utvecklingsprogram sökte samarbete med unionen på nationell nivå för att koordinera och kraftsamla på olika områden, var att det som regel inte fungerade, antingen på grund av att nästan varje beslut i EU:s fall behövde tas i Bryssel eller också på grund av brist på kompetent personal inom det område som avsågs. Detta tillsammans gjorde samarbetet med EU svårt och tidsmässigt oerhört utdraget. FN har sina problem med byråkrati och långsamhet - det är jag den första att erkänna, men vad gäller utvecklingsarbete och utvecklingssamarbete så låg i alla fall för några år sedan EU långt efter.

Den slutsats jag drar blir för det första att kommissionen måste genomföra en mycket långtgående decentralisering av beslutsrätten till nationell nivå. "Bryssel" med alla sina administrativa nivåer måste släppa ifrån sig en stor del av kontrollen.

För det andra är det viktigt att se till att kommissionen får tillräckligt med kompetent personal för att genomföra den verksamhet som det fattats beslut om.

Jag vet att ni, kommissionär Patten, har denna inriktning i er politik just nu. Jag vill bara understryka att det är bråttom. Om inte snabba förbättringar sker, befarar jag att stödet för utvecklingssamarbete genom kommissionen gradvis kommer att försvinna. Det vore synd med tanke på att ett väl utvecklat multilateralt samarbete har många fördelar, och att unionen behöver ett sådant instrument för att kunna spela en proaktiv roll på den internationella scenen.

2-093

Gemelli (PPE-DE). – (IT) Herr talman! Enligt min åsikt var tjänstgörande ordförandes inlägg lite partiskt och allmänt hållet medan kommissionär Patten i sitt inlägg var realistisk och tog hänsyn till de olika problem som finns.

Man måste alltså uppehålla sig vid alla de olika frågorna. Den första: i morgon börjar en viktig session i FN med deltagande av 159 statschefer. I vilken egenskap är Europeiska unionen närvarande? På vilken nivå? Jag anser att det verkligen skulle vara viktigt att lyckas urskilja en maximinivå och ge röst åt denna närvaro.

När vi talar om prioriteringar måste vi också tala om ekonomisk politik, men vår ekonomiska politik är helt inriktad på Europa internt.

Lika viktigt är det att inte överge utvecklingspolitiken, eftersom den skapar stabilitet och fred och måste inriktas på utvecklingsländerna, men också mot Ryssland och Kina. Jag anser att man inte kan kräva av oss att vi skall välja mellan Balkan och utvecklingsländerna. Medlemsstaterna måste ta på sig denna problematik.

Förhoppningen att Europeiska unionen skall få en konstitution, bland annat för att få hemortsrätt som institution i de internationella organen, skapandet av en europeisk diplomati i enlighet med Galeotes betänkande, de kulturella hänsyn vi måste ta för att undvika ny kolonialism, stödet och uppskattningen av de demokratiska processer som också har inletts i vissa länder som till exempel Iran, formaliseringen av förbindelserna med de icke-statliga organisationerna – som skulle kunna bli Europeiska unionens verkställande del – kan vara vägar att gå för att skapa ett tydligt politiskt initiativ gentemot utvecklingsländerna, för att bekräfta Europas plats som civilisationens högborg, som strävan efter solidaritet för att utveckla livskvaliteten, för att vittna om respekten för människovärdet och hylla det i alla världens hörn.

2-094

Morillon (PPE-DE). – (FR) Herr rådsordförande! Ni tog i förmiddags upp betänkandet som parlamentet bett mig lägga fram om anslutningsförslaget för Turkiet. Jag tror att jag i dag kan avisera det viktigaste i slutsatserna.

Vårt parlament välkomnar tillsammans med kommissionen de ansträngningar Turkiet gjort när det gäller att fastställa ett program för utveckling av sin juridiska arsenal i syfte att bättre uppfylla kraven från Europeiska unionen, särskilt när det gäller att respektera de mänskliga rättigheterna. Vi förstår samtidigt de känslor som uppstår i de olika politiska partierna och inom den allmänna opinionen genom insikten om betydelsen av reformer som detta land måste acceptera före sitt inträde i unionen. Vi är måna om att våra partner skall veta att Europeiska unionen på intet sätt har för avsikt att blanda sig i deras inre angelägenheter, utan att unionen föreslår ett avtal där villkoren för närvarande omdefinieras i samband med partnerskapet inför anslutningen, liksom inom konventet om stadgan om de grundläggande rättigheterna, ett avtal som de kan godkänna eller förkasta.

Det förefaller mig i sammanhanget som om vi måste våga säga till det turkiska folket att det i dag finns minst två villkor som måste uppfyllas innan Turkiet kan bli medlem i Europa: dels respekten för behovet av identitet, som i Europa påvisas av våra landsmän, särskilt som de har den största strävan efter att bevara sin rötter inför internationaliseringens oundvikliga framsteg. Europa är medvetet om det faktum att dess mångfald är dess rikedom och är beslutet att erkänna detta behov av identitet. Det är anledningen till att vi betonar rättigheterna, men även skyldigheterna, för minoriteterna. Det är i den andan som unionen erbjuder sig att hjälpa Turkiet att finna en lösning på det kurdiska problemet.

Dels skulle det vara lämpligt att snarast möjligt finna en lösning på Cypernproblemet, eftersom ingen i Europa skulle förstå att landet fortsätter att vara delat av en mur som liknar murarna i Berlin, Beirut och Sarajevo (för att bara nämna några exempel) även om de lyckligtvis fallit sedan dess.

2-095

Van Orden (PPE-DE). – (EN) Herr talman! Vår debatt i dag avslöjar en ständigt problem i hjärtat av Europeiska unionens synsätt på utrikespolitik. Är avsikten att ge en växande grupp europeiska nationer en starkare röst på världsscenen och att förbättra samordningen och effektiviteten för deras politik i en rad frågor? Om så är fallet, kan jag stödja det. Eller är ambitionen att sträva efter en europeisk stat, med en egen utrikes- och säkerhetspolitik som backas upp av en egen diplomatkår och en egen armé? Det konceptet förkastar jag av hela mitt hjärta. Det är verkligen inte vad det brittiska folket eller, tror jag, många av invånarna i övriga Europa önskar. De har aldrig tillfrågats på ett ärligt sätt.

Patten upprepade i dag sin åsikt att det kommer att finnas nationella utrikesministrar under en obestämd tid framöver. Men detta är bara halva problemet. Vad kommer deras arbete att bestå av om tio år, om EU fortsätter sin nuvarande kurs? När EMU är fullt genomfört, kommer det när allt kommer omkring fortfarande att finnas finansministrar i Eurolandländerna. Men hur stort verkligt ansvar kommer de att ha? Det finns helt klart många i denna kammare som ganska öppet stöder tanken på en gemensam utrikesminister för Europa, och Galeote Quecedos betänkande, som vi röstade om i dag, med dess förslag om en permanent diplomatkår för gemenskapen, är, fruktar jag, ett steg i den riktningen.

Jag oroas också över att många i hög grad vill definiera den europeiska utrikespolitiken efter vad som skiljer den från Förenta staternas politik, och ibland visas till och med en avsiktlig fientlighet gentemot Förenta staternas ståndpunkter. En prioritet för Europeiska unionen måste vara att bryta sig ur detta antagonistiska tänkesätt, för att i stället, som ett primärt mål, försöka bidra till västerländsk solidaritet. Det bästa forumet för att behandla säkerhetspolitiska frågor är Nato, snarare än Europeiska unionen, och risken är att den gemensamma europeiska säkerhets- och försvarspolitik, med dess betoning på en autonom förmåga, kommer att underminera den allians som tjänade oss så väl under de mer hotfulla åren. 2-096

Dupuis (TDI). – (FR) Herr talman! Tillsammans med ett antal kolleger har vi ställt ett antal exakta frågor till rådets ordförande och till kommissionär Patten. Jag vet att debatten varit ovanligt dåligt organiserad eftersom den delats i två delar, men skulle det inte vara möjligt att få svar åtminstone skriftligt?

2-097

Talmannen. – Det sista ser jag absolut inte som uteslutet, och jag utgår från att kommissionären och även ministern är beredda att svara parlamentet skriftligen. Tyvärr måste jag meddela er att det inte finns något utrymme i dag för att fortsätta debatten med besvarande av frågor.

Som avslutning på denna debatt med dessa uttalanden har jag i enlighet med artikel 37.2 i arbetsordningen mottagit sex resolutionsförslag¹.

Jag förklarar debatten avslutad.

Omröstningen kommer att äga rum i morgon, onsdag, kl. 12.00.

2-098

Budgetåret 2001

2-099

Talmannen. – Nästa punkt på föredragningslistan är presentation av rådet av förslaget till allmän budget – budgetåret 2001.

Jag tackar för övrigt kommissionär Patten för dennes närvaro.

2-100

Moscovici, rådet. – (FR) Mina damer och herrar parlamentsledamöter! Jag har äran i dag att för ordförandeskapets räkning lägga fram förslaget till budget för Europeiska gemenskaperna, såsom det upprättades av rådet den 20 juli.

Som ni vet var min kollega Florence Parly ordförande för rådet men hon kan tyvärr inte närvara i dag och jag ber er ursäkta henne.

Först av allt skulle jag vilja hedra det utmärkta arbete som utförts av det portugisiska ordförandeskapet innan rådet vid den första behandlingen antog förslaget till budget 2001. Jag skulle också vilja betona det utmärkta klimat i vilket detta budgetförfarande inleddes. I år tillämpades bestämmelserna i det nya interinstitutionella avtalet av den 6 maj 1999 fullt ut. Trepartsförfarandet som samlade Europaparlamentet, rådet och kommissionen, där ett första möte ägde rum den 6 juli i år, just här i Strasbourg, visade hur viktigt det är med en bättre förståelse för våra respektive ståndpunkter och prioriteringar.

Sammanträdet mellan två medlingar mellan Europaparlamentet och rådet, som ägde rum den 20 juli var – tror jag – mycket positivt. Det gjorde det bl.a. möjligt att hitta en rad punkter där man var överens mellan institutionerna och göra stora framsteg när det gäller eventuella orsaker till att man inte är överens. Jag hoppas därför att det fortsatta budgetarbetet genomförs i samma anda, så att vi får en budget för de Europeiska gemenskaperna för budgetåret 2001 som ger oss möjlighet att motsvara prioriteringarna och anta de utmaningar som snart väntar Europeiska unionen.

Jag skulle först av allt vilja ange vad som varit de stora riktlinjerna som styrt rådets åtgärder vid upprättandet av detta förslag till budget, innan jag mer i detalj – men ändå snabbt – återkommer till de olika rubrikerna. I första hand har rådet sett till att Europeiska unionens olika åtgärder, bl.a. de som faller under området yttre förbindelser – som vi nyss talade om på ett ofullständigt sätt – efter identifiering av de tydliga prioriteringarna och de verkliga behoven, finansieras på lämpligt sätt.

I det sammanhanget beaktade rådet, när det gäller åtagandebemyndiganden, bedömningen av möjligheterna att verkställa anslagen. Rådet fäster också särskild vikt vid utvecklingen av betalningsbemyndiganden genom att fastställa deras ökning jämfört med 2000 till en maximal andel om 3,5 procent, vilket bl.a. tar hänsyn till verkställandekapaciteten och den troliga takten i betalningarna som påverkas av de återstående betalningarna. Denna utveckling, som är betydligt högre än den som medlemsstaterna tillåter sig i enlighet med sina nationella budgetar, och även är högre än den inflationstakt som beräknas för 2001, visar på rådets vilja att säkerställa en tillfredsställande finansiering för Europeiska unionens alla politikområden.

Detta förslag till budget faller definitivt inom ramen för det interinstitutionella avtalet av den 6 maj 1999 om budgetdisciplin och förbättring av budgetförfarandet. Rådet har särskilt ansett att det var absolut grundläggande att respektera – jag betonar det – samtliga årliga utgiftstak som fastställts i budgetplanen såsom den undertecknades för ett år sedan av våra tre institutioner: parlamentet, rådet och kommissionen.

Det är på dessa grunder som förslaget till budget för budgetåret 2001, som upprättades av rådet den 20 juli i år, innehåller åtagandebemyndiganden om 95,9 miljarder euro, vilket motsvarar en ökning om 2,7 procent jämfört med budgeten för år

¹ Se protokoll.

2000, och betalningsbemyndiganden om 92,5 miljarder euro, vilket motsvarar en ökning om 3,5 procent jämfört med budgeten för år 2000.

En särskild betydelse fästes vid de ökade biståndsanslagen till västra Balkan, en prioritet som många gånger bekräftats och som jag på nytt bekräftar här, och jag känner inte igen mig i uttalandena nyss om "ett kaos": Det finns en skörhet men inget kaos. Det finns arbete att utföra, och det finns arbete som utförs. Rådet önskade återge denna prioritering i siffrorna med ett totalanslag som ökar med 30 procent jämfört med år 2000. De 614 miljoner euro som beslutades av rådet kommer att göra det möjligt att finansiera samtliga förutsebara behov.

Jag vill tillägga – och det är naturligtvis viktigt i våra debatter – att detta betydande belopp kunnat lösgöras utan att budgetplanen revideras, i syfte att förstärka rubrik 4, såsom kommissionen föreslagit. Rådet försäkrade sig även om finansiering av samtliga övriga politiska prioriteringar inom Europeiska unionen.

Utan att inleda en fullständig beskrivning av rådets förslag till budget, som för övrigt är föremål för en detaljerad motivering som överlämnats till er, skulle jag nu lite mer exakt, dvs. uppdelat i utgiftsområden, vilja lägga fram för er vad rådet beslutat i sitt förslag till budget för budgetåret 2001.

När det till att börja med gäller rubrik 1 i budgetplanen om jordbruksutgifterna innehåller förslaget till budget en ökning av åtagandebemyndigandena med 6,3 procent jämfört med 2000 för att finansiera reformen av den gemensamma jordbrukspolitikerna, som beslutades av Europeiska rådet i Berlin, i mars 1999. För underrubrik 1a i budgetplanen som gäller utgifter för marknaderna för den gemensamma jordbrukspolitikerna valde emellertid rådet belopp som totalt är ca 330 miljoner euro lägre än dem som föreslagits av kommissionen i det preliminära förslaget till budget.

Jag noterar att dessa anslag varje år inte verkställs helt. Rådet ansåg därför att det kunde genomföra en riktad minskning av vissa budgetposter som traditionellt inte verkställs helt. Det vittnar också om en vilja att göra särskilda ansträngningar för att genomföra stora besparingar när det gäller de obligatoriska utgifterna och inte bara när det gäller icke-obligatoriska utgifter. De besparingar som görs, i förhållande till kommissionens preliminära förslag till budget, hindrar inte rådet från att för övrigt planera för en ökning som motsvarar parlamentets oro, av de två budgetposter som gäller utdelning av mjölk till skolbarn, och jag vet att jag sedan mer än ett år tillbaka varit föremål för en omfattande korrespondens om främjande av produktkvalitet.

När det gäller utgifter i anslutning till landsbygdsutveckling ansåg rådet – med tanke på de förseningar som skett i godkännandet och genomförandet av de nationella planerna för landsbygdsutveckling – att en marginal om 225 miljoner euro, under taket för underrubrik 1b i budgetplanen, skulle kunna lösgöras. Utvecklingen av dessa anslag visar emellertid på en ökning om 4,6 procent jämfört med budgetåret 2000, en utveckling som är ett uttryck för att rådet prioriterar de anslag som tilldelas det som hädanefter utgör en andra pelare inom den gemensamma jordbrukspolitikerna.

Förslaget till budget som upprättats av rådet visar därför på tillgängliga marginaler under taken för underrubrik 1a och 1b i budgetplanen. Jag vill emellertid precisera att rådet naturligtvis är berett att på nytt granska jordbruksutgifterna denna höst, i förhållande till innehållet i den ändringsskrivelse som kommissionen kommer att lägga fram, och att då på nytt överväga utvecklingen av utgifterna för marknaderna och landsbygdsutvecklingen.

När det gäller strukturåtgärder, som är föremålet för rubrik 2 i budgetplanen, har rådet budgeterat hela denna rubrik i åtagandebemyndiganden i enlighet med slutsatserna från Europeiska rådet i Berlin i mars 1999 och rådet har för övrigt helt överfört betalningsbemyndigandena som skrivits in under år 2000. Rådet önskade emellertid öka tillskottet till Sammanhållningsfonden med ca 360 miljarder euro jämfört med beloppet i kommissionens preliminära förslag till budget, för att ta hänsyn till prognoserna för verkställande av dessa anslag i medlemsstaterna.

När det gäller rubrik 3 i budgetplanen om finansiering av den inre politiken har rådet framför allt försökt säkerställa lämplig finansiering av de fleråriga programmen, genom att i förekommande fall respektera den programplanering som gjorts gemensamt med parlamentet. Det är anledningen till att rådet godtagit de belopp som kommissionen krävt i sitt preliminära förslag till budget för ramprogrammet för forskning och utveckling samt för de transeuropeiska näten. Rådet gjorde detsamma när det gäller de anslag som krävts för att förbättra den ekonomiska miljön för små och medelstora företag och starten av programmet Life 3. Beträffande Life 3 anser rådet att det belopp som beslutats på ett lämpligt sätt garanterar att programmet kan inledas under goda förhållanden.

När det gäller förlängningen av initiativet "Employment", som beslutats av parlamentet för att förstärka satsningen på sysselsättning som inleddes av Europeiska rådet i Amsterdam, visade medlingsmötet mellan Europaparlamentet och rådet, som hölls den 20 juli, att ämnet var en prioritet för våra båda institutioner i budgeten för budgetåret 2001, bl.a. i förlängningen av slutsatserna från Europeiska rådet i Feira. Rådet avvaktar emellertid utvärderingen av det föregående initiativet som inom kort bör överlämnas av kommissionen för att eftersträva ett avtal med parlamentet om finansieringen, inom ramen för ett totalt avtal under den andra behandlingen.

Rådet frigjorde även en försiktighetsmarginal om 208 miljoner euro mer än vad som återfinns i kommissionens preliminära förslag till budget, då målsättningen förfogar över tillräckligt manöverutrymme utöver en nödvändig marginal under taket för rubrik 3, för att bemöta nya prioriteringar som delas av rådet och parlamentet, såsom initiativet "Employment" som jag just talat om.

Jag kommer nu till finansieringen av Europeiska unionens yttre åtgärder som är föremålet för rubrik 4 i budgetplanen. Efter vår debatt nyss, behöver jag inte erinra om att rådet i högsta grad prioriterar stödet till västra Balkan, där jag angivit att förslaget till budget innehöll en ökning med 30 procent i förhållande till budgetåret 2000. De 614 miljoner euro som beslutats av rådet kommer att göra det möjligt att finansiera förutsebara behov. Rådet lutar sig för detta enbart på arbetet med att utvärdera de behov som i dag finns, vilka sammanfattats i rapport 1989 från Världsbanken om återuppbyggnaden av Kosovo.

I sin strävan efter pragmatism förlänger rådet, utan att öka dem, anslagen avsedda för Serbien, om landet ännu inte har rätt till stöd från gemenskapen utöver stödet till demokrati och det civila samhället som ingår i detta totalanslag. Rent allmänt önskar rådet att en effektiv och trovärdig åtgärd inrättas i regionen, som bygger på en analys av behoven. Anpassningen av nivåerna och villkoren för stöd till arten av dessa behov utgörs av fördelningen av insatserna mellan samtliga bilaterala och multilaterala givare.

När det gäller de övriga kapitlen i budgeten har rådet, samtidigt som det bibehåller de signifikativa tilldelningarna, inte beslutat om samtliga anslag som krävts av kommissionen i dess preliminära förslag till budget när det gäller ett begränsat antal budgetposter, jag tänker bl.a. på Tacis-programmet, finansieringen av Kedo, de internationella fiskeavtalen, bestämmelserna om snabba åtgärder och Meda-programmet. Rådet instämde däremot i kommissionens preliminära förslag till budget när det gäller en mycket stor majoritet av de övriga samarbetsprogrammen.

Jag vill emellertid betona att när det gäller Meda-programmet planeras i förslaget till budget ett belopp om 701 miljoner euro som är högre än de årliga genomsnittliga budgetanslagen under perioden 1995-1999. Vid den minskning om 150 miljoner euro, som rådet genomfört jämfört med kommissionens krav, tar man hänsyn till de ackumulerade åtaganden som återstår att betala i detta program och som motsvarar flera års genomförande. Jag tar tillfället i akt för att erinra om rådets strävan efter att bidra till att förbättra hanteringen av programmet, vilket i våra ögon är nödvändigt att göra innan vi ökar våra insatser.

Trots denna minskning som motiveras av behovet av att undanröja de återstående betalningarna är naturligtvis Meda-programmet fortfarande mycket viktigt för rådet. Det franska ordförandeskapet har som målsättning att inom kort kunna anta en ny flerårig förordning för Meda och kommer att vara särskilt lyhört för Europaparlamentet i detta ärende. Jag skulle också på nytt vilja bekräfta att rådet fäster stor betydelse vid anslutningsprocessen för Cypern och Malta. Jag lyckönskar i förbigående Morillon till de slutsatser som han lade fram i sitt betänkande. Vi väntar med intresse, för att inte säga otåligt, på att få läsa dem. Allt detta ledde till att vi instämmer med kommissionen genom att samla de begärda anslagen i ett avsnitt kallat "föranslutningsstrategi". Vi har emellertid inte åtgärdat förslaget från kommissionen om en översyn av budgetplanen, som innebär att detta anslag skall överföras till rubrik 7, utan vi har behållit det under rubrik 4.

Avslutningsvis vill jag säga att jag är mycket nöjd med att ett avtal kunnat slutas vid medlingssammanträdet mellan Europaparlamentet och rådet den 20 juli om beloppet för de anslag som skall skrivas in för GUSP och om överföringen av de administrativa utgifterna för de särskilda representanterna för GUSP i rådets budget, i enlighet med det institutionella avtalet från 1999. Detta avtal gav upphov till att två gemensamma uttalanden skrevs, där det ena anger att beloppet som skrivs in i rådets budget för de administrativa utgifterna för GUSP borde upprättas med hänsyn till deras inverkan på den allmänna situationen för rubrik 5, och det andra förbinder rådet att se till att bedömningen av de administrativa kostnaderna som planeras för varje nytt beslut inom området GUSP vid lämpligt tillfälle överförs till budgetmyndighetens andra part.

Såsom ni kan konstatera har rådet alltså ansträngt sig för att på lämpligt sätt ge anslag åt de olika prioriteringarna inom området Europeiska unionens yttre verksamhet, och har genom detta åstadkommit en marginal om 184 miljoner euro under taket för rubrik 4 i budgetplanen. Genom att upprätta sitt förslag till budget för de administrativa utgifterna som omfattas av rubrik 5 i budgetplanen har rådet strävat efter att stabilisera de löpande utgifterna och samtidigt ta hänsyn till institutionernas exceptionella behov, bl.a. när det gäller anställda, för kontoret för bedrägeribekämpning och EG-domstolen. När det gäller kommissionens budget hade rådet inte fattat beslut i juli, i avvaktan på ändringsskrivelsen från kommissionen vilken just har lagts fram, och rådet kommer därför att hädanefter granska detta förslag och ta lärdom av arbetet med den omorganisation som inletts under Neil Kinnocks överinseende. Rådet är berett att göra det som krävs för att granska denna ändringsskrivelse, så att dess inverkan kan beaktas redan vid den första behandlingen i Europaparlamentet. Det finns för detta ändamål en marginal om 113 miljoner euro under taket för rubrik 5 i budgetplanen.

Jag skall avsluta denna översikt över de olika utgiftsområdena med utgifterna som gäller stödet inför anslutningen. Rådet beslutade om åtagandebemyndiganden med det belopp som kommissionen önskade. När det gäller betalningsbemyndigandena justerade rådet, genom en sänkning i storleksordningen 300 miljoner euro, det belopp som

krävdes av kommissionen i dess förslag till preliminär budget. I enlighet med logiken i andra rubriker har rådet i möjligaste mån tagit hänsyn till det stora underutnyttjandet av anslagen under 2000. Trots denna sänkning i förhållande till kommissionens preliminära förslag noterar man för betalningsbemyndigandena inför anslutningen en stark ökning om 10,8 procent i förhållande till 2000, vilket också här återger den betydelse som tillmätts dessa absolut grundläggande utgifter för att på ett bra sätt förbereda den stora politiska målsättning som utvidgningen är, en prioritet som är gemensam för rådet, Europaparlamentet och kommissionen. Jag tar naturligtvis tillfället i akt här för att säga att jag är övertygad om att diskussionen mellan Verheugen och Europaparlamentet i morgon kommer att göra det möjligt att undanröja vissa missförstånd. Jag känner Günther Verheugen väl, och jag vet vilken stor betydelse han fäster vid utvidgningen och hur han arbetar för att den skall lyckas.

Innan jag avslutar skulle jag nu vilja passa på tillfället att säga att jag gläds åt det avtal som slöts vid medlingsammansträdet mellan Europaparlamentet och rådet den 20 juli om ett uttalande om den finansiella programplaneringen. Enligt detta gemensamma uttalande måste kommissionen härnäst bättre utvärdera de finansiella konsekvenserna av varje nytt förslag, bl.a. när det gäller rubrik 3 och 4 i budgetplanen. Jag är övertygad om att det här är en grundläggande beståndsdel för att bättre klargöra besluten från budgetmyndigheten. Det går i vilket fall som helst utan tvekan i riktning mot en bättre budgetprognos och det borde vara till stor nytta under kommande budgetförfaranden.

Efter denna översikt, som är så kort som jag tror är möjligt, tror jag att det förslag till budget som överlämnats till er innebär en balanserad kompromiss som gör det möjligt att finansiera prioriteringar för unionen med den absolut grundläggande respekten för budgetplanen från Berlin, som vi alla vet inte var enkel – det är det minsta man kan säga. Genom det institutionella avtalet från 1999 inrättades under budgetförfarandet ett medlingsförfarande mellan institutionerna som vi bör kunna dra stor nytta av redan i år.

I det hänseendet gläds jag åt de framsteg som redan kunnat göras, innan ens förslaget till budget antagits vid den första behandlingen av rådet, för att föra institutionernas olika ståndpunkter närmare varandra. Det förefaller mig som om man i det förslag som jag just lagt fram för er drar stor lärdom av dessa medlingar. Jag uttrycker i alla fall önskemålet att det skall göra det möjligt för er att inleda ert budgetarbete på goda grunder och att det bidrar till att upprätta en budget för år 2001 som respekterar respektive institutions prioriteringar, dvs. tillfredsställer det som är vår gemensamma uppgift, nämligen att ta vårt ansvar gentemot Europa och dess folk.

2-101

Schreyer, kommissionen. – (DE) Herr talman, herr rådsordförande, ärade ledamöter! Två budgetpolitiska mycket viktiga bestämmelser skall snart avgöras, dels bestämmelserna om budgetdisciplinen på jordbruksområdet, och dels bestämmelserna om de egna medlen, alltså om finansieringen av budgeten. Jag vill för kommissionens del säga att vi är mycket nöjda med resultaten från samråden, och vi är mycket glada över att dessa båda inte helt enkla frågor snart kommer att avgöras.

Däremot är kommissionen inte tillfreds med rådets resultat av samrådet beträffande budgeten 2001. Därför måste jag också protestera mot rådsordförandens bedömning. Rådet har i sin första behandling framför allt koncentrerat sig på att skära ned budgetförslagen i fråga om betalningsmedel, tvärs över budgeten. Resultatet blev det lägsta förslaget till budget på tio år, om man sätter budgeten i förhållande till gemenskapens bruttonationalprodukt.

Nu hade jag här i kammaren redan flera gånger haft tillfälle att förklara att budgetdisciplin är en mycket viktig riktlinje för kommissionen, men rådets förslag, nämligen att minska betalningsmedlen, oberoende av hur höga åtaganden vi måste betala som härrör ur det förflutna, är inte någon solid budgetpolitik. Rådets förslag till budget skulle ge följande resultat: De betalningar som återstår, alltså återstoden av de ingångna åtaganden som ännu inte betalats, skulle fortsätta att växa.

Men kommissionen vill, med stöd från parlamentet, uppnå motsatsen, nämligen minska på återstoden. Jag anser att just när vi befinner oss i ett ekonomiskt läge i Europeiska unionen, där vi glädjande nog kan notera en hög tillväxt, så bör återstoden reduceras och inte ökas ännu mer.

Rådet har på jordbrukspolitikens område skurit ned förslagen till utgifter med mer än en halv miljard euro jämfört med kommissionens förslag. Detta är förvånande med tanke på den häftiga kritik som några av de större medlemsstaterna utövat gentemot kommissionen, eftersom vi hade föreslagit att 300 miljoner skulle ställas till förfogande från jordbrukspolitiken för de nödvändiga utgifterna på Balkan. Nu ser rådet uppenbarligen ett mycket större utrymme för nedskärningar i fråga om jordbruksutgifterna, men är inte beredd att ställa medel till förfogande för Balkan i enlighet med de nya utrikespolitiska prioriteringarna.

Liksom förra året hade vi en mycket häftig dispyt om hur mycket hjälp som skall ställas till förfogande för Balkan, och jag vill erinra om att rådet vid samrådet om budgeten för år 2000 ställde upp tesen att medlen för Kosovo ändå inte kunde betalas ut. Men faktum är att alla medel för Kosovo redan är bundna. Återuppbyggnadskontoret för Kosovo arbetar mycket framgångsrikt, och det borde vi egentligen alla ge vårt stöd till.

Jag vill bara helt kort gå in på Serbien, som ni också har nämnt i ert tal: Det faktum att det i budgetförslaget inte tagits upp några medel för Serbien, respektive bara i mycket ringa omfattning, anser jag ger en felaktig signal. Vi befinner oss i ett läge där vi konkurrerar politiskt med diktator Milosevic, och vi måste på ett trovärdigt sätt klargöra för befolkningen att Europeiska unionen är beredd att lämna bistånd. Jag håller fast vid detta: Fram till slutet av år 2001 bör vi ha 800 miljoner euro mer till förfogande för västra Balkan än vi nu har. En del av detta kan möjligen läggas till redan detta år. Där hoppas jag på ert stöd.

Ytterligare ett ord om utrikespolitiken: Rådet (budget) har skurit ned medlen för Medelhavsprogrammet – också detta har ni nämnt – med 150 miljoner euro. Men genomförandet av denna nedskärning skulle inte enbart vara en budgetpolitisk åtgärd, utan en förändring av utrikespolitiken på detta område, ett övergivande av Barcelonaprocessen. Detta anser kommissionen inte vara godtagbart.

Nu till utgifterna för administration, personalutgifterna: Kommissionen hade – det vill jag erinra om – i sitt preliminära budgetförslag inte krävt några nya tjänster, utom för OLAF, Europeiska byrån för bedrägeribekämpning. Nu har vi lagt fram en ändringskrivelse med två huvudpunkter, nämligen för det första ett krav på 400 nya tjänster för kommissionen från och med år 2001, och för det andra budgetpolitiska åtgärder för att i framtiden kunna avstå från största delen av kontoren för tekniskt bistånd, så som Europaparlamentet och särskilt budgetutskottet har krävt av kommissionen.

Bara helt kort beträffande begäran om nya tjänster: Kommissionen tillsatte på mitt förslag i början av året en arbetsgrupp under ledning av kommissionens ordförande, som underkastade alla enheter en kritisk granskning och företog en kritisk genomgång av personalsituationen. Vi undersökte var det fanns möjlighet att flytta om personal inom och mellan enheterna, för att förbättra resurserna för de centrala områdena och de politiska prioriteringarna och undersöka var vi måste begära nya tjänster. Resultatet har ni nu framför er. Enligt kommissionens uppskattning krävs det 1 254 nya tjänster för centrala aktiviteter och politiska prioriteringar. Av dessa 1 254 nya tjänster kan vi skapa en stor del genom att göra omplaceringar, så att vi totalt kräver 717 nya tjänster – 400 för år 2001 och 317 för år 2002 – för att i synnerhet förstärka områdena med utrikespolitiskt bistånd, hälsoskydd, konsumentskydd och miljöpolitik samt rättsliga och inrikes frågor.

Dessutom föreslår vi engångsbestämmelser om förtidspensionering som rör 600 tjänster, vilka skall utrustas budgetneutralt, och därmed kommer det nya behovet av tjänster också att reduceras väsentligt. Som en provisorisk lösning ber vi budgetmyndigheten – just för det utrikespolitiska biståndet – om möjligheten att fram till skapandet av en ny förvaltningsstruktur också för kontrakterad personal inom kommissionen kunna utnyttja de medel som hittills stått till förfogande för kontoren för tekniskt bistånd. Vidare vill vi öka medlen för delegationerna, som i framtiden i högre utsträckning skall tas med i förvaltningen av det utrikespolitiska biståndet.

Kommissionen har dragit lärdom av felen i det förflutna, vilket helt enkelt betyder att vi tydligt säger: Kommissionen kan inte trola, kommissionen kan bara sätta upp som mål att göra ett bra arbete, och för att kunna utföra våra uppgifter behöver vi de nödvändiga resurserna, även de nödvändiga personalresurserna.

Avslutningsvis vill jag säga att det för alla som deltar i budgetsamrådet nu åter stundar mycket ansträngande tider. För denna tid önskar jag oss alla den nödvändiga energin och också det nödvändiga tålamodet att gå varandra tillmötes, för att komma fram till ett bra resultat av budgetsamrådet.

2-102

2-103

Talmannen. – Tack så mycket, fru kommissionär.

Vi kommer säkerligen att behöva energi och tålamod.

2-104

Wynn (PSE), ordförande för budgetutskottet. – (EN) Herr talman! Låt mig först av allt tacka rådets ordförande för hans inledande anmärkningar, särskilt för hans anmärkningar om det goda samarbetet som vi har haft mellan parlamentet och rådet. Det är rättvist att säga att samarbetet har varit öppet och ärligt, och vi har försökt att nå överenskommelser där vi kunnat. Jag tackar det franska ordförandeskapet och personalen på Frankrikes ständiga representation i Bryssel.

Jag kan ge bra exempel. När vi tillämpade ad hoc-förfarandena, godtogs punkter som den extra mjölken till skolor, 18 miljoner av budgeten på 94 miljoner euro. Det var på små punkter som denna som vi kunde nå överenskommelser. Det fanns ett samförstånd om det nya sysselsättningsinitiativet, som vi alla vill ha, och det fanns punkter, som fiskeavtalet, som vi kunde behandla på ett ganska förståndigt sätt. Det är den positiva sidan.

Det finns naturligtvis en avigsida, även av vårt goda samarbete. Avigsidan börjar med de frågor som jag tog upp innan medlingen, under medlingen och nu efter att rådet har röstat och lagt fram sitt budgetförslag. Vi är besvikna på rådets inställning och på dess ovilja att diskutera en revidering av budgetplanen. Vad oss anbelangar, var enligt det

interinstitutionella avtalet och artikel 20 våra två institutioner förpliktade att diskutera förslaget, så snart kommissionen hade lagt fram det. Vi fick i otvetydiga ordalag veta att det inte skulle diskuteras på några villkor.

Jag skall säga vad jag sade i medlingen. Rådets inställning var: "Helvetet kommer att frysa till is innan vi diskuterar en revidering av budgetplanen med parlamentet." Jag skall upprepa en annan sak som jag sade: Parlamentet är inte en kantspelare i denna process, det har en lagenlig roll att spela. Med det sagt, godtar vi nu att det inte kommer att bli någon revidering, på grund av vad rådet har lagt fram och också på grund av att vi för vår del vill vara förståndiga när det gäller hela denna processen, även om det kanske inte blir någon revidering. Det lämnar oss fortfarande med alternativ och beslut att fatta under de kommande veckorna.

Den största besvikelsen gällde utgiftsområde 4 och i synnerhet västra Balkan. Parlamentet har skickat en särskild delegation till Kosovo för att undersöka behoven. Vi har talat med alla de stora aktörerna och organisationerna. Vi har anordnat en utfrågning, och den siffra som vi har kommit fram till är 814 miljoner euro för västra Balkan för nästa år. Jag säger detta med en reservation, eftersom jag antar att detta är den siffra som vi kommer att komma fram till. Enligt alla de kolleger som jag har talat med är det samma siffra som kommissionen har. Glöm siffran 5,5 miljarder euro, det är inte den vi talar om, vi talar om nästa år. Ändå kommer rådet fram till siffran 614 miljoner euro, och om vi tittar i rådets motivering, är det denna siffra som man har kommit fram till med stöd av de internationella finansiella institutionernas beräkningar. Det är lustigt, eftersom vi har rådgjort med samma internationella finansiella institutioner och fått fram en annan siffra.

Verkligheten är att det rör sig om gissningar från er sida. Det handlar om att få in sakerna under taket, snarare än att vara objektiva i er syn på västra Balkan. Jag önskar bara att rådet skulle vara ärligt nog att säga: Vi tycker att västra Balkan har blivit ett svart hål som slukar alldeles för mycket pengar. Jag önskar bara att ni skulle vara ärliga nog att säga: Det är så här, vi tycker att anslagen måste minska, eftersom vi inte tycker att vi uppnår särskilt mycket med dem.

Vi har en situation där utrikesministrarna säger en sak och finansministrarna någonting annat, och det hjälper inte någon. Rådet måste samla ihop sig i denna fråga. Det lämnar oss fortfarande med problemet vad vi skall göra i den första behandlingen.

Rådet säger också att det vill minska betalningarna, vilket är förstäligt. Den idealiska positionen för rådet är att inte ha några betalningar över huvud taget, men ni har några förpliktelser i denna fråga. Vi oroar oss över vad som skall hända med de eftersläpande betalningarna. De måste betalas någon gång. Som tur är kommer vår föredragande, Haug, att göra en bedömning av varje enskild post, för att få en uppfattning om behoven, men vi har fortfarande en situation där Sammanhållningsfonden i själva verket ökar, fastän ni vill minska betalningarna, och inte heller här ges några skäl till det i motiveringen.

Det behövs inget skäl, eftersom vi vet varför det är så – det handlar om kohandel i rådet. Vid en normal kohandel köper du vanligtvis en ko i slutändan. Allt för ofta står rådet där med en åsna i stället, och det här är ännu ett tillfälle när ni kommer att stå där med en åsna, eftersom de beslut som ni har fattat inte har grundats på objektiva bedömningar utan på kohandel i rådet.

När det gäller utgiftsområde 3, finns det några underliga och underbara förslag, av vilka jag tog upp många under medlingsprocessen, men det finns ett som dyker upp igen i er underbara motivering, under budgetpost B3/309.

Jag måste fråga en sak om detta, eftersom jag är förbryllad. Det står: "Den skall ökas med 1,25 miljoner euro för de särskilda olympiska världsspelen 2003." Vi talar om budgeten för budgetåret 2001, men här rör det sig om de särskilda olympiska världsspelen 2003. Handikappspelen hålls en månad efter de vanliga spelen, vilket betyder att de kommer att äga rum i Aten någon gång i oktober eller november 2004. Så vad är de särskilda olympiska världsspelen 2003 och hur har de hamnat i budgeten för 2001? Rör det sig om ytterligare ett fall av kohandel? Gud förbjude att så är fallet, men det kan mycket väl röra sig om ytterligare en sådan situation.

Medan vi har väntat på ändringsskrivelsen från kommissionen om dess personalbehov, ser vi att rådet har minskat kommissionens administrativa utgifter med 25 miljoner euro. Det är utöver de 14 miljoner euro som kommissionen meddelade efter offentliggörandet av det preliminära budgetförslaget. Det rör sig nu om en nedskärning på 39 miljoner euro. Jag hade fått för mig att rådet skulle vänta med att göra betydande ändringar tills vi hade tagit emot ändringsskrivelsen. Vi har en gemensam roll i denna fråga.

Ändringsskrivelsen är ett ganska betydelsefullt dokument. Vi började diskutera det i går i budgetutskottet. Vi kommer att fortsätta att diskutera det kl. 17.30 i dag, och diskussionerna kommer att fortsätta. Det är ett bra dokument, det är inget tvivel om den saken, men många frågor måste fortfarande besvaras, till exempel om planen för förtidspensionering, och då inte bara vad kommissionen beträffar, eftersom de förslag som läggs fram mycket väl skulle kunna få en dominoeffekt för andra institutioner. Det är därför, herr rådsordförande, som vi behöver information från er så snart som möjligt om rådets inställning.

Jag tvivlar inte en minut på att ni kommer att överväga saken noga, som ni har sagt, men vi behöver veta i vilket utsträckning rådet kommer att instämma i kommissionens förslag, särskilt när det gäller planen för förtidspensionering. Medan vi kan instämma i eller inte instämma i de flesta av kommissionens förslag, måste rådet i slutet av dagen komma fram med lagstiftningen för planen för förtidspensionering.

Våra två institutioner måste alltså sitta ned och tala igenom saken. Jag skulle bli mycket besviken om detta urartade till en pingpongkamp mellan dem. Vi måste enas om en reell bedömning av kommissionens behov. Om vi vill att kommissionen skall göra det arbete som vi alltid ber den göra, måste vi i de tre institutionerna åtminstone vara tydliga i fråga om vad vi ber den göra och vilka personalnivåer som krävs.

Vad beträffar den närmaste framtiden, måste vi i parlamentet fatta några svåra beslut, inte minst om ändringsskrivelsen och i synnerhet utgiftsområde 4. Om vi godtar det som föreslås i budgetförslaget eller, varför inte, det preliminära budgetförslaget, kommer många av parlamentets favoritområden, det kan vara de enskilda organisationerna, Asien, Latinamerika eller andra områden, att påverkas. Våra utskott, som röstar för närvarande, kommer att lägga fram sina förslag så snart de kan, och vi kommer att fatta alla nödvändiga beslut i slutet av denna månad. Men min vädjan till kommissionen är att ge oss en tidig indikation på vad den kommer att föreslå för Notenboomförfarandet.

Vad som ingår i Notenboomförfarandet kan faktiskt lätta vår svåra situation nästa år. Om ni kan periodisera intresseområdena detta år och vi kan föra över till nästa år eller åtminstone använda detta år, vilket kommer att minska bördan för nästa år, kan många av våra problem mildras. Jag är säker på att våra institutioner kan nå en uppgörelse längs dess linjer, och vi kommer då att ha en anständig budget i slutet av detta år.

2-105

Ferber (PPE-DE), föredragande. – (DE) Herr talman, herr rådsordförande, fru kommissionär, kära kolleger! Jag är föredragande för de övriga enskilda planerna. Här handlar det om ett snarast torrt material efter detta vältaliga föredrag av ordföranden i vårt budgetutskott. Jag tror att de små budgetarna visserligen inte är särskilt spännande vad det gäller de politiska områdena, men att det ändå är intressant att se hur den organisatoriska och personella kapaciteten kan ställas till förfogande för att säkerställa institutionernas arbetsförmåga i Europeiska unionen. Jag vill här göra ett par påpekanden om rådets första behandling, vilka jag i budgetutskottet ju redan lagt fram i form av ett arbetsdokument.

Jag vill börja med EG-domstolen. Här har rådet insett domstolens svåra situation när det gäller eftersläpningen av översättningarna och föreslagit 47 nya tjänster. Samtidigt ökades dock den schablonmässiga nedskärningen från 2,5 procent till 5,1 procent, varigenom dessa nya tjänster inte kan tillsättas. Jag tror att detta är en motsägelse, som måste undanröjas. Jag kommer som föredragande att lägga fram förslag om detta. Läget skärps också av att medlen för att utnyttja frilansöversättare, som vi skulle behöva med det snaraste för att komma till rätta med de gamla bördorna, också har skurits ned. Här har alltså insikten inte återspeglats i konkreta siffror i budgeten.

Jag har mycket noga studerat systemet för befordran inom alla institutioner, och jag kunde konstatera att nu även domstolen har etablerat en befordringsmodell, som vilar på påvisbara förtjänster. Denna övergång till ett nytt system hos domstolen kommer att nödvändiggöra ett stort antal inplaceringar på högre nivå, som vi säkerligen inte kan företa under ett år. Men vi måste ta itu med dem under de närmaste åren. Inte heller denna fråga har rådet tagit hänsyn till vid sin första behandling.

Nu kommer jag till Europeiska revisionsrätten. Här finns det en enda öppen fråga. Den gäller finansieringen av nybyggnaden för revisionsrätten i Luxemburg. Rådet har av för mig oförklarliga skäl skurit ned anslagen för 2001 från 7 miljoner euro till 5 miljoner euro. Vid mina samtal med revisionsrätten försäkrade man mig att de totala kostnaderna om 25 miljoner euro i 1998 års priser inte kommer att överskridas. Jag tror att det därför för den europeiske skattebetalaren är mer fördelaktigt att betala detta när respektive räkning föreligger. Jag kommer att föreslå budgetutskottet att vi åter tar upp Europeiska revisionsrättens förslag.

Nu kommer jag till Ekonomiska och sociala kommittén. Min riktlinje för budgetförfarandet 2001 kan sammanfattas på modern högtyska: *value for money*. Detta gäller naturligtvis också för ekonomiska och sociala kommittén. Kommitténs arbetssätt och förankring hos allmänheten är helt tvivelaktiga. Därför syftar mina förslag till att höja produktiviteten hos Ekonomiska och sociala kommittén. I synnerhet krävs det en granskning av kommitténs befordringspolicy. Jag hoppas att vi som budgetmyndighet gemensamt kan utveckla koncept för att ge nödvändigt eftertryck åt kommitténs ansträngningar på detta område.

Vi bör också överväga den roll som Ekonomiska och sociala kommitténs sekretariat spelar. I dag får kommittén alla sina fackkunskaper från externa experter. Men jag frågar mig om detta är meningen och syftet med arbetet i en sådan institution. Också detta måste vi diskutera.

Något liknande gäller för Regionkommittén. Även här är det under mottot *value for money* mitt mål att totalt sett genom olika åtgärder öka kommitténs produktivitet. Jag vill bara nämna en intressant detalj. Kommittén har krävt en höjning av anslagen för att täcka de rese- och uppehållskostnader som de regionala representanterna i kandidatländerna har som observatörer vid kammarens möten. Vi har reserverat en del av dessa medel för budgetåret 2000. Hittills har vi inte fått något yrkande om att betala ut dessa medel. Men samtidigt anmäler Regionkommittén ett ökat behov för år 2001. Här kommer jag att föreslå att dessa medel också reserveras, eftersom uppenbarligen anslagstilldelningen inte alls är så behövlig, som den alltid framställs i budgetsamråden.

Beträffande ombudsmannen har jag bara ett mycket kort påpekande. Här finns det inte längre särskilt mycket att tillfoga. Rådet har tagit upp önskemålen. Vi stöder detta. Jag kommer här inte att lämna några ytterligare förslag.

Jag vill sammanfatta: Totalt sett hanterar vi som en del av budgetmyndigheten de europeiska skattebetalarnas pengar på ett mycket sparsamt sätt. Detta måste obetingat gälla även i förvaltningsbudgeten. De kommande åren står vi inför mycket stora uppgifter. Vi har möjlighet att år 2001 skapa spelrum, som vi förhoppningsvis sedan också kan utnyttja även på det administrativa området i samband med utvidgningen.

(Applåder)

2-106

Haug (PSE), föredragande. – (DE) Herr rådsordförande, herr talman, fru kommissionär, kära kolleger! Som sista talare på denna punkt i föredragningslistan kan jag säkerligen bara säga några få saker och upprepa sådant som redan berörts. Men ni känner alla till att man bara lär sig något genom att upprepa det. För det första vill jag tacka rådet för det konstruktiva samarbetet under hela året i alla treparts- och medlingsammansattnar.

Därför skall jag nu inte bara tacka det nuvarande ordförandeskapet i rådet, utan också det tidigare, det portugisiska, för att man skapat en totalt sett riktigt vänskaplig atmosfär, trots alla motsatta uppfattningar. Därför nämner jag nu det mest glädjande först: Jämfört med detta års budget har både kommissionen och rådet – dock bara övergående – i budgetposterna för sysselsättningen totalt sett gjort en minskning med 144 miljoner euro. Men parlamentet har redan i sina riktlinjer klargjort att frågan om att främja sysselsättningen ligger oss varmt om hjärtat, och att kampen mot arbetslösheten i Europa är en av våra största prioriteringar inom inrikespolitiken. Denna bestämda vilja, vårt mål, har vi än en gång gett uttryck för i vår resolution av i juli. Vi har alltid funnit gehör för detta hos rådet, både hos det portugisiska och nu också hos det franska.

Rådet har nu också i medlingsförfarandet inte bara förklarat sig villigt att stödja vårt initiativ att med hjälp av lämpliga instrument skapa sysselsättning för de små och medelstora företagen, utan vi har också kommit överens om att under budgetförfarandet enas om ett belopp i enlighet med nummer 33 i det interinstitutionella avtalet, som vi vill sätta in för att nå vårt mål.

Så långt är allt gott och väl. Men var kommer problempunkterna? Var finns meningsskiljaktigheterna med rådet? Låt mig med tanke på den begränsade tid som står till förfogande för oss alla bara nämna två. Då har vi till att börja med det sätt på vilket rådet vill finansiera den politik som det finns en principiell enighet om. Som vi som parlament klargjorde redan förra året anser vi att det är nödvändigt att företa en flerårig revidering av utgiftsområde 4, för att stabilt och säkert kunna garantera behovet av återuppbyggnadsstöd på Balkan. Rådet avvisar bestämt denna revidering av budgetplanen. Rådet vill uppenbarligen hellre leva ur hand i mun. Ingen revidering! Det är överskriften. Detta har väl rådet gjort till en princip, ty annars kan man inte förstå varför det envist vägrar att sätta in medlen för kandidatländerna Cypern och Malta i kapitel 7 till anslutningsstrategin. Logiskt och innehållsmässigt skulle de nämligen höra dit. Men rådet vill inte ha någon revidering, inte ens om den inte är förknippad med någon finansiell ändring. Vi som parlament står nu inför ett ytterst svårt beslutsfattande för område 4.

Den andra tungt vägande problempunkten är rådets tendens att i sina budgetbehandlingar alltid bara koncentrera sig på utbetalningarna. Kommissionsledamoten har också påpekat detta. Jag vet inte om det är vårt institutionella sinne, eller om det har något att göra med oss personligen, att vi båda i vår kritik har koncentrerat oss på detta.

En ökning av utgifterna för 2001 med endast 3,5 procent i förhållande till siffrorna i den löpande budgeten var rådets förklarade mål. Resultatet är ett budgetförslag, där förhållandet mellan åtaganden och betalningar inte längre är sunt. Om man nämligen betraktar detta närmare, kan man konstatera att det med tanke på åtagandebemyndigandena 2001 inte finns adekvata summor att tillgå för betalningsbemyndiganden. Om man tar utgiftsområde 2, så finns det där täckning för åtagandena med endast 2,1 procent. För utgiftsområdena 3, 4 och 7 ser det visserligen bättre ut, men inte bra. För många poster i budgetförslaget utgör betalningarna inte ens en fjärdedel av åtagandena. För många poster har det för år 2001 överhuvud taget inte tagits med några betalningar. Detta har inte särskilt mycket att göra med seriös budgethantering.

Jag behöver inte än en gång påpeka att det i det interinstitutionella avtalet, som vi för övrigt godkände tillsammans för bara 1/4 år sedan, på olika ställen naturligtvis finns bestämmelser om att det skall finnas en ordnad utveckling för Europeiska

unionens utgifter, som skall betraktas i nära samband med utvecklingen av åtagandena. Det betyder till och med att det skall garanteras ett strikt förhållande mellan åtagandebemyndiganden och betalningsbemyndiganden. Detta nära samband försummas helt ansvarslost av rådet. Rådets mål är att minska utgifterna. Dess argument är att när allt kommer omkring så måste medlemsstaterna också få ordning på sina nationella budgetar. Det är ju helt riktigt. Men det får inte leda till att vår gemensamma europeiska budget bringas i ordning.

2-107

ORDFÖRANDESKAP: LIENEMANN*vice talman*

Talmannen. – Jag förklarar debatten avslutad.

2-108

Den trettonde internationella konferensen om aids

2-109

Talmannen. – Nästa punkt på föredragningslistan är uttalanden av rådet och kommissionen om aids.

2-110

Gillot, rådet. – (FR) Fru talman, mina damer och herrar parlamentsledamöter, mina damer och herrar kommissionärer! Jag skall försöka följa er rekommendation och verkliga tala om aids.

Som ni vet berör den omfattande aidsepidemin för närvarande 33,6 miljoner personer, varav merparten lever i utvecklingsländer. Under 1999 anmälde FN-AIDS 5,6 miljoner av dessa nya fall och 2,6 miljoner dödsfall, varav 50 procent var kvinnor. Denna epidemi har redan reducerat till intet den kunskap som under trettio år förvärvats när det gäller utvecklingsstöd till de mest drabbade länderna. Afrika undergår de mest dramatiska konsekvenserna av detta. Den afrikanska kontinenten hade äntligen chefer och experter som den led så stor brist på i samband med oberoendet. Men dessa vuxna, utbildade, aktiva betalade ett högt pris till sjukdomen.

Vi kan inte bortse från den enorma förlusten i mänskliga investeringar som denna första generation offer utgör, en förlust som ytterligare förvärrar den personliga katastrof som de sjuka och deras familjer upplever. Låt oss inte heller glömma de fattigaste och de minst bemedlade som är ännu mer uteslutna från vård. Ingen kan glömma vittnesmålet från domaren Edwin Cameron, vit, homosexuell, hiv-smittad och ämbetsman vid högsta domstolen i Sydafrika: det var på det sättet som han modigt presenterade sig när den internationella kongressen om aids inleddes i Durban i juli i år. Endast hans sociala ställning och inkomst gör det möjligt för honom att få tillgång till vård som tyvärr är ouppnåelig för de flesta av hans landsmän. Hans bekännelse illustrerar den afrikanska orättvisan.

Sedan ett tiotal år har Afrika modigt engagerat sig i en svår process med strukturreformer och strukturanpassningar. Medan epidemin allvarligt belastar vårdsystemet blir det också ännu svårare att modernisera hälsovården. När man försöker inrätta finansieringssätt som garanterar att tjänsterna upprätthålls och förbättras förefaller bördan med aids orimlig för de samhällen som redan drabbats hårt på grund av den ekonomiska krisen, den försenade utvecklingen, bristen på sanitär utrustning och avsaknaden av ett system för kollektivt omhändertagande av den sociala tryggheten. Frågan om hiv som skyldig till aids står därför i centrum för en hållbar utveckling. Den decimerar samhällen, hotar kommande generationer och skadar den ekonomiska utvecklingen. Denna fråga betraktas härnäst som ett ämne av största vikt av medlemmarna i FN:s säkerhetsråd.

Även utanför Afrika är denna omfattande epidemi världsomspännande. 35 miljoner människor lever med viruset men färre än 500 000 har tillgång till antiretroviral behandling. Man måste konstatera att även på detta plan har gapet blivit större mellan rika och fattiga länder. De olika möjligheterna när det gäller tillgång till behandling, som i sig är oacceptabla, är i dag desto mer upprörande när informationen rör sig så snabbt över hela världen. Alla vet i dag att dessa behandlingar finns. Det är mänskligt, moraliskt och politiskt mer än önskvärt att tillsammans med utvecklingsländerna eftersträva lösningar som är anpassade till deras situation, och tar hänsyn till deras möjligheter, som gör det möjligt för dem att förbättra tillgången till dessa behandlingar, och samtidigt fortsätta samarbetet inom områdena undervisning, hälsa, förebyggande och utbildning av lokal hälsovårdspersonal.

Europeiska unionen blev redan i början av 80-talet medveten om behovet av att konkret hjälpa utvecklingsländerna i kampen mot hiv som orsakar aids, genom att sätta respekten för den drabbade människan i centrum, särskilt de mest sårbara. Unionen har på så sätt bidragit till inrättandet av åtgärder inom området säkra blodtransfusioner, informationskampanjer, medvetandegörande av ungdomar, inrättande av dokumentations- och informationscenter samt utbildningsåtgärder och medicinskt-socialt omhändertagande. Vissa länder, särskilt Frankrike, har också engagerat sig i initiativ som syftar till att underlätta tillgången till behandling. De första resultaten som erhöles inom ramen för de två programmen för tillgång till medicin, som inrättades redan 1999 i Elfenbenskusten och Marocko inom ramen för fonden för internationell terapeutisk solidaritet, är uppmuntrande. Nya program startas för närvarande i Vietnam och i Sydafrika. Även om de senare endast gäller ett begränsat antal personer, jämfört med behovet som uttrycks i miljoner människor, är

vi övertygade om att de bidrar till den internationella mobiliseringen, leder till ökat omhändertagande av partner och främjar utbytet av know-how. Effekterna märks redan i programmen för förebyggande mor-barn, som inrättats av FN-AIDS och Unicef.

Det internationella sammanhanget utvecklas alltså. Förenta nationerna och dess kontor, liksom Världsbanken, mobiliserar sig för att förstärka den internationella terapeutiska solidariteten. Ett viktigt avtal, man skulle till och med kunna kalla det historiskt, har slutits mellan WHO, FN-AIDS och fem läkemedelsföretag. Detta avtal gör det möjligt att konsekvent sänka priset för medicin som är effektiv när det gäller behandling av aids. Beslutet nyligen att gratis ställa en anti-retroviral molekyl till förfogande, nevirapin, som är effektiv när det gäller att förebygga överföring av sjukdomen mellan mor och barn, gör intresset för detta avtal trovärdigt, eftersom det bevisar att läkemedelsindustrin utöver annonseffekten verkligen kan agera konkret.

Ett stort antal länder slutligen inser att utvecklingsländernas skuldsättning på ett outhärdligt sätt tynger deras ekonomi och bromsar deras möjligheter att effektivt bekämpa fattigdomen, bl.a. den omfattande epidemin. Frankrike har fastställt konkreta åtgärder för att avskaffa skulderna, och samtidigt främja utvecklingen och utbildningen när det gäller hälsa. Dessa initiativ illustrerar en ökad mobilisering bland det internationella samfundet som inte bör dämpas. Det kan emellertid här endast handla om en första etapp i kampen mot den stora aidsepidemin. Vid den internationella kongress som ägde rum i juli i år på afrikanskt territorium i Durban, i Afrika, som jag redan nämnt, betonade forskare, yrkesverksamma på hälsoområdet, militanta inom icke-statliga organisationer och politiskt ansvariga enhälligt det brådskande i situationen. Kontakten med fattiga yrkesverksamma inom hälsovården, den resignerade bedrövelsen hos mödrar till barn som de själva smittat, hälsovårdsmyndigheternas oförmåga att agera och besöket vid ett barnsjukhus övertygade mig, om det nu behövdes, om det stora djup som skapas mellan invånarna i länderna i söder och deras likar som ödet låtit födas i våra trakter.

Nya åtaganden krävs, det är vi övertygade om. Förstärkningen av det internationella stödet i kampen mot hiv-aids är mycket brådskande. Inom ramen för de strategier som fastställts på internationell nivå, i partnerskap med de nationella programmen för bekämpning av aids och övriga långivare, är fortfarande samordningen av alla medel på alla nivåer en av de första prioriteringarna för det internationella stödet. Det är brådskande att förstärka de förebyggande programmen, öka forskningsinsatserna avsedda för utvecklingsländerna och göra det möjligt för alla sjuka att verkligen få tillgång till behandling.

Utöver tillhandahållande av anti-retrovirala läkemedel till rimliga priser för de lokala hälsoenheterna innebär tillgång till behandling en förstärkning av utbildningsåtgärderna, av stödet till strukturer och stöd till sammanslutningar av berörda personer. Programmen för att förebygga smitta från mor till barn är förvisso fortfarande grundläggande, men vi måste också massivt inrätta projekt för tillgång till behandling av den kroniska infektionen, vem skall annars uppfostra dessa barn som vi lyckats hindra från att bli smittade? Tillgången till läkemedel skapar socio-ekonomiska, etiska och medicinska komplexa problem, till och med politiska och kulturella problem som vi måste försöka ta oss förbi genom att respektera våra motparter och betrakta dem som samarbetspartner.

Ett viktigt medlingsförfarande måste inrättas mellan långivare, mottagare, läkemedelsindustri och sammanslutningar för att utarbeta operativa bestämmelser för tillgång till behandling. Flera initiativ har inletts. För det första kommer kommissionen att hålla ett rundabordssamtal i september om aids, tuberkulos och malaria. En japansk konferens kommer även att hållas inom ramen för G8 i höst om dessa tre sjukdomar. Ett förslag till specialsession om aids i FN:s generalförsamling kommer slutligen att äga rum före maj månad 2002.

Ordförandeskapet kommer att stödja initiativ som gör det möjligt att finna hållbara lösningar på problemet med totalt omhändertagande som respekterar sjuka personer, via konkreta projekt och avtal om partnerskap med berörda länder. Att garantera allas tillgång till kvalitetsvård, information och nödvändiga resurser måste vara målsättningen för Europeiska gemenskapen. Diskussionen om tillgången till behandling är inte ny. Det är en svår väg, men den är nödvändig. Den kan inte lyckas utan att alla deltar: läkemedelsindustrin, bilaterala och multilaterala långivare och berörda länder. Vi vet numera att endast ett långsiktigt åtagande gör det möjligt att besegra epidemin. Låt oss vara övertygade om att detta åtagande är desto mer nödvändigt som det skulle vara omoraliskt, farligt för utvecklingen och mänsklighetens framsteg men även riskfyllt för balansen i världen och för freden, om de senaste framstegen, bl.a. när det gäller vård, endast kommer de rikaste länderna till del.

(Applåder)

2-111

Nielson, kommissionen. – (EN) Kommissionen deltog i den trettonde internationella aidskonferensen, som ägde rum i Durban, Sydafrika, från den 7 till den 14 juli 2000. Konferensens tema, "Breaking the Silence", utgjorde en ram som hjälpte till att stärka nationella och internationella åtgärder mot hiv/aids.

Vid konferensen välkomnades de vetenskapliga framsteg som har gjorts på aidsområdet, i synnerhet nyheterna om de första effektivitetsexperimenten för ett aidsvaccin och bevisen på att överföringen av hiv från moder till spädbarn i stor utsträckning skulle kunna förebyggas genom en kostnadseffektiv användning av inledande antivirala läkemedel. Välkommen var även information om att de många småskaliga utbildningsprogrammen för att främja användningen av kondom och säker sex har visat sig verkligen hejda spridningen av hiv/aids.

Jag anser att man vid konferensen kunde ha gett större uppmärksamhet till lärdomen av framgångshistorierna, vad beträffar att förbättra och utvidga dessa förebyggande strategier, eftersom information och förebyggande åtgärder i själva verket är de viktigaste medlen för att bekämpa aids. Förebyggande är centralt för ett framgångsrikt nationellt, internationellt och globalt svar på aids. Samtidigt kan ett fullständigt vårdspektrum, från grundläggande behandling av opportunistiska infektioner till inledande antiviral behandling för hivinfektioner, inte längre vägras det stora flertalet av de miljoner människor som är infekterade av viruset.

Kommissionen välkomnar de nya initiativ som tas mot hiv/aids av några länder för att framställa billigare generika, och den skulle vilja erbjuda sitt stöd för att hjälpa sådana länder att ge teknisk hjälp till andra utvecklingsländer för att göra det möjligt för dem att fullfölja sådana initiativ. Möjligheter kommer att diskuteras ytterligare med de inblandade länderna. Vi inser att framställningen av generika kraftigt skulle kunna förbättra tillgången på vård och behandling för hiv/aids.

Statistiken för epidemin är skrämmande och förvarras fortfarande. Till exempel kommer en av fyra zimbabwier att dö av hiv/aids, inklusive en av tre i huvudstaden, Harare. Mer än en miljon barn är redan föräldralösa på grund av hiv/aids i Zimbabwe, nästan 10 procent av befolkningen. Mer än hälften av alla gravida kvinnor i vissa områden i Botswana är infekterade av hiv, och en tredjedel av dem överför hiv till sina nyfödda barn vid förlossningen.

Konferensen öppnade upp spännande nya möjligheter och partnerskap som kommer att göra det möjligt för människor som är utsatta för hivinfektion att få tillgång till tekniker och förfaranden för att göra hiv-/aids-vården mer överkomlig och investera i nya tekniker och produkter för att förebygga och behandla hiv/aids.

Dessa möjligheter måste omedelbart utnyttjas, och kommissionen har för avsikt att spela sin roll. Den diskuterar följaktligen innovativa tillvägagångssätt med sina partner i utvecklingsländerna liksom med andra givare. Vi kan och måste göra allt som vi har möjlighet att göra när det gäller hiv/aids. Vi kan och måste också göra allt som står i vår makt för att bekämpa andra stora mördarsjukdomar som drabbar fattiga människor. Malaria och tuberkulos, som båda dödar mer än en miljon människor varje år, måste tilldelas ny vikt i vårt arbete för att minska fattigdom och ohälsa.

Vid ett antal möten i år på hög nivå har man diskuterat accelererade åtgärder för de tre stora smittsamma sjukdomarna – hiv/aids, malaria och tuberkulos. Kommissionen kommer inom kort att lägga fram ett meddelande till rådet och parlamentet, i vilket den anger huvuddragen i förslagen om accelererade åtgärder för att öka tillgången till beprövade nyckelåtgärder och artiklar, för att utveckla aktiva och effektiva strukturer och system för leverans av läkemedel och att öka investeringarna i forskningen om och utvecklingen av prioritetstänkemedel och -vacciner. I meddelandet betonar man särskilt värdet av att få ut kondomer, myggnät och andra förebyggande förfaranden till de fattigaste och mest utsatta snabbare och i tillräcklig omfattning.

Europeiska unionen svarade 1997 för 55 procent av det globala utvecklingsbiståndet i de sociala sektorerna och har ökat sitt stöd till hälso-, aids- och befolkningsprogram från 1 procent av vår totala hjälp 1986 till över 8 procent i dag, vilket kan jämföras med OECD:s genomsnitt på 5,5 procent. Vi riktar således in oss mer och mer på detta område. Totalt öronmärktes åtaganden på 3,4 miljarder euro för hälso-, aids- och befolkningsprogram mellan 1990 och 1998, och ingenting gavs som lån. Detta står i hjärt kontrast till erbjudandet nyligen från Förenta staterna till södra Afrika. Kommissionen deltar i vittomspännande överläggningar om alternativ för accelererade nationella och internationella åtgärder och om innovativa tillvägagångssätt för att angripa dessa sjukdomar. Den 28 september kommer kommissionen, i samarbete med WHO och FN:s aidsprogram, att stå som värd för en internationell rundabordskonferens. På mötet kommer man att diskutera hur man med ett uttömmande tillvägagångssätt på nationell och internationell nivå kan angripa dessa sjukdomar och hur man kan nå resultat.

2-112

Maij-Weggen (PPE-DE). – (NL) Fru talman! Jag vill tacka rådets ordförande och även kommissionär Nielson för de uttalanden som de har gjort i dag angående det stora problemet med aids, särskilt i Afrika. När problemet med aids gjorde sig fullt synligt i början av 1980-talet satte man i västvärlden igång väldigt många åtgärder för att begränsa sjukdomen och erbjuda de smittade en bra behandling. Man genomförde även massor av förebyggande åtgärder, och på grund av detta har sjukdomen i de flesta västerländska länder inte kunnat utveckla sig till den pandemi som man förutspådde på 80-talet.

Varje människa som dör i aids, även i vårt Europa, är en för mycket, men lyckligtvis är dödsoffren inte så många som man fruktade för tjugo år sedan, och livslängden för de smittade blir hela tiden längre. Hur annorlunda är inte situationen i många länder i tredje världen och särskilt i Afrika! Där är tragedin i stället större än någon kunde ha anat. Av de 18 miljoner dödsoffer som har krävts i hela världen, levde majoriteten i den del av Afrika som ligger söder om Sahara, där

medellivslängden redan har sjunkit till under 50 år, och kommer att sjunka ytterligare, till 45 år. Miljontals afrikanska barn tvingas redan nu leva utan föräldrar, miljontals familjer sönderfaller, miljontals barn och föräldrar tvingas umbära hjälpen och omvårdnaden från en ständigt minskande del av mellangenerationen. Och då är detta bara den humanitära tragedin. Den sociala och ekonomiska tragedin följer tätt efter. Den ekonomiska utvecklingen möter ständigt fler svårigheter, investeringarna halkar efter eftersom det inte finns tillräckligt med människor som kan bli arbetstagare. Skolorna förlorar sina lärare, sjukhusen klarar inte längre av problemen. Slutsatsen är i själva verket att mycket av den utveckling som har uppnåtts under de senaste 25-30 åren, har omintetgjorts av aids-tragedin, och det är något som vi i egenskap av Afrikas största donator måste reagera extra starkt på.

Vad kan Europa, vad kan kommissionen, vad kan Europeiska unionen göra för att hjälpa Afrika? Jag tror att det är olämpligt att försöka kopiera de europeiska åtgärderna i Afrika. Situationen i många afrikanska länder lämpar sig inte för europeiska lösningar. Det är bättre att ta sin utgångspunkt i enkla, positiva förebilder som till exempel Uganda och Senegal, där man ser en chans att stabilisera sjukdomens utbredning något. Och enligt vår uppfattning finns det tre nyckelbegrepp att ta fasta på. Det är information och förebyggande, en betalbar behandling och hjälp till de efterlevande. Information och prevention är av grundläggande vikt, och vad det beträffar är även kondom användning utomordentligt viktigt. När det gäller behandlingen anser jag att det är viktigt att läkemedelsindustrin finner betalbara varianter av den mediciner som hjälper i viss mån i våra västerländska länder, även när det handlar om överföring av sjukdomen från mor till barn. Och vad beträffar hjälpen till de efterlevande vill jag be er uppmärksamma alla dem som redan finns.

Slutligen har kommissionen aviserat att man kommer att lägga fram en skrivelse för att lösa problemen, men jag har känslan av att vi hittills har gjort för lite, och att också den enhet som ansvarar för denna fråga är för liten. Jag hoppas sålunda innerligt att den skrivelse som kommissionär Nielson har aviserat erbjuder oss ett nytt perspektiv, med fler människor hos Europeiska kommissionen som arbetar med detta problem, med bättre samordning på Europainivå och framför allt med mer pengar, för det behövs för att kunna hjälpa Afrika ur denna misär.

2-113

Carlotti (PSE). – (FR) Fru talman! Världskongressen om aids i Durban gjorde det möjligt att ta ett viktigt steg som enligt min uppfattning förklaras av det faktum att även om alla vet att förebyggande arbete är grundläggande för att bekämpa denna farsot har frågan om tillgång till vård äntligen placerats i centrum av debatten. Durban gjorde det möjligt att ärligt ta sig an de grundläggande frågorna med priset på läkemedel och utvecklingen av generiska läkemedel, och att göra framsteg inom diskussionerna när det gäller immateriella rättigheter eller obligatoriska licenser. Det var på tiden eftersom de stora läkemedelsföretagens uppträdande alltför ofta bidragit till två olika system inom vården, ett med läkemedel för de rika, ett med desperation för de fattiga. Det är anledningen till att initiativet från läkemedelslaboratorierna om priset på läkemedel, som lanserades utanför konferensen, utgör en uppmuntrande öppning om den inte bara är som en annonseffekt.

G8-toppmötet i Okinawa gjorde det också möjligt att bekräfta de rika ländernas åtagande och fastställa mål när det gäller att minska aids härjningar i Afrika under de kommande tio åren, men tyvärr togs inte frågan om medel riktigt upp. Just i dag skall, under UNDP:s överinseende, ett möte äga rum i New York mellan offentliga och privata aktörer för att underteckna och finansiera handlingsplanen mot aids i södra Afrika. Man har verkligen en känsla av att man äntligen börjar ta upp de rätta frågorna. Kanske vi hädanefter måste tillföra de rätta svaren. Det är självklart att Europeiska unionen inte står utanför denna mobilisering, men jag tror att vi måste lägga i en högre växel såsom jag hörde att det franska ordförandeskapet önskade. Vi inväntar otåligt meddelandet från kommissionen, dess riktlinjer och förslag för att bekämpa de största smittsamma sjukdomarna, nämligen aids, men även malaria och tuberkulos.

Eftersom vi vet att det inte bara är dags för diskussion utan även åtgärd väntar vi oss mycket konkreta förslag som gör det möjligt att snabbt gå framåt. Jag tänker bl.a. på debatten om immateriella rättigheter och om obligatoriska licenser. Jag tänker på utvecklingen av internationella terapeutiska fonder, avsedda att samla in internationella medel för att göra det möjligt för de fattiga länderna att få tillgång till nya behandlingar, som lanserats och som bör bli omfattande. Jag tänker på arrangerandet av en internationell konferens som samlar de fattiga länderna, läkemedelsindustrin, de icke-statliga organisationerna och långivarna. Kanske rundabordssamtalet den 28 september som arrangeras av kommissionen tillsammans med WHO och FN-AIDS skulle kunna vara det första steget?

2-114

Rod (Verts/ALE). – (FR) Fru talman! Jag skall inte upprepa det som sagts och sagts mycket bra och med mycket lofvärda avsikter. Jag skall snarare försöka tala om fakta. Jag tror att fakta i dag är enkla. Fakta innebär tillgång till vård och behandling för de sjuka. Men FN-AIDS har själv erkänt att det program som aviserats av läkemedelslaboratorierna är ineffektivt och egentligen endast strävade efter att förbättra företagets image, och nu backar företagen, när det handlar om att verkligen förhandla om att sänka priset på vården. Problemet är inte längre gåvorna av läkemedel, som av nödvändighet är begränsat i tiden och underordnat laboratoriernas punktvisa intressen, utan anpassningen mellan avgifterna för vården och köpkraft i utvecklingsländerna.

Europeiska unionen måste stimulera de multinationella läkemedelsföretagen att bevilja frivilliga licenser, ett första steg mot tillgång till vård för de minst gynnade befolkningarna. Om dessa inte skulle verkställas bör Europeiska unionen kräva att avtalen vid hälsovårdskatastrofer efterlevs och även kräva att obligatoriska licenser beviljas, vilket äntligen skulle göra

det möjligt att lindra problemet med priset för vården. Jag anser att en hel kontinents dödskamp går före de enskilda intressena.

2-115

Sylla (GUE/NGL). – (FR) Fru talman! Jag tror såsom vår kollega Carlotti sade att konferensen i Durban hade förtjänsten att klargöra det faktum att man inte bekämpar aids på samma sätt i Europa och i Afrika. Aids är betecknande för alla ekonomiska och sociala brister i utvecklingsländerna och har tillkommit utöver det mer allmänna problemet med fattigdomen. Förebyggandet kan därför bara lyckas om det åtföljs av tillgång till vård. Läkemedelsföretagen, och jag instämmer på denna punkt med föregående talare, har monopol på tillverkning och försäljning av kombinationsbehandlingar och till och med AZT måste därför säljas till självkostnadspris. Det skulle inte bli någon debatt här mellan oss om kombinationsbehandlingarna kostade en dollar. Och såsom direktören för FN-AIDS förespråkar måste vi multiplicera det belopp som för närvarande investeras med tio, om vi vill om så bara påbörja en verklig politik för förebyggande och omhändertagande.

Man måste också veta att man inte delar ut läkemedel som man delar ut rissäckar. Det krävs läkare, vårdcentraler och åtföljande sociala strukturer. Och under Internationella valutafondens diktat minskar de fattiga länderna de offentliga anslagen, särskilt de för utbildning och hälsa. Europeiska unionen måste bidra till att snabbt avskaffa de afrikanska ländernas skuld, som uppgår till femton miljarder per år, för att dessa resurser skall gå till inrättandet av infrastruktur för hälsa och nya sociala program. Framtagandet av ett vaccin måste slutligen vara en prioritet för forskningen.

2-116

Turco (TDI). – (IT) Fru talman! Jag skall tala för ledamöterna från Lista Bonino.

Jag noterar vad rådets företrädare sade, det vill säga att Frankrike kommer att avsätta en del av de afrikanska ländernas skuld till kampen mot aids. Det handlar om ett viktigt initiativ som vi hoppas kommer att följas upp av alla unionens länder, och inte bara av dem. Vi hoppas att även unionen kommer att bidra till större investeringar i kampen mot aids i Afrika, den världsdelen där 95 procent av dödsfallen bland hiv-smittade inträffar. Det är sant att man för närvarande gör av med 300 miljoner dollar om året i Afrika, men samtidigt har Afrika 15 miljarder dollar i skuld till industriländerna.

Slutligen vill jag fästa uppmärksamheten på den stora tystnad som råder och som skall påtalas: jag syftar på desinformationskampanjerna mot användning av preventivmedel av religiösa skäl. Man uppmanar människor att inte använda preventivmedel för att rädda liv och på så sätt dömer man dem till en säker död.

2-117

Mantovani (PPE-DE). – (IT) Fru talman! Som ledamot av utskottet för utveckling och samarbete vill jag uttrycka min djupt kända oro inför den minst sagt alarmerande bild som framkom ur den trettonde aidskonferensen som hölls i Durban, i Sydafrika, och för utvecklingsländernas framtid, särskilt de afrikanska länderna.

Denna nya resolution läggs till dem som framlades förra året i Lusaka, i Zambia. Tyvärr märker vi dock att situationen är tragisk och inte har förbättrats ett dugg, utan tvärtom håller på att anta gigantiska proportioner om man tänker på att fem människor dör i aids i Afrika varje minut. Experterna räknar upp en rad dramatiska uppgifter: till exempel det betydande raset i folkmängd, den dramatiska förkortningen av medellivslängden i Afrika som kommer att sjunka under fyrtiofem år före år 2015. I området söder om Sahara kommer rent av 10 procent av befolkningen att vara drabbad av denna sjukdom.

Jag anser alltså att det krävs ett *ad hoc*-ingripande från kommissionens och unionens medlemsstaters sida med Europeiska unionens stora ansvar just gentemot utvecklingsländerna i åtanke. Ja, jag skulle faktiskt vilja säga att det enligt min mening fordras att efterskänkningen av de fattiga ländernas skuld kopplas till kampen mot denna epidemi och just i detta sammanhang stöder vi kravet i specialprogrammet *Debt for AIDS*, som återfinns i resolutionen.

Toppmötet mellan Europeiska unionen och Afrika, som avhölls i Kairo, om metoder för att eftersänka skulden och Durban-konferensen hänger faktiskt intimt samman. Den starka inverkan aids har på den ekonomiska tillväxten och det starka sambandet mellan kampen mot fattigdomen och kampen mot aids framtvingar ett närmare och mer fruktbarande samarbete och samordning mellan Världshälsoorganisationen, Världsbanken och Förenta nationerna där även det civila samhället, lokala kyrkliga samfund och icke-statliga organisationer i dessa länder är involverade.

2-118

Malliori (PSE). – (EL) Fru talman! Även om det har gjorts viktiga vetenskapliga framsteg i kampen mot aids, fortsätter epidemin att drabba de fattiga länderna allt hårdare, vilket gör det allt svårare att ta itu med epidemins många och allvarliga konsekvenser. Det är ett faktum att de senaste årens förebyggande och terapeutiska insatser har lett till en betydligt högre överlevnadsfrekvens i de utvecklade länderna, men detsamma gäller inte för de fattiga länderna. Sjukdomens spridning har överträffat alla dystra förutsägelser, framför allt i länderna i Afrika och, såsom det har nämnts, varje minut dör fem personer av sjukdomen, som fått sådana dimensioner att den är ett hot mot folkhälsan. I dessa länder föds varje dag barn som smittats av viruset på grund av total avsaknad av förebyggande program för blivande mödrar. Dessutom är kostnaden för behandling så hög att ytterst få patienter kommer i åtnjutande av denna sin grundläggande rättighet.

I detta sammanhang finns det ett förslag som jag anser mycket viktigt, nämligen att man skall sänka priset på läkemedel till personer som drabbats av aids i dessa länder, och jag skulle vilja uppmana kommissionen och rådet att stödja dessa strävanden och sätta press på läkemedelsföretagen. Det borde också göras samordnade insatser för att utveckla heltäckande program för utbildning, förebyggande arbete, behandling och vård i utvecklingsländerna, åtminstone tills man lyckats få fram det säkra vaccin som vi alla hoppas på. Till dess är framför allt förebyggande insatser och behandling de viktigaste faktorerna för att kunna kontrollera sjukdomens spridning, och detta är förmåner som alla medborgare måste få, oavsett i vilket land de bor.

2-119

Wijkman (PPE-DE). – Fru talman! Alla har i denna debatt betonat vikten av *prevention*, förebyggande åtgärder. Det finns som vi vet ett gammalt ordspråk som på engelska lyder: *prevention is better than cure*. Med ungefär 15 års erfarenhet av denna epidemi - jag har själv arbetat aktivt både i FN-sammanhang och Röda kors-sammanhang - kan jag emellertid konstatera att vi inte har lyssnat särskilt väl på det ordspråket.

Det stod väldigt klart redan för tio år sedan hur allvarlig denna epidemi skulle kunna bli i vissa utvecklingsländer, men både i dessa länder och från det internationella samfundet gjordes för lite. Man kan diskutera vad det är för orsaker som gör att denna epidemi har slagit extra hårt mot fattiga länder, jämfört med förhållandena i vår del av världen. Det har naturligtvis med fattigdom att göra, det har med med brist på information och utbildning att göra, det har med sexualvanor att göra, det har specifikt att göra med unga flickors brist på utbildning, så att de bättre kan stå emot sexuella närmanden, och det har naturligtvis med bristen på pengar inom hälsovården att göra.

Jag välkomnar att både kommissionär Nielson och det franska ordförandeskapet nu betraktar och betecknar arbetet mot hiv-epidemin som en huvudprioritering. Det räcker dock inte med pengar, utan vi måste också se till att kommissionen får tillräckligt med kompetent personal, så att inte enstaka medarbetare skall försöka driva dessa frågor.

Vidare är det viktigt med nya former för samarbetet med läkemedelsindustrin, så att vi kan få fram inte bara vacciner, utan också mediciner. Det gäller inte bara hiv utan även malaria. Vi måste här ledas av innovativt tänkande.

När vi slutligen talar om partnerskap är det väldigt viktigt, som kommissionär Nielson sade, att söka upp det som har fungerat och stödja det. Det finns massor med program som skriker efter pengar och där EU:s bidrag skulle kunna göra nytta.

Vi talar väldigt mycket om Afrika. Jag är rädd för att delar av Asien om 5-10 år kommer att uppvisa en motsvarande, mycket allvarlig situation. Jag välkomnar kommissionär Nielsons konferens den 28 september 2000 och hoppas att den leder till något av ett *crash programme* för att tackla dessa problem ännu hårdare i framtiden.

2-120

Talmannen. – Som avslutning på detta uttalande har jag mottagit sju resolutionsförslag, som inlämnats på grundval av artikel 37.2 i arbetsordningen.¹

Innan vi avslutar debatten skall jag be fru rådsordförande att vänligen svara, eller åtminstone sammanfatta debatten.

2-121

Gillot, rådet. – (FR) Tack fru talman för att ni kort gav mig ordet så att jag får möjlighet att säga hur rörd jag är över att höra starka ord i denna kammare i dag, vilket tydligt visar att det kollektiva samvetet för oss samman för att konstatera att aids verkligen är betecknande för situationen med fattigdom och orättvisa som härskar på jorden. Vi européer har den moraliska skyldigheten att mobilisera oss och när man hör de olika inläggen förstår man att vi är beredda att göra det.

Vi tackar hjärtligt kommissionen för dess meddelande som vi otåligt väntar på och som kommer att göra det möjligt för oss att faktiskt samla vår energi och sammanföra vår vilja att agera. Vi har definitivt passerat diskussionsstadiet. Vi måste utan dröjsmål agera, för det är bråttom, och det franska ordförandeskapet är fullständigt berett att konkretisera denna vilja att agera på europeisk nivå.

För att kunna bemöta den enorma utmaning vi står inför behöver vi samla och mobilisera alla partner, så som jag sade i mitt inledningsanförande som fick ett mycket positivt mottagande här i kammaren. Jag kan säga er att det faktum att WHO:s generaldirektör fanns på läktaren i Durban, liksom Europeiska kommissionens företrädare och ordförandeskapet för rådet (hälso- och sjukvård) gjorde att ett mycket stort hopp tändes. Vi är skyldiga att uppfylla det och jag står vid er sida. Tillsammans antar vi denna utmaning.

Vi måste kritisera desinformationskampanjerna, bekämpa upplysningsfientligheten, men inte överge något handlingsområde. Jag tror att vi alltid måste vara medvetna om att vi måste fortsätta med information, utbildning, förebyggande, tillgång till vård, behandling och forskning, bl.a. när det gäller vaccin och läkemedel.

¹ Se protokoll.

2-122

Nielson, kommissionen. – (EN) Jag vill bara tacka er för dessa inlägg. Vi är medvetna om den enorma utmaning som vi står inför. Förebyggande fungerar, men det tar tid. Uganda är ett bra exempel på det. För oss givare betyder det att vi måste kunna visa vad jag skulle kalla givaruthållighet. Vi måste orka fortsätta och stödja de rätta strategierna.

Mantovani sade att vi bör efterskänka skulder och i stället använda pengarna till att bekämpa aids. När vi efterskänker skulder, har vi använt pengarna. Ni föreslår att vi använder pengarna två gånger. Det är utan tvekan ett innovativt tillvägagångssätt, men det är inte så enkelt. Det var därför jag nämnde att Förenta staternas erbjudande går ut på att, på lånebasis, ställa 1 miljard US-dollar till förfogande för köp av medicin från amerikanska företag. Det är inte, enligt min åsikt, det rätta tillvägagångssättet, eftersom det i själva verket kommer att förvärra det redan dubbla problemet med aids och befintliga skulder i de afrikanska länderna. Det var därför jag tog upp det faktum att Europa faktiskt erbjuder ekonomisk hjälp som inte ökar våra partnerländerns skulder.

Avslutningsvis skulle jag vilja varna för drömmen om en snabb lösning vad beträffar ny medicin. Vi stöder detta. Vi försöker knäcka koden för skydds rättigheter för företagen, men det är inte lätt. Under tiden innebär kostnadernas storlek att det är viktigare att betona förebyggande åtgärder snarare än botemedel. Botemedel är fortfarande alldeles för dyrt.

2-123

Talmannen. – Jag tackar ordföranden och kommissionären för deras förståelse.

Jag förklarar debatten avslutad.

Omröstningen äger rum på torsdag kl. 12.00

2-124

Avslutning på diskussionen om ett europeiskt centrum för övervakning av förändringarna inom näringslivet

2-125

Talmannen. – Nästa punkt på föredragningslistan är uttalanden av rådet och kommissionen om inrättande av ett centrum för övervakning av industriella förändringar.

Jag skall ge ordet till Péry för rådets räkning och jag tror att hon kommer att känna sig hemma här i kammaren eftersom hon under lång tid varit dess vice talman.

2-126

Péry, rådet. – (FR) Fru talman, mina damer och herrar parlamentsledamöter! Låt mig säga hur glad jag är över att få uttala mig här i kammaren och känna på akustiken eftersom det är första gången jag uttalar mig här. Jag måste först framföra ursäkter från Martine Aubry som beklagar att hon inte personligen kan närvara.

Jag skulle vilja tacka utskottet för sysselsättning och socialfrågor och PSE-gruppen i parlamentet för det resolutionsförslag som skall diskuteras och jag vill också tacka föredragande Hughes.

Jag hoppas verkligen att våra debatter skall göra det möjligt att göra framsteg när det gäller frågan om inrättande av ett centrum för övervakning av industriella förändringar, en fråga som det franska ordförandeskapet fäster mycket stor betydelse vid. Som ni märker, fru kommissionär, talade jag om centrum för övervakning och jag fortsätter att vara vag när det gäller benämningen, eftersom det är principen som är det viktiga.

Innan jag tar upp själva centrumet för övervakning tror jag det är bra att kort återge det sammanhang där detta förslag uppstått. Ni minns det extra toppmötet i Europeiska rådet i Luxemburg den 21 och 22 november 1997 som gav en expertgrupp på hög nivå i uppdrag att analysera de industriella förändringarna inom Europeiska unionen och granska möjligheterna att förekomma och hantera förändringarna, liksom deras effekter på ekonomisk och social nivå.

Jag skall med några ord erinra om stängningen av Renaults Vilvorde-anläggning som fortfarande finns i våra tankar. Vi känner alla i våra länder till radikaliserings av vissa sociala konflikter som återspeglar en desperation – jag vidhåller det ordet – och en brist på förståelse när det gäller vad som står på spel i globaliseringen.

I slutrapporten som överlämnats till Europeiska kommissionen har expertgruppen gjort en översikt och lämnat rekommendationer. Däribland finns det intressanta förslaget till kommissionen om att inrätta ett centrum för övervakning av industriella förändringar. Detta centrum skulle vara ett verktyg till hjälp för att identifiera och analysera förändringar, för att kunna föregripa konsekvenserna och kunna hantera denna utveckling positivt.

Mottagandet av denna rekommendation gav inte upphov till några kommentarer när det gäller principen, eftersom centrumet uppfattas som ett verktyg för hjälp till omstruktureringar. Debatterna blev intensivare när det handlade om att arbeta för dess inrättande. Jag tror också att debatter har ägt rum i kommissionen och bland arbetsmarknadens parter. Vad

man för närvarande säger till mig är att allas ståndpunkt avsevärt närmat sig varandra, såväl när det gäller uppdragen som struktureringen av centrumet för övervakning och jag tror att det är en beståndsdel av största vikt.

Utifrån detta konstaterande och med ert stöd, mina damer och herrar parlamentsledamöter, är det lämpligt att skapa villkor för att snabbt inrätta ett centrum för övervakning av industriella förändringar. Den allt snabbare processen med samgåenden och förvärv i Europa fortsätter att skapa diskussioner om den sociala och juridiska dimension av de problem som uppstår. Uppkomsten av ny informations- och kommunikationsteknik vid organisationen av förbindelserna mellan de stora ordergivarna – jag tänker på aeronautik, jag tänker på bilindustrin – och underleverantörerna håller på att medföra en ny arbetsorganisation, som på djupet kan förändra industristrukturen och främja uppkomsten av nya territoriella system utanför de nationella ramarna.

Med tanke på sysselsättningens utveckling krävs synpunkter för att slutföra en verklig förebyggande hantering. Men dessa synpunkter behövs också för att utveckla yrkesutbildningen såväl när det gäller anpassning till ett yrke som när det gäller livslångt lärande, vilket bör vara en rättighet för alla. Jag önskar verkligen att det skrivs in i unionens framtida stadga med grundläggande rättigheter, såsom betonas i resolutionsförslaget. Formen och betydelsen av den sociala dialogen som åtföljer dessa förändringar går hand i hand med omfattningen av omstruktureringarna eller den tekniska utvecklingen.

Det europeiska centrumet för övervakning av industriella förändringar kan bemöta denna problematik om dess uppgifter och strukturering fastställs i denna riktning. Centrumet borde identifiera och samla in information om utvecklingen, såväl på ekonomisk och teknisk nivå som när det gäller arbetsmarknaden. Centrumet bör även identifiera och sprida positiva praktiska lösningar som genomförts på olika nivåer och främja utbyte av erfarenheter när det gäller utveckling och anpassning till förändringar. Dessa uppdrag bör motsvara behoven hos de europeiska institutionerna, hos arbetsmarknadens parter på alla nivåer och från de nationella och territoriella institutionerna och företagen.

Återstår frågan om att organisera denna observationsfunktion. Det är bra och nödvändigt att erinra om att detta centrum för övervakning skall vara ett verktyg som står till allmänhetens förfogande och inte en plats för politiska beslut eller arbetsmarknadsförhandlingar. Organisationen skall göra det möjligt att genomföra uppdragen vilket enligt vår uppfattning innebär en lätt och flexibel struktur. Centrumet skulle när det gäller logistiken kunna utnyttja de befintliga europeiska institutionerna.

Arbetsmarknadens parter i Europa och kommissionen bör enligt vår uppfattning naturligt införlivas i hanteringen under lämpliga former. Ett vetenskapligt råd skulle både kunna ge de stora riktlinjerna och vara en garanti för kvaliteten i det arbete som utförs.

Ett förslag som syftar till att närma detta centrum för övervakning av industriella förändringar till Europeiska fonden för förbättring av levnads- och arbetsvillkor i Dublin skulle vara positivt och få vårt stöd. Erfarenheten från denna institution, dess omfattning samt resultatet av arbetet och trepartsförvaltningen utgör ett starkt stöd för att lansera detta centrum.

För det franska ordförandeskapet bör detta förslag till förankring underlätta ett snabbt inrättande av centrumet. Frankrike kommer att göra allt för att det skall kunna inrättas innan vårt ordförandeskap avslutas.

Fru talman! Jag har inte glömt hur dyrbar tiden är i denna institution och jag har därför sett till att respektera min talartid.

(Applåder)

2-127

Talmannen. – Tack, fru ordförande.

2-128

Diamantopoulou, kommissionen. – *(EN)* När en Renaultfabrik nära Bryssel med 3 200 anställda lades ned 1997, riktades allmänhetens uppmärksamhet på de negativa konsekvenserna av industriella förändringar. Efter detta, som svar till Europeiska rådet, uppmanade kommissionen en högnivågrupp av sakkunniga att rapportera om de ekonomiska och sociala följderna av industriella förändringar och att ge rekommendationer om sätt att förebygga konsekvenser av det slag som bevitnades vid Renaultfabriken.

I sin rapport rekommenderade högnivågruppen att ett centrum för övervakning skulle inrättas. Denna rapport har fått rådets stöd. Det är sant att mekanismer och strukturer för att föregripa förändringar finns i flertalet av medlemsstaterna. Men det finns inte på europeisk nivå något övervakningscentrum eller någon mekanism som hjälper de politiskt ansvariga och arbetsmarknadsparterna att svara på dessa förändringar.

Jag är övertygad om att arbetsmarknadens parter och de politiskt ansvariga i Europa behöver ett verktyg som gör det möjligt för oss att anta en framåtblickande strategi, där industriella förändringar diskuteras på europeisk nivå, med målet att hantera dem med hjälp av positiva och förebyggande åtgärder. Vi har redan diskuterat detta tre gånger i parlamentet. Vi

anser verkligen att det finns ett brådskande behov av en ny struktur, ett centrum för övervakning, eller vad vi nu vill kalla det.

Kommissionen har redan föreslagit, i den dagordning för socialpolitiken som presenterades den 28 juni 2000, att Europeiska fonden för förbättring av levnads- och arbetsvillkor i Dublin – som är en befintlig struktur – skall uppmanas att upprätta en informationsmekanism för förändringar. Denna mekanism skulle också kunna tjäna som ett forum om förändringar.

Vilken roll har denna mekanism? Denna informationsmekanism skulle vara till hjälp i den sociala dialogen mellan arbetsgivare och arbetstagar, och den skulle kunna stödja offentliga myndigheter genom att tillhandahålla information, uppgifter och analyser av befintlig information om industriella förändringar. Vi håller alla med om att det måste vara lättviktig och kostnadseffektiv struktur och att den måste upprättas så snabbt som möjligt.

Arbetsmarknadens parter antydde sitt intresse för denna mekanism vid forumet den 15 juli och åtog sig att fullborda sina strategier och presentera sina idéer om den möjliga strukturen för denna mekanism. Vi kommer naturligtvis att beakta deras åsikter innan vi lägger fram vårt slutliga förslag.

Min sista punkt är att föregripandet av förändringar och svaret på dem måste vara flerdimensionellt. Samordning över alla politikområden har varit centralt för kommissionens överväganden på detta område. Så vad vi skulle kunna säga är att vi kan försäkra att generaldirektoratet för sysselsättning och socialpolitik kommer att samarbeta med andra generaldirektorat, i synnerhet med generaldirektoraten för inre marknaden, utbildning och kultur samt företagspolitik för att lägga fram en integrerad strategi för denna mekanism. Vi tror att mekanismens resultatet kommer att kunna stödja EU-institutionernas och EU-partnernas beslut och att detta skulle kunna åstadkommas på ett flexibelt sätt inom ramen för det europeiska fördraget.

2-129

ORDFÖRANDESKAP: PUERTA

vice talman

2-130

Chichester (PPE-DE). – (EN) Herr talman! Låt mig ifrån denna sida av kammaren säga, som en person som tjänstgjorde i det förra parlamentet, att det är ett stort nöje att se Péry här i parlamentet.

Jag skulle vilja ta upp flera punkter angående frågan om ett observatorium eller övervakningscentrum. Först av allt, befintliga organ inom EU-institutionerna utför redan detta arbete och är förmögna att utföra det. Det ter sig i mina ögon underligt att föreslå ytterligare en byrå, mer maskineri och mer budgetutgifter för att dubblera arbete som redan görs. Till exempel agerar det gemensamma forskningscentret i Sevilla, som arbetar med blivande framtidstekniker, på detta område. Fonden i Dublin har nämnts.

För det andra har regeringar och andra typer av organisationer inom offentlig sektor inte en särskilt bra meritlista eller en stor fallenhet när det gäller att förutsäga förändringar i industrin, i handeln, i affärlivet och i näringslivet. De bör, i mina ögon, inte heller försöka göra det. Låt ekonomin och marknadskrafterna ta hand om den saken!

Jag förundras över den socialistiska betoningen på industriella förändringar, när vi i de utvecklade ekonomierna nu lever i en situation där 20 procent eller mindre av arbetskraften är sysselsatt inom konventionell industri och alla andra arbetar i tjänstesektorn i den nya ekonomin. Jag är förvånad, eftersom denna betoning tyder på omedvetenhet om denna särskilda form av förändring. Med andra ord, det händer just nu, det har redan hänt, och det har, vidare, antagligen hänt trots, snarare än på grund av, det faktum att regeringarna försöker förutspå vad som kommer att hända och hur det kommer att hända.

Dessutom, om det finns ett behov av undersökningar på akademisk grund eller forskningsgrund, är det säkerligen bättre att använda befintliga organ. Involvera ovillkorligen industrins två sidor i forskningsarbetet, men låt oss inte inrätta ännu en EU-byrå, ännu ett EU-organ. Kort sagt bör vi inte försöka uppfinna hjulet på nytt. Vi bör i stället överlämna till ekonomin och marknaden att ta hand om saken, eftersom det är det bästa sättet att främja förändring och förnyelse och skapa nya arbeten.

2-131

Hughes (PSE). – (EN) Även jag skulle vilja välkomna Nicole Péry tillbaka hit till kammaren, och jag bör kanske säga, Nicole, att vi saknar dig, särskilt när vi skall genomföra svåra omröstningar. Du skulle kanske kunna dyka upp då och då?

Jag skulle vilja säga att den kompromissresolution som har lagts fram av min grupp med flera har skurits ned till det allra väsentligaste, för att göra det absolut klart vad vi efterlyser, men det tycks ändå råda en enormt stor förvirring över exakt vad vi efterlyser, och jag skulle därför vilja nämna två saker som vi inte efterlyser. För det första, vi efterlyser inte att en ny dyr byrå eller ett nytt dyrt institut skall skapas. De uppgifter som vi vill att ett övervakningscentrum skall utföra kan hanteras vid fonden i Dublin och/eller det gemensamma forskningscentret i Sevilla till en liten extra kostnad.

För det andra, vi strävar inte efter att stoppa sammanslagningar, överföringar, omstruktureringar eller själva globaliseringen. Det skulle vara en skratretande tanke. Men vi vill se ett socialt ansvarsfullt synsätt på denna utveckling. Vi vill ha ett samordnande centrum för övervakning av industriella förändringar inrättas, som ett bidrag till ett mer förutseende synsätt på hanteringen av industriella förändringar på medellång och längre sikt, med avseende på dess följder inom Europeiska unionen, och jag skulle vilja fästa Chichesters uppmärksamhet på det faktum att tjänsteindustrierna också är industrier och att vi ser på industriella förändringar som helhet.

Det skulle vara ett centrum för insamling av information och upplysningar från alla möjliga partner och aktörer, affärslivet självt, institutioner för högre utbildning och vidareutbildning, arbetsförmedlingar, både statliga och privata, de sociala parterna från alla aktörer av betydelse, och jag skulle åter vilja säga till Chichester att vi här inte säger att regeringarna borde försöka förutspå förändringarna.

Vi vill arbeta med alla partner, inklusive affärslivet självt, för att försöka bedöma förändringarnas riktning. Uppgiften för ett sådant centrum skulle då vara att kanalisera relevant information om förväntade förändringar till beslutsfattare på alla nivåer, för att hjälpa till att öka vår totala förmåga att förbereda de politikförändringar som är nödvändiga för att utnyttja de möjligheter som ges inom ramen för förändringarnas uppfattade riktning.

Detta är inte en idé som vi har plockat ur tomma intet. Som både ministern och kommissionären har sagt, leder den tillbaka till det arbete som utfördes av Gyllenhammars högnivågrupp efter stängningen av Renaultfabriken i Vilvoorde. Rekommendationen att skapa ett övervakningscentrum är i själva verket en rekommendation som har funnits med i flera PPE-DE-resolutioner under de senaste månaderna, och jag är därför väldigt förvånad över att se en så fientlig resolution från den sidan här denna vecka.

I liberalernas och PPE-DE:s resolution sägs att ett sådant centrum skulle försöka blanda sig i marknaderna och i affärsbeslut. Så är alls icke fallet. Det handlar inte om att blanda sig i affärsbeslut, utan om att se till att vi maximerar allas våra chanser att bli vinnare i stället för passiva offer för förändringarna. Men vem vet, Chichester, kanske skulle även affärsvärlden kunna dra fördel av de förbättrade upplysningar som ett sådant centrum skulle kunna ge.

Det sista jag vill säga är detta: resolutionen från PPE-DE och liberalerna innehåller sakfel. I resolutionen står det att både rådet och kommissionen har ändrat sig i fråga om beslutet att skapa ett sådant observatorium, ett sådant centrum. Vi har hört både från rådets ordförandeskap här i dag och från kommissionen att de driver idén aktivt. Det finns sakfel i er resolution. Den missar målet, och jag hoppas att ni kommer att känna igen en bra idé när ni ser den, även om det sker i elfte timmen, dra tillbaka er resolution och stödja vår. Men kanske är jag en hopplös optimist.

2-132

Alavanos (GUE/NGL). – (EL) Herr talman! Debatten är utomordentligt intressant, men på skärmen ser vi att frågestunden skall börja kl. 18.10. Förseningen spelar ingen roll, men kan ni garantera oss att frågestunden skall pågå i en och en halv timme, för det finns en risk för att man inte hinner debattera många frågor som skulle ha debatterats. Jag vill också ta tillfället i akt och med stor glädje säga välkommen till företrädaren för rådets ordförandeskap.

2-133

Talmannen. – Jag beklagar situationen lika djupt som ni, för det är jag som får överta problemet. Men faktum är att jag endast kan garantera att vi kan hålla på i en timme. Jag kommer att vidarebefordra problemet – och det kommer förmodligen även ni att göra – till talmanskonferensen och till parlamentets presidium, för detta kan inträffa en gång som ett undantag, men när det inträffar fler gånger måste man sätta stopp för problemet och finna en lösning.

2-134

Plooi-j-van Gorsel (ELDR). – (NL) Herr talman, kolleger, fru kommissionär och fru Péry! Vid toppmötet i Lissabon kom man överens om att femton europeiska medlemsstater skall utveckla en gemensam strategi för att åstadkomma en flytande övergång till en ny ekonomi. Detta ligger i både våra medborgares och näringslivets intresse.

Den liberala gruppen är helt mot inrättandet av ett nytt administrativt organ som kommer att öka den europeiska byråkratin ytterligare. Ett europeiskt centrum för övervakning av industriella förändringar strider mot den liberala principen att regeringar inte skall lägga sig i affärsmässiga beslut. *Do not pick the winners and let the winners pick.* Det var även slutsatsen vid toppmötet i Lissabon. Det är således med förvåning som jag får veta att både fru Péry, som företrädare för ordförandeskapet, och fru Diamantopoulou, som företrädare för kommissionen, knappt tre månader senare ger uttryck för en helt annan ståndpunkt. Jag är ytterst förvånad över detta. Jag trodde mig ha att göra med pålitliga partner.

Det är slående att de europeiska regeringsledarna, även de som hör hemma inom socialdemokratien, accepterar de liberala principerna och den nya ekonomin, samtidigt som vänsterflygeln i denna kammare ständigt återfaller i gamla reflexer. Myten om det tillverkningsbara samhället vandrar åter runt i Europa. Därför var det inte heller för min grupp möjligt att nå en kompromiss med den socialistiska gruppen om den föreliggande resolutionen.

Ärade kolleger! Det går bra med Europa och med den europeiska ekonomin. Den inre marknadens välsignelser och särskilt införandet av euron har fått sysselsättningen att öka enormt. Vissa medlemsstater vågar dock inte vidta de nödvändiga åtgärderna, vilket gör att de inte får del av den ekonomiska tillväxten i samma utsträckning. Ett nytt observatorium är ingen terapi för detta. Det är inte första gången som parlamentet diskuterar politisk inblandning i ledandet av företag. Varje gång kommer samma argument upp. Jag hoppas att detta skall vara den sista gången.

2-135

Bouwman (Verts/ALE). – (NL) Herr talman! Europeiska unionen konfronteras med djupgående förändringar av vår ekonomi: globalisering, ny ekonomi, spridning av nya tekniker och dessutom en massa olika demografiska faktorer. Dessa trender får enorma följder för sysselsättningen, förhållandet mellan rik och fattig, den sociala utslagningen och miljön: Det finns alla möjliga motsättningar på arbetsmarknaden, vi måste anpassa vår utbildning och i slutändan får det också en mängd olika följder för de enskilda företagen på de platser där nedläggningar sker, där andra företag etableras etc. Ena stunden satsar vi allt på att bekämpa arbetslösheten, och några år senare lockar vi åter igen hit arbetstagare från länder utanför unionen för att lösa arbetsmarknadsproblemen inom till exempel vården eller området för informations- och kommunikationsteknik – för att bara nämna några märkliga exempel. Vad vi konstaterar är att det ibland är frågan om en *ad hoc*-politik, en för sen politik, och ur ett visst avseende är mötet i Lissabon ett exempel på detta, med sin "dotcom-approach". Det måste vara mer konsekvent.

För det andra behöver vi ett starkare engagemang där stödet finns, och detta är den sociala implikationen som måste utarbetas. Sålunda hävdar vi att om man skall kunna föregripa denna industriella utveckling och sektorsutveckling så måste man följa rekommendationen från högnivågruppen om att skapa ett samordnande centrum för att iakttä dessa förändringar. Centrumet skall inte vara något nytt tungt organ, utan det skall inrymmas i ett redan befintligt. Mot bakgrund av denna typ av industriella förändringar utgör arbetsmarknadens parters, medborgarnas och politikernas engagemang ett absolut krav, på såväl lokal, regional som nationell nivå. Behärskandet av denna förändring utgör den kritiska faktorn för framgång. Och sett ur det perspektivet borde kommissionen och rådet skyndsamt öppna upp för diskussion om frågor som rätten till information och rådfrågning, revidering av lagstiftningen om företagsrådet och arbetstagarnas och medborgarnas roll vid samgåenden och nedläggningar av företag och de allvarliga sociala konsekvenser som är förenade med detta. Även detta anser vi vara av grundläggande vikt för att behärska den industriella förändringen.

2-136

Bordes (GUE/NGL). – (FR) Vi kommer inte att invända mot inrättandet av ett centrum för övervakning av industriella förändringar. Att en enig höger vänder sig emot det bekräftar bara att den vägrar att genomföra den minsta öppenhet när det gäller de för samhället katastrofala konsekvenserna av att fabriker läggs ned och av uppsägningar som man har mage att presentera för oss som oundvikliga för att bemöta förändringarna.

Men detta övervakningscentrum skulle bara kunna vara ett statistiskt instrument som i detta klassamhälle inte ens blir objektivt. Ett övervakningscentrum ersätter inte den politiska viljan att hindra de stora företagen från att avskeda för att få större vinst.

Att vädja till den sociala sammanhållningen är att be de arbetstagare som avskedats av ett företag som läggs ned och de arbetslösa som är offer för omstruktureringar att tålmodigt finna sig i sitt öde.

De flesta sammanslagningarna eller omstruktureringarna är finansiella transaktioner som inte ens motiveras av industriella förändringar. Och det är alltid arbetstagarna som får betala priset, aldrig aktieägarna.

Därför säger jag till arbetstagarna att de kan och bör försvara sig, särskilt genom att införa ett förbud mot avskedanden i varje företag som går med vinst. Den samlade vinsten skall användas för att finansiera fördelningen av arbetet mellan alla, utan sänkt lön, utan osäkerhet och utan flexibilitet.

2-137

Talmannen. – Jag har erhållit sju resolutionsförslag som avslutning på det nuvarande uttalandet vilka har lagts fram mot bakgrund av punkt 2 i artikel 37 i arbetsordningen¹.

2-138

Pronk (PPE-DE). – (NL) Min grupp skulle ha föredragit att inte avsluta denna i sig intressanta debatt med resolutioner. Det är mitt svar med anledning av kommentarerna från Hughes. Jag anser att rådet verkligen har lag fram nya faktorer i dag. Om man har följt diskussionen så kan man väl ändå konstatera att det har skett ett visst genombrott i rådet. Även kommissionens uttalande var ytterst tydligt, och jag anser att vi alla måste ta och titta på detta ordentligt. Det skulle antagligen vara det bästa.

För det andra måste vi mycket riktigt undvika att vi skapar en överdriven byråkrati, och här är jag helt ense med min granne, Chichester. Det är en viktig punkt. Å andra sidan får det mig också att tänka tillbaka på historien om Titanic. Titanic förläste därför att det inte fanns några observationssystem för att upptäcka isberg på den tiden. Efter Titanics

¹ Se protokoll.

undergång inrättades sådana naturligtvis omedelbart. Under de gångna åren har det, även beträffande de industriella förändringarna, funnits ett antal fall där man kan tycka att man kunde ha undvikit att det skulle gå fullt så illa om man bara haft lite förkunskaper. Min personliga uppfattning är att vi skulle kunna fortsätta lite längre på den vägen, förutsatt att det åtminstone inte leder till ytterligare byråkrati, framför allt i det land som vi just nu besöker. Här konfronteras vi ständigt med än det ena, än det andra, blockader och liknande, och jag tror att det skulle vara mycket bra om man kunde tillhandahålla mer objektiv information om de förändringar som sker, så att vi kan undvika ett antal misstag som vi annars kanske skulle begå, på samma sätt som med Titanic. Jag tycker att det är en fin film, herr talman, den där Titanic, men jag tycker inte om att varje gång se historien upprepa sig.

2-139

Goebbels (PSE). – (FR) Herr talman! Tillåt mig att börja med ett citat: "de vilda samgåendena som genomförs enbart på grund av en dominerande kapitalistisk makt har en förödande effekt på den sociala sammanhållningen i unionen. De män och kvinnor som en vacker dag upptäcker att deras företag har bytt ägare och att de är utlämnade åt företagets strategiska ekonomiska val, med allt vad det innebär för dem, för deras familj och region av dramatik, och helt enkelt omänsklighet, kan inte förstå att det är detta som är Europeiska unionen. Av alla förslag från ordförandeskapet är det som syftar till att inrätta ett centrum för övervakning av industriella förändringar det som är av störst intresse.

Jag anser att ett sådant övervakningscentrum om det skulle vara oberoende bör förses med lämpliga utredningsmöjligheter, att dess arbete offentliggörs och att det skulle tillhandahålla grunden till de demokratiska debatterna och effektivt bidra till att utveckla samarbetet inom regeringskonferensen som på detta sociala område fortfarande är överlägset". Detta citat är inte resultatet av en oansvarig eller nyckfull vänsteranhängare.

Jag citerade just vår talman, Nicole Fontaine, som gjorde detta uttalande vid toppmötet i Lissabon i allas vårt namn. Men när jag i dag hör vissa ansvariga från den spända högern undrar jag om de ärade parlamentsledamöterna i den grupp som fru Fontaine kommer ifrån verkligen avser att dementera det som vår talman sagt inför stats- och regeringscheferna i Lissabon. Våra kolleger Chichester och Plooij säger naturligtvis: "överlämna det åt marknaden" respektive: "pick up the winners". Vi känner bara alltför väl till den sång som när allt kommer omkring säger att man privatiserar vinsten och socialiserar eller förändrar förlusten. Min vän Steven Hughes förklarade att socialisterna och de övriga två politiska grupper som lämnat in ett gemensamt förslag inte vill ha ett byråkratiskt monster.

Vi vill inte ha någon ny institution, eller någon ny byrå utan, såsom ordförandeskapets företrädare Péry sade, och som jag hyllar, vill vi ha en lätt anordning, en lätt struktur som kan samordna det arbete som finns. Kommissionen förfogar över mycket dokumentation, Eurostat har mycket intressant statistik att tillhandahålla om den industriella utvecklingen i och utanför Europa. De nationella regeringarna och forskningsinstituterna finns. Vi skall inte upprepa det arbete som redan utförts utan samordna det och åtminstone varje halvår lämna en rapport som kan diskuteras i rådet och i Europaparlamentet.

Vi vill inte delta som åskådare till de pågående industriella och sociala förändringarna. Vi vill forma framtiden och att forma framtiden innebär inte att helt ägna sig åt en defensiv åtgärd eller onödig protektionism, utan att åtfölja förändringen. Vi är för den nya tekniken, vi är för den nya ekonomin, men vi vill också hjälpa de gamla sektorerna att anpassa sig. Vi strävar efter en voluntaristisk politik, vi vill föregripa förändringen, för framtiden, särskilt den ekonomiska, måste man bygga upp.

2-140

Auroi (Verts/ALE). – (FR) Herr talman, fru minister, fru kommissionär, kära kolleger! Jag skulle vilja återföra denna debatt lite till sitt sammanhang. Som auvergnare vill jag erinra om att för ungefär ett år sedan var det Michelin-krisen som gällde. Michelin aviserade omfattande uppsägningar i sina fabriker i Europa, samtidigt med rekordvinster på börsen.

Vid den tiden åtog vi oss kollektivt just här i kammaren att se över de europeiska reglerna för företagskoncentrationer. Jag erinrar kommissionen om att det skulle vara bra att se över direktiv 94/EG och förordning 4064/89 för att förstärka informationen och samrådet med de anställda innan de stora förändringarna äger rum, vilket underförstått innebär uppsägningar, vare sig det gäller omstruktureringar eller sammanslagningar. Ett år senare föreslår man oss, som det första konkreta steget, ett centrum för övervakning av industriella förändringar. OK, men då skall det verkligen vara till förmån för de anställdas sak.

För detta förefaller två villkor oundvikliga: göra det möjligt för kommissionen att bedöma tillämpningen av direktivet om kollektiva uppsägningar och nedläggning av företag, och lämna förslag för att effektiva sanktioner skall tillämpas om reglerna inte efterföljs. Arbetsmarknadens parter bör införlivas i detta initiativ med hjälp av budgetresurser från de europeiska institutionerna.

2-141

Hermange (PPE-DE). – (FR) Fru minister! Det är en glädje att se er här i kammaren.

Den nya ekonomin och internationaliseringen medför att de industriella förändringarna går snabbare och vårt parlament har vid flera tillfällen ägnat sig åt frågan eftersom det inrättat – och jag var själv föredragande – ett antal förfaranden, europeiska företagskommittén, det utförde arbete om information och samråd med arbetstagarna, där vi, fru kommissionär, väntar på fortsättningen, för som ni vet är det mycket viktigt för oss. Vi har också inrättat förfaranden, såsom de anställdas delaktighet i företagets kapital, vinst och resultat, vilka alla är förfaranden som är nödvändiga vid industriella omstruktureringar och förändringar. Naturligtvis återstår fortfarande mycket att göra på detta område, men det förefaller mig som om vi måste förbättra denna typ av förfarande – som mina kolleger sade, och det är inte att vara spänd att säga det, – förfogar vi i dag över organ i Europa, vare sig det gäller Dublinfonden eller Europeiska arbetsmiljöbyrån i Bilbao, med vilken vårt utskott för sysselsättning och sociala frågor samarbetar, som har möjlighet att effektivt bedöma konsekvenserna av dessa industriella förändringar. Vi får heller inte glömma arbetsmarknadens parter som, på europeisk och social nivå, även de spelar en nödvändig roll gentemot de industriella förändringarna.

Mer exakt önskar jag alltså att de befintliga organisationerna skall bidra så att dessa industriella förändringar blir alltmer öppna och att, fru kommissionär, de texter vi väntar på om information och samråd med arbetstagare och Europabolaget en dag överlämnas till vår kammare.

2-142

Trentin (PSE). – (IT) Herr talman, fru Péry, fru Diamantopoulou, ärade ledamöter! Först och främst vill jag tacka fru Péry för att ha beskrivit rådets förslag så tydligt, ett förslag jag helt instämmer i.

Europaparlamentet har – som det har påmint om – i samband med kriser, omstruktureringar och produktionsomställningar flera gånger med stor majoritet beslutat att de europeiska institutionerna och våra partners i den sociala dialogen måste ingripa i tid för att kunna söka alla tänkbara lösningar som kan förhindra de allvarliga samhällskonflikter som kan undvikas samt att hela områden avindustrialiseras och att allvarlig social utslagning uppstår.

Den brist parlamentet beklagade sig över var avsaknaden av information som skulle göra det möjligt att i tid granska dessa processer och mer allmänt de förändringar som inträder i företagets produktion och sysselsättning innan denna granskning blir helt överspelad genom att man plötsligt fattar beslut som inte går att rucka på.

Jag anser att inrättandet av ett centrum – det vill säga ett organ som samordnar all den information som kan bidra till att förutse omstruktureringar och omställningar – skulle vara en värdefull service till gemenskapens institutioner och till själva den sociala dialogen på europeisk nivå. Det handlar nämligen om en service, inte en ny institution. Det handlar om en serviceverksamhet som kan bidra till att bedöma och snabba upp insatser som helt och hållet tillkommer unionens institutioner.

Av detta skäl vädjar jag till konsekvensen hos alla de ledamöter som röstade för resolutionerna om omstrukturering, från fallet Verwoord och framåt, och särskilt till dem som röstade om Michelin-fallet i en resolution som uttryckligen handlade om att skapa ett centrum för industriella förändringar.

Herr talman, med hjälp av ett sådant instrument kommer det faktiskt att bli möjligt att inte bara ge förhandsinformation om vilka anställda som berörs och att studera möjligheter att undvika eller minska avskedanden – i enlighet med gemenskapsdirektivet från 24 juni 1992 – utan även att lokalt och på gemenskapsnivå verka för sådana jämförelser som gör att man kan bedöma om det finns alternativa lösningar till dem som företagen har framlagt, som skulle kunna förverkligas, eventuellt med stöd av offentliga medel, och i vilket fall som helst att ta initiativ till omplaceringar av de anställda vars jobb hotas och framför allt vad gäller vidareutbildning och omskolning.

Det är enda sättet att undvika risken att omstruktureringarna och sammanslagningarna av storföretag för många anställda och i vissa områden resulterar i en dramatisk förnedring och utslagning, särskilt till men för de yngsta arbetarna. Så länge detta instrument och dessa förebyggande granskningar saknas kommer parlamentet att förbli de senfärdiga och maktlösa uttalandenas boning.

2-143

Helmer (PPE-DE). – (EN) Herr talman! Hughes säger att han inte vill ha en ny byrå, men ändå efterlyses en ny byrå tydligt i hans resolution, och att förneka det är ingenting annat än en lek med orden. Han säger att han inte vill ha någon inblandning i industrin, men ändå talar Diamantopoulou om förebyggande åtgärder. Hon anser utan tvekan att förändring är någonting dåligt. Hon vill hålla förlustbringande industrier vid liv på konstgjord väg, när vi i stället borde lösgöra arbetskrafts- och kapitalresurserna, så att de kan arbeta i livskraftiga nya företag. Om vi vill överleva och nå framgångar i det 21:a århundradet, måste vi välkomna och hantera förändringar. Vi får inte övervaka och förhindra dem. Jag blev sålunda mycket modfärd när jag hörde om detta förslag om ett övervakningscentrum. Regeln verkar vara: En ny dag, en ny "quango".

Jag bör kanske förklara för kollegerna att en quango är en nyligen myntad engelsk förkortning för "quasi non-governmental organisation" (ung. kvasi icke-statlig organisation"), med andra ord, ett nytt stycke byråkrati, mer

spenderade pengar, mer arbete för grabbarna, mer makt åt deras chefer. Och allt detta för vad? För att framställa tjocka rapporter som översätts till elva språk utan att någon läser dem.

Det tycks som om vi i EU bara har två svar på varje verkligt eller inbillat problem. Antingen skapar vi en ny förordning, utan hänsyn till om gällande förordningar fungerar som de skall eller inte, eller så skapar vi ett övervakningscentrum. Sedan står vi där stolta och glada över att ha löst problemet. Men vi har inte löst problemet. Vi har bara skjutit det framför oss. Vi har ödslat tid och pengar och väckt förväntningar som inte kommer att infrias. Liksom fallet är med många EU-initiativ – jag tänker särskilt på den föreslagna byrån för livsmedelsstandard – kommer detta övervakningscentrum helt enkelt att dubblera det arbete som görs av andra organisationer, av otaliga privata undersökningsföretag och redovisningsbyråer, av akademiska institutioner och universitetsinstitutioner, av fackföreningar och handelskammare samt av nationella och lokala myndigheter.

Jag har två frågor till kollegerna. För det första, behöver vi detta övervakningscentrum över huvud taget? Jag tror inte det. Men om vi behöver det, skulle det då inte vara långt snabbare, billigare och mer kostnadseffektivt att uppdraga åt en av våra stora europeiska redovisningsbyråer att utföra arbetet? Jag är säker på att det skulle vara det.

2-144

Péry, rådet. – (FR) Mina damer och herrar parlamentsledamöter – två meningar. Jag hörde tydligt debatten här i kammaren. Det jag vill säga är att alla de som stöder idén med ett europeiskt övervakningscentrum är överens om dess uppgift och form. Jag tycker det är ett intressant synsätt. Informationsuppdrag, utbytesuppdrag, och när det gäller formen och strukturen, en flexibel, lätt och effektiv utformning som stöder sig på befintlig struktur. Jag ser alltså här att parlamentsledamöterna, kommissionen och ordförandeskapet instämmer, och det är anledningen till att jag känner mig relativt optimistisk när det gäller genomförandet av detta övervakningscentrum.

2-145

Diamantopoulou, kommissionen. – (EN) Herr talman! Jag skall fatta mig kort, för jag vet att vi har ont om tid. Det har varit en mycket intressant debatt, med två dimensioner. Den första är den politiska och den andra den tekniska. Under den politiska debatten kom frågan upp huruvida vi bör ingripa i den nya ekonomin eller inte, och jag skall komma med en politisk anmärkning. Den nya ekonomin är inte ett naturfenomen, den är ett politiskt fenomen. Det är därför det finns ett behov av mekanismer och institutioner – inte för att stoppa förändringarna, utan för att hantera förändringarna och förebygga deras sociala konsekvenser.

Vad den andra dimensionen, den tekniska dimensionen, beträffar, håller jag med PPE-DE-gruppen om att det inte finns något behov av en ny struktur, liksom jag håller med alla de andra som säger att det finns ett behov av en lättviktig och flexibel mekanism. Det är av den anledningen som vi inte föreslår en ny institution eller en ny struktur. Vi föreslår att vi skall samarbeta med fonden i Dublin och ta hänsyn till alla de andra resurserna (kommissionens och andra europeiska institutioners resurser, som Eurostat och Europeiska observatoriet för sysselsättning, utvärderingarna och andra undersökningar som vi har); allt detta kommer att beaktas, och denna mekanism kommer att stödja den sociala dialogen mellan partner, arbetsgivare och allmänheten, liksom den kommer att stödja de politiskt ansvariga att hantera denna förändring.

2-146

Talmannen. – Tack så mycket, fru kommissionär.

Jag förklarar debatten avslutad.

Omröstningen kommer att äga rum på onsdag kl. 12.00.

2-147

Frågestund (rådet)

2-148

Talmannen. – Nästa punkt på föredragningslistan är frågor till rådet(B5-0535/2000).

Som ni redan vet har vi mycket ont om tid. Enligt arbetsordningen disponerar frågeställaren 1 minut för följdfrågor – som inte är obligatoriska -, men det finns även en rekommendation från plenarsammanträdet om att frågan bör ställas på 30 sekunder. Jag kommer inte att fastslå 30 sekunder, men jag ber att ni endast ställer frågor som är oundvikliga.

Jag vill påpeka att frågorna nr 1, 3 och 4 redan var uppsatta på listan med frågor till frågestunden i juli men inte kunde besvaras av rådet, för att det inte funnits tid att översätta dem i förväg till alla språk och därför tas de upp till behandling igen i början av detta sammanträde.

2-149

Eftersom de behandlar samma ämne, kommer följande frågor att tas upp tillsammans:

Fråga nr 1 från Ioannis Theonas (H-0626/00):

Angående: Omänskligt utnyttjande av barn och uppenbara kränkningar av barnens rättigheter i USA.

En rapport från organisationen Human Rights Watch med titeln "Fingers to the Bone: United States Failure to Protect Child Farmworkers" avslöjar att hundratals barn, framför allt av latinamerikanskt ursprung, arbetar inom jordbruket i USA och att deras arbetsförhållanden är farliga och fruktansvärt hårda. Dessa barn, som är mellan tretton och sexton år, arbetar i genomsnitt tolv till fjorton timmar om dagen på jordbruksodlingar och utsätts för synnerligen giftiga bekämpningsmedel som förorsakar huvudvärk, utslag, illamående och på lång sikt, cancer och hjärmskador. Dessutom tvingas de släpa på utrustning som är mycket tung och ofta farlig. I rapporten betonas också att dessa barn får en lön som avsevärt understiger minimilönen och att somliga av dem inte tjänar mer än två dollar i timmen.

Fördömer rådet denna verksamhet, som innebär en grov kränkning av stadgan om barnets rättigheter och även visar på USA:s hyckleri när landet kritiserar kränkningar av konventionen om barnets rättigheter och att handelsförmåner inte tillhandahålls samt att landet stöder orättvis konkurrens för sina jordbruksprodukter? Har rådet för avsikt att ta upp frågan med de amerikanska myndigheterna inom ramen för dialogen med USA?

Fråga nr 2 från Glenys Kinnock (H-643/00):

Angående: Det särskilda möte om barn som FN:s generalförsamling skall hålla

Vilka åtgärder tänker rådet vidta för att se till att EU ger ett positivt och konstruktivt bidrag till det särskilda möte om barn som FN:s generalförsamling skall hålla i september 2001, när alla länder skall se över de åtaganden och mål som slogs fast vid barnvärldstoppmötet för tio år sedan? Håller rådet med om att det är viktigt att medlemsstaterna, kommissionen och rådet har en sammanhållen strategi vid detta toppmöte?

2-150

Moscovici, rådet. – (FR) Tillåt mig herr ordförande att samtidigt besvara frågorna som ställdes av Theonas respektive Kinnock eftersom de båda gäller behovet av att på sikt avskaffa barnarbete.

När det gäller frågan från Theonas, är det lämpligt att betona att Europeiska unionen granskar vilken betydelse ett avskaffande av utnyttjandet av barn får, ett utnyttjande som fråntar barnen deras rätt till en normal barndom och utbildning och i stället tvingar dem till straffarbete. Europeiska unionen stöder aktivt åtgärderna från Förenta nationerna, Internationella arbetsorganisationen och FN:s barnfond, mer känd under namnet Unicef, på detta område, och välkomnar antagandet av ILO:s konvention om förbud mot och omedelbart avskaffande av de värsta formerna av barnarbete, vilken ratificerades av Förenta staterna den 2 december 1999, och kommer att se till att denna konvention effektivt bidrar till att undanröja de mest oacceptabla formerna av barnarbete.

Europeiska unionen beklagar att Förenta staterna ännu inte ratificerat FN:s konvention om barns rättigheter. Vid bilaterala kontakter har våra företrädare uppmanat Förenta staterna att genomföra denna ratificering. När konventionen ratificerats av Förenta staterna får den en avgörande betydelse för Europeiska unionen som förbundet sig att på ett mycket aktivt sätt engagera sig i den nuvarande processen med att förbereda ett särskilt möte om barn i FN:s generalförsamling, som kommer att äga rum i september 2001. Vid detta tillfälle kommer en sammanfattning att göras om de framsteg som gjorts på området barns rättigheter under de tio senaste åren.

Inom ramen för sin politiska dialog med Förenta staterna tar Europeiska unionen ofta upp frågor om mänskliga rättigheter, och rådet noterar det fall som tagits upp av den ärade parlamentsledamoten.

När det gäller frågan från Kinnock delar rådet fullständigt hennes åsikt att det är nödvändigt med goda förberedelser av det extraordinära mötet i FN:s generalförsamling om uppföljningen av barnvärldstoppmötet, som skall äga rum i september 2001. Europeiska unionen har börjat att aktivt förbereda denna händelse. Unionen har fört upp den bland sina prioriteringar vid det 55:e sammanträdet i FN:s generalförsamling. Även om framgången för detta evenemang till stor del är beroende av det internationella samfundets engagemang i sin helhet, är rådet medvetet om det faktum att Europeiska unionen skulle och borde kunna utöva en avgörande roll i denna förberedelseprocess, en roll som för övrigt uppmuntrats vid de informella kontakterna med representanter för Unicef.

Dessutom fäster rådet konstant stor betydelse vid barnens rättigheter i alla sammanhang där man behandlar frågor om mänskliga rättigheter. Rådet har därför satt upp förberedandet av det extraordinära mötet på dagordningen för sin behöriga grupp när det gäller mänskliga rättigheter, och rådet avser också att avsätta ett särskilt avsnitt för denna fråga i Europeiska unionens årsrapport om de mänskliga rättigheterna.

Slutligen har det franska ordförandeskapet föreslagit sina partner att en europeisk dag för barns rättigheter skulle arrangeras, som skulle kunna hållas – jag säger det med förbehåll eftersom det ännu inte är officiellt beslutat – den 20 november 2000.

En sista punkt: rådet uppmuntrar undertecknandet av de två frivilliga protokollen till konventionen om barns rättigheter som FN:s generalförsamling antagit och öppnade för undertecknande den 25 maj 2000, och vi hoppas att ett stort antal länder kommer att underteckna dem vid millennietoppmötet som inleds i morgon och att de också kommer att genomföra dessa två frivilliga protokoll.

2-151

Theonas (GUE/NGL). – (EL) Herr talman! Jag skulle verkligen vilja tacka Moscovici för kvalitén och innehållet i hans svar och för det faktum att Europeiska unionen anser det nödvändigt med en ratificering av Internationella arbetsbyråns (ILO) internationella konvention liksom även av Förenta nationernas konvention om barns rättigheter. Som en kompletterande fråga skulle jag bara vilja påpeka att ratificeringen är mycket viktig, men att den många gånger inte räcker. Om jag inte misstär mig, har nämligen Förenta staterna ratificerat ILO:s nya konvention om barns rättigheter, men konventionen tillämpas inte. Och en punkt där jag anser att herr ministern måste säga lite mer är om Europeiska unionen, om rådet också på det praktiska planet, inom ramen för de bilaterala kontakterna, kommer att kräva att Förenta staterna tillämpar dels ILO:s konvention, dels också Förenta nationernas konvention om barns rättigheter.

2-152

Moscovici, rådet. – (FR) Det stämmer att det viktigaste är tillämpningen, men det är svårt att tillämpa en konvention som inte ratificerats. Det är anledningen till att vi vill inleda en mycket stramare politisk dialog med Förenta staterna om denna fråga och kräva att Förenta staterna ratificerar konventionen om barns rättigheter. Vi kommer också att ha informella samråd för att försöka övertyga dem om behovet av att inte bara ratificera konventionen utan även engagera sig i den.

2-153

Talmannen.– Fråga nr 3 från Rodi Kratsa-Tsagaropoulou vilken har övertagits av Folias (H-0627/00):

Angående: Deltagande av arbetsmarknadens parter

I vissa medlemsstater förekommer ingen verklig dialog och inget effektivt samarbete mellan statliga instanser och arbetsmarknadens parter i frågor som rör sysselsättning och – i vidare mening – strävandena att modernisera den europeiska sociala modellen.

I slutsatserna från Europeiska rådets möte i Santa Maria da Feira omnämns behovet av att arbetsmarknadens parter skulle spela en viktigare roll än vad som är fallet i dag.

Hur uppfattar rådet detta stärkande av den roll som arbetsmarknadens parter spelar? På vilket sätt kommer rådet att, på ett mer djupgående sätt än tidigare, övervaka deras deltagande?

2-154

Moscovici, rådet. – (FR) Rådet har alltid fäst stor betydelse vid den sociala dialogen. Det åligger emellertid inte rådet att förespråka någon som helst modell för social dialog på nationell nivå, och det är lätt att förstå varför, eftersom det helt och hållet faller under varje medlemsstats befogenheter. När det emellertid gäller den sociala dialogen på europeisk nivå, är arbetsmarknadens parter i Europa redan starkt engagerade i två dimensioner av gemenskapens åtgärder, nämligen samordningen av den ekonomiska politiken och det fortsatta genomförandet av den europeiska sysselsättningsstrategin.

När det gäller den senare dimensionen deltar arbetsmarknadens parter i arbetet i den permanenta sysselsättningskommittén med rådet och kommissionen, i syfte att underlätta samordningen av sysselsättningspolitiken i medlemsstaterna genom att harmonisera den med gemenskapens målsättningar. Våra parter på arbetsmarknaden är också delaktiga i arbetet i sysselsättningskommittén, då samrådet med arbetsmarknadens parter inom denna ram den här gången är av informell natur.

När det gäller ansträngningar som syftar till att förstärka den europeiska sysselsättningsstrategin, kommer arbetsmarknadens parter, även på nationell nivå, att uppmannas att vid översynen av riktlinjerna för sysselsättningen år 2001 spela en större roll genom att fastställa, genomföra och utvärdera riktlinjerna som faller under deras befogenheter. Betoningen kommer särskilt att ligga på moderniseringen av arbetets organisation, utbildning och livslångt lärande samt en ökad sysselsättningsgrad, särskilt när det gäller kvinnor.

Det finns för övrigt anledning att påpeka att det åligger kommissionen, i enlighet med artikel 138 i fördraget, att samråda med arbetsmarknadens parter om den möjliga inriktningen på en gemenskapsåtgärd innan förslag läggs fram på det socialpolitiska området. Kommissionen har exempelvis nyligen haft samråd med arbetsmarknadens parter om den möjliga inriktningen för en gemenskapsåtgärd om modernisering och förbättring av arbetsrelationerna.

När det gäller modernisering av den europeiska sociala modellen kommer arbetsmarknadens parter att införlivas i arbetet med den nya kommittén för social trygghet, på samma sätt som de redan införlivats i arbetet med den tidigare kommittén för sysselsättning och arbetsmarknad och dess föregångare sysselsättningskommittén. De femton medlemsstaterna bör i enlighet med slutsatserna från Europeiska rådet i Lissabon anta en europeisk social agenda vid Europeiska rådet i Nice, i december 2000. Det är en viktig prioritet för det franska ordförandeskapet. Ett meddelande från kommissionen som antogs av kollegiet den 28 juni fungerar som arbetsdokument för denna agenda. Den kommer att bli föremål för bidrag och

samråd under det franska ordförandeskapet, och arbetsmarknadens parter kommer naturligtvis att vara delaktiga i utarbetandet av den sociala agendan.

2-155

Folias (PPE-DE). – (EL) Herr talman! Jag vill tacka herr ministern för allt vad han sagt, och jag vill instämna och framhålla det faktum att arbetsmarknadens parter spelar en mycket större och viktigare roll än man kanske föreställer sig, när det gäller att utforma en ny modell. Vad jag skulle vilja fråga om är följande: När det finns en trepartsdialog mellan de båda parterna på arbetsmarknaden å ena sidan och den nationella regeringen å andra sidan, i hur stor utsträckning kan den nationella regeringen ignorera det som arbetsmarknadens parter gemensamt överenskommer och föreslår? Å andra sidan, i hur stor utsträckning kan de förslag som arbetsmarknadens parter gemensamt kommer fram till vara bindande för regeringen, oavsett vilken nationell regering det gäller, eftersom det ju är dessa som bättre än någon annan känner till samhällets problem och hur arbetslöshet uppstår, liksom också de problem som måste lösas, för att arbetslösheten skall kunna bekämpas?

2-156

Moscovici, rådet. – (FR) Herr parlamentsledamot! Man skulle kunna önska sig en mer tvingande utformning i frågan, men den väg som valts är inte Europeiska unionens. Det är andrahandskaraktären, det vet ni, hos de sociala problemen å ena sidan och å andra sidan är det valet av en metod som vi kallar den öppna metoden för samordning och samråd. Vi håller på att lyckas med att enas om problemen med ekonomisk samordning och de stora målsättningarna inom den ekonomiska politiken, liksom problemen med samordning på det sociala området, riktlinjerna för sysselsättningen och de olika villkoren, de olika instanserna som arbetar med det. Jag tror att det är i den riktningen vi måste fortsätta, eftersom Europa är mångsidigt, det vet vi. Europa skall inte blanda sig i allt. Europa kan inte blanda sig i allt. Samtidigt måste vi hela tiden förstärka delaktigheten för arbetsmarknadens parter.

2-157

Rübig (PPE-DE). – (DE) Herr talman! Arbetsmarknadens parter bör utgöra ett partnerskap för framtiden. Man bör i första hand genomföra det som båda sidor önskar sig, och jag tror att dialogen är en väsentlig och viktig förutsättning för detta.

Hur betraktar ni i detta sammanhang det som görs av den befintliga ekonomiska och sociala kommittén, och vad tror ni måste ändras där, för att denna kommitté även i framtiden skall kunna delta mer intensivt i arbetet?

2-158

Moscovici, rådet. – (FR) Rådet har på detta stadium inget svar på den frågan.

2-159

Talmannen. – Fråga nr 4 från Glyn Ford (H-0697/00):

Angående: Professor Pelinka och Österrike

Känner rådet till fallet med professor Anton Pelinka vars arbete vid Europeiska övervakningscentret i Wien avsiktligt motarbetats och saboterats av den österrikiska regeringen och som följaktligen blev tvungen att avsäga sig sitt uppdrag som vice ordförande och ledamot av centrets styrelse?

Anser inte rådet att detta är ett tydligt fall av politisk inblandning av den typ många av oss befarade skulle uppstå då det österrikiska frihetspartiet togs in i regeringen?

Anser inte rådet att detta fall motiverar att sanktionerna infördes och gör det desto viktigare att behålla dem?

2-160

Moscovici, rådet. – (FR) Rådet känner väl till att professor Pelinka sade upp sig från sin post som vice ordförande vid Europeiskt centrum för övervakning av rasism och främlingsfientlighet den 31 maj i år. De åtgärder som antogs av de 14 medlemsstaterna den 31 januari och som kommer att ses över, som i vilket fall kommer att granskas i ljuset av rapporten från de vises kommitté, är av strikt bilateral karaktär. Enligt detta ogiltigförklarar uppsägningen inte unionens institutioner och i konsekvens därmed är inte rådet berättigat att uttala sig om det eventuella upprätthållandet. Som ni vet utsågs tre experter den 12 juli av ordföranden vid Europadomstolen för mänskliga rättigheter för att bl.a. granska om den österrikiska regeringen inte hade brutit mot de europeiska gemensamma värderingarna sedan den tillträdde den 4 februari, och även för att titta på den definitiva speciella politik som bedrivs inom FPÖ. Medlemsstaterna kommer naturligtvis att med stort intresse ta del av rapporten från dessa experter när den offentliggörs, vilket enligt uppgift inte skall dröja.

2-161

Ford (PSE). – (EN) Herr talman! Jag har haft privilegiet att vara ledamot i ministerrådets rådgivande kommitté om rasism och främlingsfientlighet, tillsammans med professor Pelinka. Han var en högt värderad, om än lite tråkig, ledamot, som försökte hindra oss från att gå för långt i våra rekommendationer och som fungerade som en broms för dem av oss som var mer entusiastiska för att driva på.

Är rådet medvetet om att övervakningscentrets styrelse har antagit en resolution i vilken man beklagar professor Pelinkas utträde och de händelser som ledde fram till utträdet, och är rådet berett att fästa de vise människors uppmärksamhet på

denna speciella incident och be dem att inkludera den i sin rapport, eftersom det helt klart verkar vara ett möjligt exempel på hur våra gemensamma europeiska värderingar undergrävs av den nuvarande regeringen i Österrike?

2-162

Moscovici, rådet. – (FR) Herr parlamentsledamot! Jag har min personliga uppfattning om denna fråga. I min egenskap av medlem av den franska regeringen, tror jag ni känner till den lite grann. Man känner i alla fall till den i Österrike. Men faktum kvarstår att jag här talar för rådets räkning och jag upprepar att åtgärderna är bilaterala och inte faller inom ramen för unionen.

När det gäller rapporten från de vises kommitté – det definitionsmässigt dem det åligger – och jag betvivlar inte att de i det fördjupade arbete som de utfört om Österrike, efter ett antal rådfrågningar, kommer att kunna ta hänsyn till situationens mångfald, åtminstone hoppas jag det. Det är i vilket fall det mandat de fått.

2-163

Sjöstedt (GUE/NGL). – Jag har lyssnat på franska ordförandeskapets svar med stort intresse. Pelinka-fallet är ett mycket allvarligt rättsfall som man kan säga är ett direkt ingrepp i yttrandefriheten i och med att rättsapparaten används för att i praktiken tysta politisk kritik. Nu har ju rådet förklarat att man inte kan uttala sig "i egenskap av ministerråd", men man kanske kan uttala sig i egenskap av den franska regeringen. Tycker man inte att detta är allvarligt, och tycker man inte att detta måste tas med i den bedömning som görs i de vise männens rapport?

2-164

Moscovici, rådet. – (FR) Jag tror att regeringens roll och till och med de franska myndigheternas roll i detta ärende är känd från början. Vi var inte de sista som krävde de bilaterala åtgärder som vidtogs. Men faktum kvarstår att jag här, det upprepar jag, uttalar mig i min egenskap av ordförande för Europeiska unionens råd och att åtgärderna inte är åtgärder inom ramen för de europeiska institutionerna, utan multilaterala åtgärder som vidtagits av 14 medlemsstater mot en femtonde.

Herr parlamentsledamot! Det var vad jag ville säga och jag vill också upprepa att om man vill att rapporten från de vises kommitté verkligen skall vara vis, måste man låta dem arbeta vist, utan att försöka påverka dem. Jag har förtroende för dessa viktiga politiska och juridiska personer, där jag i första ledet placerar den tidigare finske presidenten Ahtisaari, som genom sin erfarenhet bevisat att han kan bedöma komplexa situationer.

2-165

Talmannen. – Fråga nr 5 från Cristina Gutiérrez Cortines (H-0597/00):

Angående: Dokumenterad bedömning av skolgången för barn och ungdomar i EU:s kandidatländer

De flesta kandidatländerna har genomgått en ekonomisk kris och djupgående strukturförändringar. Jag skulle därför vilja veta om alla barn och ungdomar i dessa länder går i skolan, till vilken ålder den obligatoriska undervisningen i dessa länder sträcker sig och om man i någon grad kan garantera att alla framtida Europamedborgare kommer att gå i skolan.

2-166

Moscovici, rådet. – (FR) Rådet förfogar över den senaste statistiken från Eurostat som jag har här och som jag är beredd att överlämna till den ärade parlamentsledamoten. Dessa uppgifter hänför sig till skollåret 1997-1998, som redan är gammalt och visar att i 11 kandidatländer är den obligatoriska skolgången nio eller tio år, dvs. den pågår till 15 eller 16 års ålder. Man kan därför anta att ca 90 procent av ungdomarna på 16 år och ca 60 procent av ungdomarna som är 18 år har gått i skolan. Vi har ännu ingen tillförlitlig statistik när det gäller Cypern och Malta, och Eurostats samarbete med Turkiet när det gäller statistik över utbildning har ännu inte börjat, men vi förstår att det är inte enkelt att ta fram retroaktiva uppgifter.

För att få veta mer kan den ärade parlamentsledamoten även konsultera en skrift som heter "Nyckeltal för utbildning i Europa" som utarbetats av Euridice, i samarbete med Eurostat, och publicerats av kommissionen på tyska, engelska och franska. Jag skall göra lite reklam och säga att 1999-2000 års utgåva nu finns tillgänglig.

När det avslutningsvis gäller skolgång för alla europeiska medborgare erinras om att det åligger varje medlemsstat och varje kandidatland att säkerställa att denna målsättning uppnås. Ännu en gång ställer jag statistiken i det skick jag har den till förfogande för Gutiérrez Cortines.

2-167

Gutiérrez Cortines (PPE-DE). – (ES) Faktum är att jag har läst statistiken och tagit del av informationen från Europeiska yrkesutbildningsstiftelsen och jag förvånas över de glädjeämnen, de sagor som berättas om situationen i länderna i öst.

De nyheter vi som privatpersoner får ta del av överensstämmar såtillvida att på samma sätt som systemet har fallit har en djup kris tillkännagivits, det råder problem på många platser; på landsbygden är det många lärare som knappt får betalt, och jag tror inte att man i den kris med de strukturella förändringar som det övriga systemet har drabbats av har lyckats bevara utbildningen i ett sådant fantastiskt och underbart skick som statistiken låter påskina.

Därför är det oroväckande att det inte finns något sätt att sondera terrängen och söka information. För det är uppenbart att det bortom subsidiariteten, vi kan även säga den formella legitimiteten, finns en moralisk legitimitet, vårt moraliska ansvar för att det på landsbygden, i det nya Europa, i de nya länder som kommer att ansluta sig, inte finns ett enda barn kvar som inte har tillgång till utbildning och inte på det sätt barnet förtjänar åtnjuta rätten till utbildning.

2-168

Moscovici, rådet. – (FR) Jag stödde mig på det jag förfogar över, dvs. statistiken. Jag vill inte göra någon kvalitativ bedömning vilket naturligtvis skulle vara riskabelt. Jag upprepar för den ärade parlamentsledamoten att jag tillhandahåller en tabell som faktiskt visar att det jag sagt omfattar olikheterna. Det finns självfallet ett genomsnitt, men det finns även mer eller mindre gynnsamma fall som utan minsta tvivel illustrerar situationer på fältet som är fullständigt orättvisa. Jag skall överlämna denna sammanfattande tabell om ni vill, fru Cortines.

2-169

Alavanos (GUE/NGL). – Herr talman! I anslutning till Gutiérrez Cortines fråga skulle jag vilja ta upp en fråga om studier på universitetsnivå i kandidatländerna. Frågan gäller emellertid inte ungdomar i dessa länder utan ungdomar från Europeiska unionens länder, som t.ex. Grekland, av vilka ett mycket stort antal studerar vid universitet i kandidatländerna. Och min fråga till rådets ordförande är följande: Finns det någon tanke, några utsikter eller någon plan för att också kandidatländerna skall omfattas av detta direktiv om ömsesidigt erkännande av examensbevis från universitet som gäller mellan de 15 medlemsländerna? Och när skall detta ske? Skall det ske först sedan anslutningsförslaget avslutats, eller kan det ske tidigare, så att man kan lösa de problem som finns? Jag förstår att rådets ordförande kanske inte kan ge mig svar just nu, men om han har ett sådant svar, skulle jag vilja att han informerade oss.

2-170

Moscovici, rådet. – (FR) Jag kan redan lämna ett första svar, nämligen att en av målsättningarna för det franska ordförandeskapet, det vet ni kanske, är det som vi kallar ett europeiskt område för eftersträvande av kunskap. Vi arbetar på det med Jacques Lang, och målsättningen är att undanröja alla hinder för studenters, lärares och forskares rörlighet, vilket naturligtvis också förutsätter en harmonisering av erkännandet av examina. Det är vad vi vill göra för Europeiska unionen. Det är redan det inte lätt. Jag tror att för oss skulle det redan vara en bra bedrift om vi fastställer en målsättning på ca. fem år.

Men för övrigt är det komplicerat att harmonisera med länder som ännu inte är medlemmar i Europeiska unionen. Men man kan tänka sig att om det blir lag i Europeiska unionen då blir det också lag i den union som kandidatländerna vill och kommer att bli medlemmar i. Frågan om huruvida det handlar om en åtgärd av typen inre marknad eller av typen Schengen kan ställas senare. Men vi har fortfarande faktiskt några år på oss att fundera över det.

2-171

Talmannen. – Fråga nr 6 från María Rodríguez Ramos vilken har övertagits av Medina Ortega (H-0605/00):

Angående: Förhandlingsmandat avseende förhandlingarna om kapitlet om jordbruk i frihandelsavtalet med Maghreb

Kommissionen har lagt fram ett förslag till förhandlingsmandat avseende förhandlingarna om frihandelsavtalet med Marocko, Tunisien och Israel i rådets arbetsgrupp "Maghreb". Förslaget omfattar alla liberaliseringsåtgärder som är teoretiskt möjliga, exempelvis ökningen av kvoter, tullsänkningar och olika sätt att reglera inträdespriser.

Kan rådet uppge vilken omfattning och vilket innehåll förhandlingsmandatet har?

2-172

Moscovici, rådet. – (FR) Marocko, Tunisien och Israel är de tre partner i Medelhavsområdet med vilka associeringsavtalet mellan Europa och Medelhavsområdet trätt i kraft. Dessa avtal innefattar en klausul om jordbruksmöten där parterna åtar sig att planera för en ökad avreglering av jordbrukshandeln och processen är ett komplement till det successiva avskaffandet av tullavgifterna som är avsett att förbereda inrättandet av frihandelsområdet för industrin omkring år 2010. Det är strikt begränsat till jordbruket. Det gäller alltså exempelvis inte fiskeriprodukterna som är föremål för förhandlingar inom en annan ram. Associeringsavtalen med Marocko, Tunisien och Israel innebär att fr.o.m. den 1 januari 2000 skall situationen för jordbrukshandeln granskas i syfte att fastställa åtgärder för successiv avreglering, från och med den 1 januari 2001.

Förhandlingarna som skall inledas skall alltså göra det möjligt att förstärka detta Europa-Medelhavspartnerskap. De syftar också till att uppnå en bättre balans i jordbruksförhandlingarna med de tre berörda länder med vilka unionen har ett strukturellt underskott. Europeiska unionen utgör den första avsättningsmarknaden för jordbruksprodukter för dessa partner och unionen tar emot två tredjedelar av deras export. Hittills har 95 procent av exporten av jordbruksprodukter från Marocko, Tunisien och Israel till unionen varit undantagen från tullavgifter. Rådet godkände den 20 juli 2000 kommissionens förhandlingsmandat som omfattar allmänna riktlinjer. Det handlar om att främja bättre tillgång till marknaden i partnerländerna för gemenskapens produkter samt en större balans av ömsesidiga preferenser, inbegripet

genom undantag från tullavgift för nya produkter. Det fastställer också handlingsutrymmet för kommissionen för att på nytt uppnå balans i handeln och avsluta förhandlingar.

På begäran av medlemsstaterna är åtgärder som kan ge upphov till kvoter tydligt avgränsade. Mandatet tillåter därför gemenskapens förhandlare att för partnerländerna i Medelhavsområdet planera för beviljande av tullpreferenser för nya produkter eller förbättring av redan befintliga kvoter, men med beaktande av känsligheten hos vissa produkter och mekanismerna i den gemensamma jordbrukspolitiken. Det preciserar i det hänseendet att kommissionen i samarbete med medlemsstaterna kommer att genomföra en utvärdering av den möjliga effekten av kvoterna på unionens ekonomiska och handelsmässiga intressen och att det är tydligt att rådet kommer att bestämma sig först efter resultatet av denna utvärdering.

2-173

Medina Ortega (PSE). – (ES) Herr talman! Det är lugnande att höra att rådet i dessa förhandlingar även tar hänsyn till vissa regioners och produkters utsatthet, i synnerhet inom jordbrukssektorn. För närvarande finns det jordbrukssektorer i Medelhavsområdet och även i gemenskapens yttersta randområden som riskerar att hotas till följd av förslagen om mycket generösa eftergifter från kommissionens sida.

Jag vill endast uppmana och uppmuntra rådet att hålla samma linje med bevarandet av en maximal kontroll så att nämnda sektorer inte skadas allvarligt av alltför generösa eftergifter.

2-174

Moscovici, rådet. – (FR) Jag tror att det handlar om den filosofi enligt vilken vi inleder denna förhandling. Jag kan därför bara godkänna det som inte är en fråga utan ett kompletterande inlägg.

2-175

Talmannen. – Fråga nr 7 från Alexandros Alavanos (H-0610/00):

Angående: Partnerskap Europeiska unionen- Turkiet

I samband med antagandet av förordning EG/764/2000¹, om genomförandet av åtgärder som syftar till att fördjupa tullunionen EU-Turkiet, förkastades i egentlig mening, på förslag av kommissionen, parlamentets ändringsförslag som gällde demokratisering, respekt för mänskliga rättigheter och minoriteters rättigheter i Turkiet. Det här har fött farhågor om huruvida "partnerskapet", som enligt uppgift skall diskuteras inom rådet i slutet av året, kommer att följa de politiska villkor och förutsättningar som slogs fast vid toppmötet i Helsingfors eller inte.

Har rådet måhända för avsikt att tillsammans med förslaget till förordning (KOM(2000) 169), om genomförandet av åtgärder för ekonomisk och social utveckling i Turkiet, även godkänna partnerskapet? Kan rådet bekräfta att de politiska förutsättningarna från Helsingforsmötet klart och tydligt kommer att anges som villkor för partnerskapet, och att övervakningsmekanismerna (screening) vad gäller Turkiets framsteg på demokratiseringsområde kommer att fungera på samma sätt som de gör när det gäller de övriga kandidatländerna?

2-176

Moscovici, rådet. – (FR) Efter antagandet den 10 april av förordningen som syftar till att fördjupa tullunionen mellan unionen och Turkiet, fastställde rådet den 13 juni sin gemensamma ståndpunkt om förslaget till budgetförordning om genomförandet av åtgärder som syftar till en ekonomisk och social utveckling av Turkiet. Denna gemensamma ståndpunkt överlämnades till Europaparlamentet för en andra behandling vid sammanträdet i juli 2000. Rådet avvaktar med intresse yttrandet från parlamentet.

Som ni vet erkände Europeiska rådet i Helsingfors i december 1999 Turkiets ansökan med samma rättigheter och skyldigheter som de övriga kandidatländerna och beslutade att genomföra en föranslutningsstrategi för Turkiet. I Feira uppmanade stats- och regeringscheferna kommissionen att så snart som möjligt lägga fram förslag rörande den enhetliga ekonomiska ramen för Turkiet och partnerskapet inför anslutningen. Som ni vet godkände kommissionärerna i slutet av juli ett förslag till rådets förordning om att inrätta ett partnerskap inför Turkiets anslutning och det är på grundval av denna förordning som kommissionen senare kommer att till rådet överlämna sitt förslag till partnerskap, och kommissionen kommer precis som för övriga kandidatländer att gruppera prioriteringar och målsättningar på kort och längre sikt för att förbereda anslutningen.

Kommissionen kommer senare att lägga fram sitt förslag om att inrätta en enhetlig ekonomisk ram. Det säger sig självt att under utarbetandet av detta partnerskap kommer rådet att särskilt se till att de politiska kriterierna för anslutning efterlevs, bl.a. på området mänskliga rättigheter, rättsstaten och det rättsliga systemet. Rådet kommer också att se till att det blir en uppföljning och kontroll av att den turkiska lagstiftningen anpassas, på detta område liksom på andra, på samma sätt som för övriga kandidatländer. I det hänseendet bör det noteras att förberedelserna för granskningen av den turkiska lagstiftningen på alla områden av gemenskapens regelverk inletts inom associeringsrådet för EU-Turkiet. Europeiska rådet i Feira uppmanade även kommissionen att rapportera till rådet om det arbete som inletts i detta hänseende.

2-177

¹ EGT L 94, 14.4.2000, s.6.

Alavanos (GUE/NGL). – (EL) Jag tackar ministern för svaret, även om jag noterar att han undvek att svara på en punkt som jag tog upp i min fråga, nämligen om Helsingforsvillkoren skall gälla för partnerskapet. Och därför skulle jag vilja återkomma och konkretisera och aktualisera frågan. Alla 15, och först av alla ordförandeskapet, har fått ett brev från Cem, som för några dagar sedan begärt att man i det partnerskapsförhållande mellan Turkiet och Europeiska unionen som håller på att ta form inte skall beakta artiklarna 4 och 9 i Helsingforsvillkoren. Av dessa artiklar gäller den ena de grekisk-turkiska relationerna – gränstvister, som det heter – och den andra gäller utvecklingen i Cypernfrågan. Jag skulle alltså åter vilja fråga ministern och åter ta upp den punkt som han undvek att svara på: Kommer man att beakta de villkor som formulerades i Helsingfors om Cypernfrågan och de grekisk-turkiska relationerna, eller kommer man att godta Cems förslag? Vilket svar får Cem av rådet?

2-178

Moscovici, rådet. – (FR) Jag har inget exakt svar på frågan. Det jag minns tydligt är Europeiska rådet i Helsingfors, eftersom jag deltog i denna diskussion då på grund av ett mindre diplomatiskt uppdrag jag utförde strax före i Turkiet och Grekland och slutsatserna från Helsingfors gäller oss alla. Det är på denna grund som vi förhandlat.

2-179

Korakas (GUE/NGL). – (EL) Herr minister! Nio månader efter att Turkiet i Helsingfors utsetts till kandidatland och bortsett från mitt eget motstånd mot Turkiets anslutning, anser ni att det görs några framsteg på demokratiseringens område, vilket var ett villkor för anslutningen, eller kan ni se den verklighet som vi förutspådde då, dvs. att Helsingforsbeslutet skulle uppmuntra den turkiska regimen att fortsätta med sin omänskliga politik?

Vi kan förvisso inte, vilket ni också ser, konstatera några som helst framsteg i fråga om demokratiseringen av författningen och straffrätten, förbudet av partier som det kommunistiska, den outhärdliga situationen i fängelserna, den omänskliga behandlingen av de politiska fångarna, skapandet av F-celler, vilket innebär hård och omänsklig isolering, den förödmjukande behandlingen av de advokater som försvarar de politiska fångarna, de nya bombningarna av kurdiska byar i Irak, de nya fallen av misshandel och arresteringar i Diyarbakir, Istanbul och på andra platser med anledning av olika evenemang den 1 september, som är en internationell fredsdag. Dessutom fortsätter ockupationen av 38 procent av Cypern, som genomfördes genom den barbariska invasionen 1974, i strid med upprepade FN-resolutioner, som Turkiet på ett ytterst utmanande sätt visar sitt förakt för, men Ecevit förklarar att Cypernfrågan löstes 1974, och han vägrar att följa resolutioner för att... skall betala...

(Talmannen avbröt talaren.)

2-180

Moscovici, rådet. – (FR) Jag instämmer inte i det som förefaller vara grunden till er fråga, nämligen motståndet mot Turkiets ansökan. Denna ansökan blev för övrigt möjlig genom ett grekisk-turkiskt närmande, som jag här välkomnar, och som, hoppas jag, kommer att fortsätta under den aviserade ledningen av de två diplomatiska cheferna bl.a., Papandreou och Gem, som båda är mina vänner. Men jag upprepar att Turkiets ansökan har godkänts med samma rättigheter och skyldigheter. För att Turkiet skall kunna bli medlem i Europeiska unionen måste landet ansluta sig till dess värderingar, och alltså göra nödvändiga insatser. Vi måste samtidigt välkomna dessa ansträngningar på ett positivt sätt. Nio månader är sannolikt en lång tid för en mänsklig graviditet, men när det gäller tillblivelsen av ett nytt kandidatland är det mycket kort.

2-181

Talmannen. – Fråga nr 8 från John Joseph McCartin (H-0614/00):

Angående: Jordbruksstöd i USA

Har rådet tagit i beaktande att regeringen i USA nyligen betydligt ökat jordbruksstöden till amerikanska jordbrukare? Stödet utgör nuförtiden mer än 160 000 euro per jordbrukare. Strider dessa stöd mot WTO-avtalen och har rådet för avsikt att vidta några åtgärder?

2-182

Moscovici, rådet. – (FR) Förenta staterna har ännu inte anmält till WTO de åtgärder som den ärade parlamentsledamoten hänvisar till och som skulle kunna vara föremål för granskning, enligt artikel 18 i avtalet om jordbruk inom ramen för WTO. Det är också lämpligt att erinra om att jordbrukssubventionerna är en del av de ämnen som togs upp vid förhandlingarna som inleddes i juni 2000 inom ramen för WTO. Under dessa förhandlingar som bygger på principen i artikel 20 i jordbruksavtalet, planeras också en granskning av genomförandet av åtagandena om minskning vilket beslutades genom Marrakechavtalet 1994.

Behöriga instanser i rådet informeras regelbundet av kommissionen om framstegen med dessa förhandlingar, samt övrig verksamhet som inletts inom WTO:s jordbruksinstanser, och om kommissionen anser det användbart kommer den att vända sig till rådet beträffande frågan om huruvida Förenta staternas subventionspolitik är förenlig med de åtaganden som gjordes i Uruguay-rundan och de eventuella åtgärder som skall vidtas i detta hänseende.

2-183

McCartin (PPE-DE). – (EN) Jag vill med rådets ordförande ta upp frågan om omsvändningen i amerikansk politik sedan vi i Europeiska unionen ändrade hela inriktningen för det stöd som vi ger jordbruket efter den senaste rundan Gatt-

förhandlingar. Förenta staternas regering har mer än fördubblat understödet per jordbrukare. Samtidigt har Europeiska unionen, i jakten på den politik som tvingades på oss av tillståndsgruppen och Förenta staterna, minskat sin andel på världsmarknaderna i mejerisektorn, i spannmålssektorn och i köttsektorn. Jag anser att Europeiska unionen, eftersom den amerikanska regeringen har fördubblat det understöd som den ger direkt till sina jordbrukare, i själva verket har blivit bortfintad och att den politik som har lett oss till att vår andel på världsmarknaderna har minskat i själva verket är förlegad och borde ses över.

2-184

Moscovici, rådet. – (FR) Jag skall inte gå in på några detaljer men det är just beträffande denna typ av beaktanden som vi säger nej till de angrepp som kunnat ske gentemot den gemensamma jordbrukspolitiken och vårt eget system, och det är också anledningen till att Europeiska unionen inför WTO antog ett globalt förhandlingsmandat, som syftar till att skydda den sociala modellen, jordbruksmodellen, för att inte tala om den europeiska kulturmodellen. Ni kan vara övertygade om att detta mandat för oss förblir grunden till framtida förhandlingar.

2-185

Talmannen. – Fråga nr 9 från Myrsini Zorba (H-0616/00):

Angående: Ändring av enhällighetskravet för kulturfrågor med tanke på kommande regeringskonferens

Europas gemensamma kulturarv har på grund av medlemsstaternas kulturella utveckling och respekten för mångfalden ansetts som en viktig aspekt av den europeiska integrationen och därför innefattats i EU-fördragets artikel 151. I denna artikel föreskrivs särskilt att man skall uppmuntra samarbetet mellan medlemsstaterna i syfte att stödja och komplettera deras verksamhet när det gäller vissa särskilt sårbara områden.

Men trots detta lyder besluten som tas inom detta område under enhällighetsförfarandet och detta lägger hinder i vägen för fattandet av viktiga beslut i kulturfrågor.

Det finns många olika kulturella verkligheter och olika sorters kulturpolitik. När det gäller infrastrukturen finns det stora kulturella ojämlikheter och dessa blir dessutom större genom införandet av ny teknik. Jag anser att man bör fatta fler beslut i kulturfrågor, och på ett mer flexibelt sätt. Därför vill jag fråga rådet: Finns det inför kommande regeringskonferens några tankar på att ändra rättssystemet så att man vid beslutsfattandet övergår till att använda sig av kvalificerad majoritet? Hur har punkt 4 i artikel 151, där det sägs att gemenskapen skall beakta de kulturella aspekterna då den handlar enligt andra bestämmelser i detta fördrag, hittills genomförts?

2-186

Moscovici, rådet. – (FR) Utvidgningen av omröstningen med kvalificerad majoritet till verksamhetsområden inom Europeiska unionen där för närvarande enhällighet krävs utgör just en av de stora frågorna vid den pågående regeringskonferensen. Det är en viktig demokratisk fråga. I en demokrati fattar man majoritetsbeslut och inte enhälliga beslut. I det sammanhanget utgör artikel 151 en av bestämmelserna som kan tippa över till regeln om kvalificerad majoritet.

Fru Zorba är säkert överens med mig om att det ännu är alltför tidigt att ange i vilken riktning arbetet med regeringskonferensen kommer att utvecklas, även om det förefaller mig troligt, det säger jag med försiktighet, att konsensus uppnås snabbt om artikel 151, eftersom det inte kan finnas meningsskiljaktigheter om allt. När det gäller det sätt på vilket punkt 4 i artikel 151 i fördraget har tillämpats vill jag bara svara att respekten för och främjandet av mångfalden i europeiska kulturer står i centrum för hela gemenskapstanken.

2-187

Zorba (PSE). – (EL) Herr minister! Alla som känner till det stora behovet av en kulturpolitik i Europeiska unionen känner också till att regeringskonferensen – och här håller jag med er – är det stora tillfället att ändra på enhällighetskravet. Regeringskonferensen är naturligtvis inte något främmande som inte har samband med rådet. Det är säkert så att den tar hänsyn till alla åsikter och behov. Den fungerar inte i något vakuum. Min fråga är således om rådet delar uppfattningen om en ändring av enhällighetskravet och om det vidarebefordrar denna uppfattning till regeringskonferensen. Ju mera ekonomisk politik som bedrivs, desto nödvändigare blir det att studera de kulturella konsekvenserna och således att utveckla en kulturpolitik av strukturell karaktär. Detta var innebörden i min fråga, och jag anser att vi inte bara får sitta och vänta, för då blir det kanske för sent. Jag är inte så säker att det blir lätt att nå en överenskommelse.

2-188

Moscovici, rådet. – (FR) Rådet är definitionsmässigt medlem av regeringskonferensen. Jag ber er att ha förtroende för det franska ordförandeskapet i rådet och för Europeiska rådet för att denna fråga om utvidgningen av omröstningen till kvalificerad majoritet skall kunna göra framsteg. Jag lämnar min roll för ett ögonblick för att säga att vi önskar att den kvalificerade majoriteten skall bli regel och att enhälligheten blir undantaget, medan det i dag snarare är den omvända situationen som gäller.

2-189

Talmannen. – Fråga nr 10 från María Izquierdo Rojo (H-0617/00):

Angående: Kostnad för utvidgningen och jordbruket i Medelhavsområdet

Planerna och de senaste lagförslagen avseende jordbruket i Medelhavsområdet, som påverkar sådana odlingar som bomull, ris, frukt och grönsaker, tomater, nötter och olivolja, får allvarliga negativa följder för sysselsättningen och den sociala utvecklingen i dessa fattiga EU-

områden. Hur avser rådet, mot bakgrund av detta och mot bakgrund av budgetplanerna inför EU:s utvidgning, att undvika att det blir Medelhavsjordbruket som i slutändan får betala kostnaden för nästa utvidgning?

2-190

Moscovici, rådet. – (FR) Jag förstår oron bakom frågan från den ärade parlamentsledamoten. Det förefaller mig emellertid som om det i er fråga finns olika slags funderingar.

Jag återkommer med ett ord till ert inledande påstående: de pågående reformerna av den gemensamma organisationen av marknaderna som huvudsakligen gäller produktion i Medelhavsområdet syftar till att göra det möjligt att anpassa dessa marknader till konkurrensen utanför Europa, som ofta är stor, och stabilisera denna produktion inom unionen. Det mål som eftersträvas är alltså just att upprätthålla sysselsättningen inom områden som i allmänhet erbjuder få möjligheter till omställning till annan odling.

Det är i den andan som rådet i sinom tid kommer att uttala sig om lagstiftningsförslagen från kommissionen. Unionens jordbruksministrar, som träffats från i lördags till och med i dag i Biarritz för sitt informella halvårsmöte, har just erinrat om sin vilja att mer bestämt än genom jordbrukspolitiken inrikta sig på att förbättra produkternas kvalitet och mångfald.

I den andra delen av er fråga tar ni upp budgeteffekten av unionens utvidgning, som enligt min uppfattning inte har någon direkt koppling till antagandet av reformer inom den gemensamma organisationen av marknaderna som jag just talat om. Utvidgningens inverkan på budgeten var föremål för omfattande diskussioner vid Europeiska rådet i Berlin i mars 1999, då budgetplanen för perioden 2000-2006 fastställdes. Budgetplanen anger för varje år under perioden och för varje rubrik beloppen för åtagandebemyndigandena och dessa åtagandebemyndiganden som fastställts i enlighet med de olika rubrikerna i budgetplanen är inte generiskt bestämda.

Utgifterna med anledning av utvidgningen kan därför inte finansieras på bekostnad av de jordbruksutgifter som skrivits in enligt rubrik 1 i budgetplanen. Det är anledningen till att det inte förefaller mig som om jordbruket i Medelhavsområdet riskerar att betala priset för den framtida utvidgningen inom ramen för budgetplanen 2000-2006. Vi måste naturligtvis så småningom, i vilket fall som helst senast 2005, uppnå ett nytt institutionellt avtal om den kommande budgetplanen, men denna tidsfrist, det måste ni hålla med om, förefaller alltför avlägsen för att vi på ett rimligt sätt skall kunna behandla den i dag.

2-191

Izquierdo Rojo (PSE). – (ES) Är ni beredd att utfärda någon typ av rekommendation i frågan för att undvika negativa effekter i Medelhavsområdet till följd av utvidgningen? Sanningen är den att jordbrukskommissionär Fischler med sitt agerande och sina förslag har gjort utvidgningens anti-Medelhavseffekt till verklighet. Ryktena i det avseendet är ett faktum i hela Medelhavsområdet. Eftersom jag ser att rådet håller fast vid sin politiska vilja och för att undvika – som ni säger – att något liknande inträffar, inte vad avsikterna beträffar utan i praktiken, vill jag fråga det franska ordförandeskapet om det innan det avslutar sitt ordförandeskap är redo att på lämpligt sätt utfärda någon typ av rekommendation som undanröjer denna rädsla, det vill säga, att produktionen vid Medelhavet får betala priset för utvidgningen.

2-192

Moscovici, rådet. – (FR) Jag skall inte här improvisera några särskilda rekommendationer i frågan. Det enda jag kan försäkra er om, fru Rojo, är att för oss utgör budgetplanen, efter svåra förhandlingar i Berlin, en ram som det blir mycket svårt att rucka på. Det är inget vi önskar. Alltså, ännu en gång, vi kan tala om det igen år 2005.

2-193

Talmannen. – Fråga nr 11 från Anna Karamanou (H-0619/00):

Angående: Attack mot den grekiska minoriteten i byn Dervitsani i Albanien

Grekerna i byn Dervitsani i Albanien fick tillbringa natten mellan 3 och 4 juli 2000 i skyddsrum efter en attack med pansarvärnsrobotar från grannbyn Lazarati. De polisstyrkor som kom till platsen lyckades inte gripa någon. Det är inte första gången som den grekiska minoriteten attackeras. I förra veckan begärde Europarådet att den albanska regeringen skulle vidta åtgärder för att skydda minoriteterna i Albanien. Mot bakgrund av att Europeiska rådet den 13-14 juni 2000 antog en handlingsplan för Albanien undrar jag vilka politiska insatser rådet tänker göra och vilka omedelbara åtgärder det kommer att vidta för att stärka säkerheten i området och se till att den fysiska integriteten och de grundläggande rättigheterna skyddas för minoriteterna?

2-194

Moscovici, rådet. – (FR) Rådet har fått kännedom om den väpnade händelse som ägde rum natten mellan den 3 och 4 juli 2000 i samhället Lazarati mot Dervitsani, då automatvapen och sprängämnen användes. Enligt den information vi förfogar över var det en liten grupp personer som skulle ha velat hindra den albanska polisen från att genomföra arresteringar i deras samhälle. Även om den grekiska minoriteten inte var målet för den aktuella attacken, bidrog ändå händelsen till att skapa ett klimat av osäkerhet i regionen.

Europeiska unionen stöder den albanska regeringens ansträngningar för att omstrukturera och modernisera polisväsendet och förstärka säkerheten för de albanska medborgarna i regionen. Det multinationella rådet för polisen i Albanien, som upprättades under överinseende av VEU:s råd och utvecklas i Albanien sedan 1997, har utvidgat och utvecklat området för sin verksamhet efter att i mars 1998 ha antagit en gemensam åtgärd beträffande Europeiska unionens bidrag till att återupprätta en bärkraftig polisstyrka i Albanien.

Till följd av att åtgärdsprogrammet för Albanien och den angränsande regionen antagits håller rådet för närvarande på att granska de föreslagna åtgärderna för att fastställa vilka som skulle kunna genomföras snabbt. Åtgärdsprogrammet ägnas huvudsakligen åt frågor i anslutning till problem med migration och asyl.

Bland de föreslagna åtgärderna återfinns emellertid också förslag på området mänskliga rättigheter och skydd av minoriteter. Europeiska unionen är för övrigt redan aktiv inom dessa sektorer. Eftersom Albanien är ett land som är berättigat till ett associerings- och stabiliseringsavtal följs dess resultat när det gäller demokratiska principer, mänskliga rättigheter, minoriteters rättigheter samt frågor om allmän ordning och rättsstaten noggrant upp av Europeiska unionen, det kan jag försäkra er.

2-195

Karamanou (PSE). – (EL) Jag tackar rådets företrädare så mycket för hans svar. Med min fråga ville jag emellertid ännu en gång framhålla vilka stora problem som finns i Balkanländerna, problem som har samband med de ekonomiska och sociala svårigheterna och framför allt med det faktum att de demokratiska institutionerna inte fungerar. Den incident som drabbade den grekiska minoriteten är en av de många incidenter som dagligen inträffar i Albanien. Min fråga, herr rådsföreträdare, är därför i vilken utsträckning ni är beredda att ge Albanien ett verkligt stöd, så att rättsstaten kan fungera. Och något sådant har vi inte sett i det åtgärdsprogram för Albanien som ni har beslutat om. I åtgärdsprogrammet lägger ni större vikt vid hur man skall kunna hejda utvandringen, hur vi skall skicka tillbaka flyktingarna till Albanien, som förvisso inte är något säkert land, än vid hur vi skall kunna ge detta land resurser för att utvecklas. Jag anser att vi har gett Balkan stora löften och att vi är ovilliga att uppfylla våra löften. Jag vill ha svar på detta, herr rådsföreträdare.

2-196

Moscovici, rådet. – (FR) Jag håller med er, fru Karamanou, om att de händelser som tagits upp i första hand förefaller sortera under det allmänna problemet med säkerhet och allmän ordning i Albanien, snarare än en illasinnad åtgärd riktad mot den grekiska minoriteten. Här finns ett allmänt problem, och vi måste därför behandla det som sådant.

Åtgärdsprogrammet till förmån för Albanien, som ni hänvisar till, är ett åtgärdsprogram för Albanien och den angränsande regionen från högnivågruppen "Asyl och migration", som antogs av rådet (allmänna frågor) den 13 och 14 juni år. Det syftar faktiskt till att fastställa och samordna Europeiska unionens medel i syfte att bemöta problemen med asyl och migration i Albanien och intilliggande länder och den har därför inte till uppgift att främja rättigheterna för den ena eller den andra minoriteten.

Bland de föreslagna åtgärderna återfinns emellertid förslag eller program som syftar till att förstärka demokratin, respektera de mänskliga rättigheterna och minoriteternas rättigheter, rent allmänt. Rådets arbetsgrupper granskar för närvarande olika föreslagna åtgärder för att fastställa dem som skulle kunna genomföras inom kort. En delrapport bör kunna läggas fram vid Europeiska rådet i Nice i december.

2-197

Talmannen. – Fråga nr 12 från Esko Olavi Seppänen vilken har övertagits av Jonas Sjöstedt (H-0622/00):

Angående: Nedskärning av Tacisstödet till Ryssland

EU har bestraffat Ryssland till följd av kriget i Tjetjenien genom att minska på det s.k. Tacisstödet. Under mötet i Feira beslutade man sig för att minska på sanktionerna. Under vilka förutsättningar tycker rådet att man skall bevilja Tacisstöd till Ryssland under detta och nästa år?

2-198

Moscovici, rådet. – (FR) Efter Europeiska rådet i Feira uppmanade rådet (allmänna frågor) den 10 juli i år kommissionen att på nytt lansera förberedelserna för ett vägledande Tacis-program till förmån för Ryssland för åren 2000-2003 och att förbereda ett förslag till åtgärdsprogram för Tacis med inriktning på år 2000.

Den behöriga förvaltningskommitténs granskning av dessa förslag planeras till den 17 oktober. Den huvudsakliga målsättningen för detta program blir stöd till en rättsstat i Ryssland, som motsvarar de demokratiska kraven på en modern ekonomi som kommer hela det ryska samhället tillgodo. Särskild uppmärksamhet kommer att fästas vid institutionella och ekonomiska reformer, åtgärder när det gäller demokratisering och förstärkning av det civila samhället samt skydd och utveckling av oberoende media.

Rådet är också överens om att med tanke på utvecklingen av situationen i Ryssland anta nya beslut när det gäller inriktningen på samarbetet med Ryssland och utnyttjandet av tillgängliga instrument.

2-199

Sjöstedt (GUE/NGL). – Jag tackar rådets ordförande för svaret. Jag vill ställa en följdfråga: Vilka villkor sätts upp för att detta stöd också skall verkställas? Anser rådet att den nuvarande situationen i Tjetjenien är sådan att det är rimligt att ge detta stöd till Ryssland?

2-200

Moscovici, rådet. – (FR) Ja, under 2000 har endast 34 miljoner euro hittills utnyttjats till följd av omläggningen av Helsingforsprogrammet. Ett andra avsnitt kommer att ägnas åt stödet till reformprocessen, som nyligen inletts av de ryska myndigheterna för att inrätta en verklig rättsstat, vilket kommer att höja Tacis-anslagen till Ryssland under 2000 till högst 92 miljoner euro.

Totalbeloppet för 2001 – det är det enda svar jag kan ge – kommer att bero på senare beslut som rådet kommer att tvingas fatta med tanke på utvecklingen av situationen Ryssland. Denna situation kommer att utvärderas i ljuset av kriterierna, som rör framstegen som gjorts när det gäller institutionella reformer, demokratisering, förstärkning av det civila samhället och skyddet av mänskliga rättigheter på hela det ryska territoriet. Granskningen av situationen i Tjetjenien är därför absolut en del av dessa utvärderingskriterier.

2-201

Talmannen. – Fråga nr 13 från Manuel Pérez Álvarez (H-0624/00):

Angående: Händelser på fiskmarknaden i Matosinhos

Sent på natten den 22 juni 2000 slog flera grupper med hjälp av trubbiga föremål sönder dörrarna till fyra spanska lastbilar lastade med sardiner framför företaget Docapesa S.A:s anläggningar. Enligt flera källor rörde det sig förmodligen om kustfiskare från Poboia de Varsim och Matosinhos. Efteråt tog de ut fisken ur lastbilarna och hällde över dieselolja eller liknande produkter för att göra den helt obrukbar samtidigt som de skrek hotelser.

Ett av de fyra företag som utsattes för skadegörelsen har beräknat att skadorna på fisken uppgår till ca 9 000 000 pesetas och de materiella skadorna på fordonen till ca 300 000 pesetas. Oberoende av detta borde händelser av det här slaget aldrig få inträffa (det skall inte glömmas bort att ett liknande fall inträffade 1998, även om det då handlade om taggmakrill).

Vilka åtgärder avser rådet att vidta för att undvika att händelser av det här slaget upprepas, händelser som strider mot lagen och inte minst mot den anda och de principer som ligger till grund för Europeiska unionen? Avser rådet att betala ut någon form av kompensation eller ersättning för de orättvist och avsiktligt vållade skadorna?

2-202

Moscovici, rådet. – (FR) Herr talman! Rådet beklagar djupt de händelser som ägde rum på marknaden i Matosinhos under natten till den 22 juni i år, liksom förlusterna för dem som utsattes för denna våldshandling.

Det är emellertid viktigt att i detta hänseende betona att det åligger medlemsstaterna att säkerställa att reglerna för den gemensamma fiskeripolitiken och den fria rörligheten för varor efterlevs, liksom att vidta lämpliga åtgärder i den nationella lagstiftningen då de aktuella brotten skall straffas genom straffrättsliga och civilrättsliga bestämmelser i den berörda medlemsstaten.

Rådet antog därför den 7 december 1998, det erinrar jag om, förordningen EG nr 2679/98 om den inre marknadens funktion när det gäller fri rörlighet för varor mellan medlemsstaterna, som fastställer mekanismer för kommissionens åtgärder som syftar till att från medlemsstaterna, eftersom de ensamma ansvarar för upprätthållande av den allmänna ordningen, erhålla ett snabbt undanröjande av de allvarliga hinder mot den fria rörligheten som orsakats av åtgärder från privatpersoner.

2-203

Pérez Álvarez (PPE-DE). – (ES) Herr talman! Jag vill börja med att påpeka att relationerna mellan Galicien och norra Portugal alltid har varit enastående. Floden Miño har inte utgjort en gräns, inte separerat länderna utan snarare enat dem. Men sådana olycksaliga händelser som inträffade den 22 juni på grund av ett fåtal personer får inte generaliseras. Därför är det viktigt att vidta åtgärder som åtminstone förhindrar att sådana upprepas och att det straff som behörig instans utfärdar är avskräckande.

Därför vill vi från flodens andra strand – alla som européer – veta hur frågan behandlas och om några beslut i avskräckande syfte har fattats så att dylika handlingar inte upprepas i framtiden.

2-204

Moscovici, rådet. – (FR) Jag kan bara upprepa mitt svar, nämligen att upprätthållandet av den allmänna ordningen liksom eventuella straff faller under befogenheten både för polismakten och den rättsliga ordningen i den berörda medlemsstaten.

Jag skall citera utdraget i förordningen där det anges att när kommissionen anser att ett hinder enligt förordningen föreligger i en medlemsstat underrättar kommissionen den berörda medlemsstaten om de anledningar som fått den att dra denna slutsats och uppmanar medlemsstaten att vidta alla nödvändiga och anpassade åtgärder för att undanröja hindret.

Det förefaller mig därför – jag säger inte det för att smita undan, som vi säger på franska – som om den ärade parlamentsledamoten mycket hellre borde ställa sin fråga till kommissionen som förfogar över nödvändiga verktyg för att ge ett tillförlitligt svar i dag.

2-205

Kauppi (PPE-DE). – (FI) Herr talman, rådets företrädare! Även i Finland har det förekommit mycket allvarliga angrepp gentemot en viss näringsgren, det vill säga pälsdjursuppfödningen. Inom Europeiska unionen har man lyckats upprätthålla principen om näringsfrihet. Nu har ändå en medlemsstat, Storbritannien, nyligen förbjudit pälsdjursuppfödning inom sitt område. Anser ni att detta kan innebära skadliga återverkningar på den inre marknaden för pälsprodukter? Jag ber er nu svara såsom ordförande av rådet, alltså inte som representant för Frankrikes regering; den franska regeringen har ju redan redogjort för sin egen ståndpunkt i Agrifinrådet.

2-206

Moscovici, rådet. – (FR) Jag svarar för kommissionens räkning och inte för den franska regeringens räkning. Den situation ni tar upp kan ha vissa likheter med den föregående, men den är inte resultatet av samma förordning som gäller fiskeproblemen. Jag tror därför inte att det skulle vara fel att be er ställa er fråga såsom brukligt är, nämligen skriftligt, och rådet skall då gärna att besvara den. Jag vill inte improvisera ett svar i en så svår fråga.

2-207

Talmannen. – Jag måste å rådets tjänstgörande ordförandes vägnar påpeka att det framgår av arbetsordningen för frågestunden att det måste finnas ett direkt samband mellan huvudfrågan och följdfrågan.

2-208

Talmannen. – Fråga nr 14 från Jonas Sjöstedt (H-0625/00):

Angående: Offentliga rådsmöten

En av det franska ordförandeskapets tre riktlinjer är att närma Europa till dess medborgare. Den logiska följden av detta borde då vara att göra rådets arbete öppnare.

Hur många helt offentliga rådsmöten kommer att hållas under det franska ordförandeskapet den 1 juli till 31 december 2000?

2-209

Moscovici, rådet. – (FR) Det franska ordförandeskapet fäster stor betydelse vid att rådets arbete är tillgängligt för Europas medborgare och att dess lagstiftningsbeslut fattas på ett öppet sätt.

De offentliga debatterna faller för övrigt under en etablerad praxis. Det har resulterat i en långfristig utveckling av Europeiska unionen mot en större öppenhet gentemot det civila samhället.

Enligt artikel 8 i rådets arbetsordning skall rådet för övrigt arrangera offentliga debatter. En av det franska ordförandeskapets prioriteringar har därför varit att upprätta en förteckning över de offentliga debatterna som omfattar ett brett spektrum av ämnen, som antogs av Coreper den 5 juli 2000. Två debatter ägde rum redan i juli: den 10 juli 2000 i rådet (allmänna frågor) – det gällde framläggandet av ordförandeskapets program – och den 17 juli vid Ekofinrådet – även här gällde det ordförandeskapets program.

Jag vill betona att sex ytterligare offentliga debatter har planerats under det franska ordförandeskapet. Den 28 september 2000 vid "Den inre marknaden för konsumenter" om tjänster i allmänhetens intresse får jag äran att vara ordförande för detta råd, den 2 oktober 2000 i Luxemburg vid rådet (transportfrågor) om sjösäkerhet, den 10 oktober 2000 om bullerskydd inom ramen för rådet (miljö), den 17 oktober 2000, fortfarande i Luxemburg: information, samråd med arbetstagare om sysselsättning inom ramen för rådet (arbetsmarknads- och socialministrarna). Den 9 november 2000, kommer en debatt att äga rum om ungdomar och Europa inom ramen för rådet (utbildning och ungdomsfrågor). Den 20 november 2000 slutligen blir det en debatt om livsmedelssäkerhet inom ramen för rådet (jordbruk).

Jag vill fästa våra ärade parlamentsledamöters uppmärksamhet på det faktum att en omfattande information till allmänheten om de debatter som arrangeras i rådet redan lämnats. Över 3000 detaljerade releaser om de offentliga debatterna har sänts ut. Dessutom kommer Internetsidorna som omfattar detta område att bli lättåtkomliga för alla intresserade. TV-kanalerna har dessutom möjlighet att sända dessa debatter, delvis eller i sin helhet, via kanalen "Europe by satellite".

Det franska ordförandeskapet anstränger sig slutligen för att på sin Internetplats ställa så mycket som möjligt om rådets arbete till förfogande för allmänheten, och tillhandahåller också temablad om de viktigaste ärendena som diskuteras.

2-210

Sjöstedt (GUE/NGL). – Jag vill tacka rådet för det utförliga svaret. I en vanlig demokrati är det ju en regel att man fattar samtliga beslut om nya lagar i offentlighet i ett parlament, och att även debatterna är offentliga. Ministerrådet har ju den

underliga situationen att bara vissa debatter är tillgängliga för allmänheten. Det finns då en uppenbar risk för att mötena blir slutna i de fall det handlar om mer kontroversiella ärenden.

Jag undrar därför om det franska ordförandeskapet på sin höga ambitionsnivå kommer att ha några *hela* möten offentliga, dvs. några ministermöten som från början till slut, med alla debatter och alla beslut är offentliga, och att dörren inte stängs under någon del.

2-211

Moscovici, rådet. – (FR) Jag tror mig ha visat att det tvärtom är det franska ordförandeskapets önskan att så mycket som möjligt göra de offentliga debatterna öppna och jag tror att vi har ett mycket solitt program.

Jag skulle bara vilja erinra den ärade parlamentsledamoten om de olika institutionernas beskaffenhet inom unionen. Rådet är medlagstiftare tillsammans med parlamentet, vilket inte går i riktning mot en exakt uppdelning mellan verkställande och lagstiftande makt, vilket kan vara fallet i en parlamentarisk demokrati i en stat. Vi skall samtidigt vara medvetna om att Europeiska rådet inte bara är lagstiftande: det är verkställande, denna gång tillsammans med kommissionen, och att det har en hel rad debatter som inte har något att göra med lagstiftningsområdet.

Såsom det fungerar i en regering – för det handlar trots allt om detta, den mellanstatliga dimensionen – genomförs därför debatterna bakom stängda dörrar. Jag har turen att ingå i regeringens kabinett i mitt land. Ministrarnas möte i Elyséepalatset är inte öppet för pressen, och filmas inte. Jag tror att det är tur, för det är ett forum där vi måste fatta beslut som sedan överlämnas på ett fullständigt sätt till medborgarna.

Det är enligt denna uppfattning om delad makt som vi arrangerar både öppna och slutna debatter. Jag tror att det snarare uppriktigt sagt är rådet som skall ha äran av att ha öppnat vissa av debatterna, vilket går emot det jag nyss sade om hur en regering fungerar. Vi är här och tar stor hänsyn till rådets hybridartade verklighet.

2-212

Talmannen. – Tack så mycket herr Moscovici för att ni ägnat eftermiddagen åt parlamentet.

Eftersom tiden för frågor till rådet är ute kommer frågorna nr 15 till 40 att besvaras skriftligen.¹

Jag förklarar härmed frågestunden avslutad.

(Sammanträdet avbröts kl. 19.15 och återupptogs kl. 21.00). 2-221

ORDFÖRANDESKAP: ONESTA
vice talman

2-222

Turkiets ekonomiska och sociala utveckling

2-223

Talmannen. – Nästa punkt på föredragningslistan är andrabehandlingsrekommendation (A5-0206/2000) av Morillon för utskottet för utrikesfrågor, mänskliga rättigheter, gemensam säkerhet och försvarspolitik om rådets gemensamma ståndpunkt (7492/1/2000 ändrad – C5-0325/2000 – 1998/0300(COD)) inför antagandet av Europaparlamentets och rådets förordning om genomförandet av åtgärder för att stödja Turkiets ekonomiska och sociala utveckling.

2-224

Morillon (PPE-DE), föredragande. – (FR) Herr talman! Rådets gemensamma ståndpunkt där ni just erinrat om innehållet kommer nu för en andra behandling till parlamentet, inte på grund av sakfrågor utan på grund av formfrågor. Det skulle kunna förefalla futtigt, men det är inte så.

I sakfrågan gav faktiskt parlamentet sitt samtycke till att under de kommande fem åren utnyttja 135 miljoner euro till förmån för åtgärder som syftar till att kompensera de uppoffringar som Turkiet gjort för att ingå en tullunion med Europeiska unionen, och på denna punkt finns inga meningsskiljaktigheter med rådet.

När det gäller formen ville vi precisera ett antal områden där motsvarande åtgärder borde medges prioritet, och rådet ville inte godkänna tre av våra förslag beträffande formuleringen av en försiktighetsprincip om utvecklingen av kärnenergi, särskilt i områden som är utsatta för jordbävningar, vidare skyddet och erkännandet av den kulturella identiteten för minoriteter och stödet för initiativ till förmån för avskaffande av dödsstraffet och slutligen, och framför allt, utvecklingen av varje form av samarbete som syftar till att lösa det kurdiska problemet.

¹ Se bilaga "Frågestund".

Dessa formfrågor är inte försumbara i en debatt som föregår den som skall äga rum i utskottet för utrikesfrågor i oktober om anslutningen, och som kommer att ge mig i uppdrag att i november lägga fram ett betänkande om lägesrapporten för arbetet och utvecklingen av tankarna inom unionen och i Turkiet.

Sedan dörren till denna anslutning på nytt öppnades i Helsingfors kan ingen säga vart denna frilagda väg kommer att leda, eller hur lång tid det kommer att ta att tillryggalägga den. Jag tror mig kunna säga att det föreligger mycket stor konsensus när det gäller att för Turkiet erkänna en privilegierad ställning av geografiska, historiska, ekonomiska och politiska skäl, men denna privilegierade ställning kan och bör planeras såväl inom själva unionen som i nära samarbete med den. Detta val åligger demokratiskt medborgarna i Europeiska unionen vilka vi företräder här, liksom de turkiska medborgarna själva. Jag har förstått att det sannolikt var er uppfattning, kommissionär Verheugen, och jag tror jag på den punkten kan försäkra er om stöd från en stor majoritet av mina kolleger.

Beslutet om Turkiets anslutning är alltför viktigt för framtiden för unionen och Turkiet för att det skall kunna fattas i dämpad tystnad, eller i kansliernas hemlighet. Det kommer att krävas långa debatter, såväl här som i det nationella parlamentet, och det är anledningen till att alla är överens om att erkänna att vägen blir lång och svår. Om detta har jag, som föredragande för utvidgningen, blivit övertygad inte bara genom rikedomen och det stora intresset för de debatter som redan inletts i parlamentet utan även genom att observera reaktioner som registrerats i själva Turkiet, såväl i ledande miljöer som i det civila samhället.

Jag skall återkomma i detalj till dessa kontrastriska reaktioner när jag lägger fram mitt betänkande. Jag nöjer mig i dag med att dra den viktigaste slutsatsen. De turkiska medborgarna anser att deras inträde i Europeiska unionen kommer att kräva inte bara en smärtfri översyn av deras juridiska arsenal och ett delvis övergivande av en suveränitet de är fästade vid, utan även en radikal förändring av deras vanor och mentalitet som de inte verkar vara beredda på. Det är anledningen till att parlamentet föreslagit att ett forum för Europa-Turkiet skulle inrättas som i fördjupade diskussioner skulle samla kvalificerade företrädare för den turkiska gemenskapen och ledamöter i Europaparlamentet som kommer att få mandat för det. Jag skall upprepa detta förslag i mitt betänkande och jag tror mig kunna säga att den turkiska regeringen inte är fientligt inställd till det, snarare tvärtom tycks det.

Herr talman, kära kolleger! I början av denna långa väg tror jag, med vetskap om realiteten, att det är dags att överge allt hyckleri och inte fortsätta att dölja hindren, där det första består av det kurdiska problemet. Det skulle inte falla fransmännen in att i dag förneka att det finns problem på Korsika, även om de franska medborgarna och ledarna har olika uppfattning om hur de skall lösas. Det finns ett kurdiskt problem i Turkiet. Rådet bör inte förbjuda Europaparlamentet att lämna sitt bidrag till lösningen. Om texten till denna förordning återkommer för en andra behandling är det inte enbart av formuskäl, det beror på att vårt parlament inte godtar denna form av politisk befogenhet.

2-225

Zaharakis (PPE-DE). – (EL) Herr talman! Jag instämmer oreserverat i Morillons påpekande att det måste bli slut med det hyckleri som man ibland visar, av politiska eller andra bevekelsegrunder, inför vissa problem som faktiskt ändå finns. Som jag ser det, råder det nämligen inget tvivel om att de frågor som avhandlas i de tre betänkanen som rådet avvisat faktiskt finns, och det är troligt att rådets ståndpunkt i detta fall åtminstone tyder på en hycklande benägenhet att föra dessa frågor åt sidan eller att underskatta deras betydelse.

Och ändå har alla dessa tre ändringsförslag, med ståndpunkter som Europaparlamentet sedan länge intagit, en utomordentlig tyngd, och föredraganden hävdar med rätta att de bör antas, eftersom de innebär att man skall undvika de faror som följer av de turkiska myndigheternas planer på att bygga ett kärnkraftverk i de seismiskt aktiva områdena, att de uttryckligen nämner dödsstraffet och tydligt markerar Turkiets skyldighet att erkänna och skydda minoriteternas kulturella identitet, som ett led i en mera allmän skyldighet att respektera rättsstaten och de mänskliga rättigheterna, och att de driver på i det odiskutabla kurdiska problemet och behovet av en lösning av det, självfallet inte genom turkiska bombningar av civilbefolkningen, så som senast skedde den 18 augusti i Kentakor-området.

Jag vill hoppas att parlamentet genom att hålla fast vid de konkreta ståndpunkterna skall hjälpa den turkiska parten att inse, även om – som Morillon så riktigt påpekade – Turkiet snarast förefaller ovilligt att inse att dess närmande till Europa inte bara är beroende av EU-medlemmarnas goda vilja och toleranta förståelse för Turkiets så kallade speciella förhållanden, utan är beroende av att också de turkiska myndigheterna och det turkiska samhället i motsvarande grad visar sin goda vilja till att anpassa sig till de rättsliga och moraliska regler som präglar Europeiska unionen och som gäller för samtliga kandidatländer utan undantag, regler som Turkiet, tyvärr, fortfarande bryter mot, inte bara i fråga om kurdproblemet och det demokratiska underskottet, utan också i många andra fall när det gäller t.ex. Cypernfrågan och de grekisk-turkiska förbindelserna.

En total och reell förändring av Turkiets uppträdande och mentalitet kommer att uppmuntra alla dem, som med en närmast överdriven optimism velat skynda på Turkiets närmande till Europa, och bidra till att förkorta den till synes långa och svåra väg- jag refererar ännu en gång till Morillon – som Turkiet har att tillryggalägga för att komma in i den europeiska familjen.

2-226

Swoboda (PSE). – (DE) Herr talman, herr kommissionär, kära kolleger! Jag vill först tacka kollegan Morillon så hjärtligt för hans bra arbete och hans uthållighet för att genomdriva kraven och de viktigaste ändringsförslagen. Jag kan å min grups vägnar stödja honom, och jag tror att en uppgörelse med rådet måste vara möjlig. Vi vill ju med hjälp av detta instrument stödja den ekonomiska och sociala utvecklingen i Turkiet. Vi hoppas naturligtvis parallellt med detta – kanske också på grund av detta – att den politiska utvecklingen i Turkiet stärks i riktning mot demokrati och respekt för de mänskliga rättigheterna, i synnerhet respekt gentemot den egna kurdiska befolkningen, och att dödsstraffet avskaffas.

Ändå – och det måste jag här alltid säga, och jag säger det också i Turkiet – är vi mycket missnöjda med framstegen när det gäller den politiska utvecklingen. Vi skulle naturligtvis kunna säga att det inte är vårt problem, och det är i själva verket också det största problem som Turkiet själv har, att man inte är beredd och inte skapar de politiska institutionerna för att här bättre synliggöra framstegen.

Turkiet har nyligen valt en ny president – en domare, en mycket ansedd domare, och detta med regeringens stöd. Och vad gör regeringen bland det första den gör? Den tillställer denne president under sommaren ett slags undantagsförordning, med vilken regeringen vill inskränka vissa rättigheter för personer i statlig tjänst, och regeringen är förvånad över att denne president som f.d. hög domare avvisar de förordningar han fått sig tillsända och säger att detta måste parlamentet ägna sig åt, vilket egentligen i en demokrati är en fullständigt självklar sak.

Nu har jag lika lite sympati för islamister som många andra i denna kammare, framför allt när de här företräder de fundamentalistiska åsikter som ofta företräds i dessa regioner, och som de också nu uttalades i diskussionen mellan de båda presidenterna i det israeliska och det palestinska parlamentet. Men detta måste regleras på rättslig grund! Det är väl ändå inte möjligt att med hjälp av en undantagsförordning plötsligt avlägsna alla dessa islamister från sina ämbeten, så som regeringen önskar. Är det verkligen ett problem? Då är det ett problem, som måste behandlas parlamentariskt!

Kurdproblemet har redan nämnts. Också där har vi knappast kommit ett enda steg längre. Det finns hela tiden positiva och negativa tecken. De som vet att det är ett avgörande problem, saknar modet till detta. Ni har nämnt det korsikanska problemet. Jag skulle vilja säga att det även i Frankrike behövs rejält mod för att ta itu med problemet efter så många år. Bara lite grand av detta mod skulle jag önska mig i Turkiet för att verkligen bidra till en lösning på kurdproblemet. Det finns naturligtvis också andra minoritetsproblem.

Dödsstraffet har nämnts. Hur mycket har man inte redan hört om övertygelsen att det måste avskaffas, och hur länge dröjer det inte innan det tas några steg för att göra det! Det är detta som måste göra de personer besvikna i denna kammare – och jag räknar mig till dem – som mycket gärna skulle vilja ha Turkiet med i Europeiska unionen; besvikna eftersom Turkiet inte tar dessa steg. Ändå tror jag att vi bör hålla fast vid att vi skall uppfylla det som vi har lovat. Våra löften kan och kommer att uppfyllas, just när det gäller att främja den ekonomiska och sociala utvecklingen. Nu väntar vi med spänning på om Turkiet av sig självt kommer att driva på den politiska utvecklingen.

2-227

Haarder (ELDR). – (DA) Herr talman! Våra förbindelser med Turkiet skall främja demokrati, stabilitet och konsekvens. Vägen till detta är bl.a. social och ekonomisk utveckling, och vägen till social och ekonomisk utveckling är bl.a. utländska investeringar. Unionens finanspaket kommer att vara en drivkraft för ytterligare investeringar i Turkiet och kommer därigenom också att främja och konsolidera demokrati och mänskliga rättigheter. Vi har sett en sådan strategi fungera i tidigare diktaturstater i Sydeuropa, vi kommer att se den fungera i Öst- och Centraleuropa, och det bör också kunna fungera i Turkiet. Denna strategi skall parlamentet stödja, samtidigt som vi insisterar på att Köpenhamnskriterierna – när det gäller demokrati och mänskliga rättigheter – skall uppfyllas, innan det över huvud taget kan bli tal om förhandlingar om medlemskap. Till slut vill jag framhålla behovet av att återuppbbygga de tusentals kurdiska byar som blivit jämnade med marken. Det bör vara en uttrycklig prioritet i vår Turkiet-politik, och vi måste insistera på att också den turkiska regeringen gör detta till en hög prioritet, samtidigt som vi också insisterar på att man respekterar de kurdiska minoritetsrättigheterna, så som minoriteternas rättigheter respekteras i unionens länder och i de övriga ansökarländerna.

2-228

Ceyhun (Verts/ALE). – (DE) Herr talman! Å min grups vägnar vill jag tacka föredraganden för hans andrabehandlingsrekommendation. Han känner mycket väl till situationen i Turkiet. Han känner till problemen i landet och de människor som lever där. Det är ingen hemlighet att det kan finnas ett enligt vår uppfattning demokratiskt Turkiet först när de befintliga ekonomiska och sociala problemen har lösts. Det är också välkänt att Turkiet utan vårt stöd inte ensamt kan bemästra dessa problem.

Därför är de krav som föredraganden tagit med i ändringsförslagen – han talar om skydd för minoriteter, han kräver med all rätt att dödsstraffet skall avskaffas, och begär en lösning på kurdproblemet – absolut inga villkor som bör försvåra denna hjälp, utan de är värdefulla förslag för de nödvändiga demokratiska reformerna i Turkiet. Turkiet kommer till slut att dra nytta av förverkligandet av dessa reformer. I den andan stöder vi hans rekommendation och tackar honom än en gång för hans arbete!

2-229

Korakas (GUE/NGL). – (EL) Herr talman! Nätt och jämnt – eller snarare drygt – nio månader har gått sedan Helsingforsbeslutet att ge Turkiet kandidatlandsstatus. Jag varnade då för att detta beslut inte alls skulle bidra till en demokratisering, en förbättring av levnadsvillkoren för Turkiets folk, vilket många var benägna att tro, utan att det skulle uppmuntra regimen att ytterligare skärpa förtrycket. Nio månader senare konstaterar jag med sorg att jag fått rätt, för jag hade förvisso föredragit att mina farhågor inte hade besannats.

I dag kommer rådets förslag att man skall avsätta 135 miljoner euro till ekonomisk och social utveckling i Turkiet. Jag fruktar verkligen att en betydande del av denna summa, trots den kontroll som kan bedrivas, kommer att användas för att förstärka det institutionella förtrycket.

Låt mig ge er några sakupplysningar. Som vi alla vet, är författningen, trots löften som då och då givits, fortfarande djupt odemokratisk, och detta gäller även straffrätten. I de turkiska fängelserna lever för närvarande över 15 000 politiska fångar under omänskliga villkor, som moderniseras genom en allt strängare isolering, vilket har lett till enorma reaktioner i Turkiet, också från advokatsamfundet i Istanbul. som i en särskild rapport riktar kritik mot dessa åtgärder. Nyligen skedde arresteringar i samband med firandet av den 1 september, den internationella fredsdagen. Cypern är fortfarande ockuperat. Samtidigt som vi beslutar om att avsätta pengar, säger Turkiets premiärminister Ecevit att Cypernfrågan löstes 1974, dvs. genom den barbariska invasionen och den fortsatta ockupationen, i strid med FN:s resolutioner. Och jag vill också säga att Cem säger det samma i fråga om de grekisk-turkiska relationerna. Och vissa personer bör låta bli att slå sig för bröstet och skryta, för dessa grekisk-turkiska relationer leder till ständiga eftergifter från den grekiska regeringens sida, vilka i sin tur leder till ytterligare spända relationer.

Ni vill alltså använda dessa pengar som lockbete för att komma ännu längre in i Turkiets ekonomi, för att ytterligare plundra det turkiska folket på dess rikedomar. Jag tänker inte säga att ni skall ge dem eller inte, jag vill bara påpeka under vilka villkor och varför man ger dessa pengar.

2-230

Souladakis (PSE). – (EL) Herr talman, värderade kolleger! Jag stöder helt och fullt vår kollega Morillons utmärkta arbete, så som han presenterat det och så som det faktiskt har kompletterats av vår kollega Swoboda. Jag skall därför inte upprepa argument som jag helt och hållet godtar. Jag vill dock göra vissa påpekanden.

Det speciella med förbindelserna mellan Europeiska unionen och Turkiet, så som vi har upplevt det under många år, ända från början och med kunskap om problemets kärna, beror på det politiska problem som kallas Turkiet. Helsingforsmötet, för 9-10 månader sedan, skisserade således en process, som i förlängningen i själva verket syftar till en lösning av det politiska problem som kallas Turkiet. Mot den bakgrunden och eftersom kommissionär Verheugen, som är ansvarig för utvidgningen, är här och eftersom det råder oklarhet beträffande den text om partnerskapsförhållandet Europeiska unionen – Turkiet som vi skall få senare, är jag säker på att han kommer att hävda att fördragstexten, och inte bara förarbetena, skall omfatta allt det som ingår i Helsingforsöverenskommelsen i fråga om mänskliga rättigheter, Cypernfrågan, Egeiska havet, kriser.

Titta på Turkiet. Det är något egendomligt med det landet. Turkiet sänder ut kriser i hela området omkring landet. Vi som bor i området vill att det äntligen skall bli ett slut på kriserna. Och kriserna förorsakas av det politiska systemets struktur. Nyligen bevitnade vi protestaktionerna bland turkcyprioterna på Cypern, som äntligen tagit bladet från munnen och riktar kritik mot Turkiet som ockupationsmakt. Så sent som i går hörde jag på BBC en ledare för ett parti för turkcyprioter – turkcyprioter och inte inflyttade turkar – som kommit att utgöra hälften på Cypern, och de sade: "Äntligen, turkar, låt oss komma in i Europeiska unionen, eftersom också ni vill komma in, låt oss komma in tidigare".

Mot denna bakgrund, med tanke på att vad som står på spel är Europas politiska karta, dess framtidsutsikter och våra principer, är jag säker på att kommissionär Verheugen skall försäkra oss om att kommissionen, som dessa principers väktare, kommer att tillämpa dessa principer under anslutningsförhandlingarna med Turkiet. Och jag anser att detta är den viktigaste frågan, hur Turkiets väg till medlemskap utformas. Jag tror nämligen inte, herr Verheugen, att alla vi som kan rösta till olika parlament och regeringar kan acceptera den militärregim som dikterar de politiska villkoren för oss alla. Ur den synvinkeln innebär Morillons förslag ett uppmuntrande perspektiv. Vi, som greker, vill ha med Turkiet i Europeiska unionen, vi vill ha ett demokratiskt Turkiet, för genom detta demokratiska Turkiet skall det inte längre behöva förekomma kriser i området i stort, kriser som vi har upplevt på ett negativt sätt i väldigt många år.

2-231

Verheugen, kommissionen. – (DE) Herr talman! Till att börja med vill jag tacka föredraganden Morillon så hjärtligt för det uttömmande betänkandet. Det gläder mig att vi kan konstatera en vittgående överensstämmelse. Det gläder mig också att parlamentet mycket snabbt har reagerat på den gemensamma ståndpunkten, som antogs enhälligt i rådet, och framför allt gläder det mig att parlamentet till övervägande del kan överta den ståndpunkt som kommissionen föreslagit.

I betänkandet föreslås det nu att förslaget till förordning skall kompletteras på tre punkter. Jag kan säga att kommissionen delar parlamentets uppfattning om dessa punkter. Kommissionen kommer därför att granska de av Europaparlamentet

föreslagna ändringarna, meddela rådet sin ståndpunkt så snart som möjligt och anmoda rådet att avsluta lagstiftningsförfarandet.

Den förordning som föreligger som förslag får en särskild betydelse, ty tillsammans med åtgärderna till förmån för Turkiet inom ramen för Meda-programmet och den av rådet i april utfärdade förordningen utgör denna förordning den sista av de tre pelarna för den finansiella hjälpen till Turkiet. Alla dessa ekonomiska medel är avsedda att stödja genomförandet av anslutningsstrategin. I denna anslutningsstrategi handlar det om att Turkiet skall göras förhandlingsmoget. Turkiet är moget att förhandla först när grundläggande politiska, ekonomiska och sociala reformer har genomförts.

Förbättringarna av förbindelserna mellan unionen och Turkiet efter Europeiska rådet i Helsingfors har gjort det möjligt att diskutera alla frågor öppet och kritiskt med varandra. Den stärkta politiska dialogen på alla nivåer, som präglar klimatet efter Helsingfors, har på ett avgörande sätt bidragit till detta. Jag måste också säga att öppna och kritiska samtal, som ibland också tar upp smärtsamma ämnen och berör känsliga frågor, är oundgängliga om vi vill gå hela den väg som ligger framför oss.

Jag vill utnyttja tillfället att på nytt understryka att vi förväntar oss ett fast åtagande från Turkiets sida att fortsätta den inledda reformprocessen. Turkiet har för ett par veckor sedan undertecknat de båda FN-konventionerna om medborgerliga och politiska rättigheter samt om ekonomiska och sociala rättigheter. Jag tror nog att det står i samband med det beslut som vi fattade förra året, och kan betraktas som ett resultat. Jag välkomnar detta undertecknande som ett viktigt steg i rätt riktning. Men jag vill också betona att det nu kommer an på att de båda konventionerna snarast ratificeras av det turkiska parlamentet och att de förpliktelser som de utmynnar i också genomförs praktiskt.

Vid mitt senaste besök i Turkiet i juli underrättades jag ingående om en rapport från en interministeriell kommission som tillställts regeringen om de reformer som är nödvändiga för att uppfylla Köpenhamnskriterierna. Rapporten innehåller en mängd reformåtgärder för att förbättra situationen för de mänskliga rättigheterna. Men nu kommer det an på att de föreslagna reformåtgärderna omsätts i verkligheten av den turkiska regeringen inom ramen för ett konsekvent lagstiftningsprogram. Det har jag också uttryckligen insisterat på vid samtalen i Turkiet.

Som ni vet bekräftade Europeiska rådet i Helsingfors att uppfyllandet av de politiska anslutningskriterierna utgör en oeftergivlig förutsättning för att förbindelserna mellan Europeiska unionen och Turkiet skall intensifieras. Detta kommer också att vara ledmotivet för utarbetandet av partnerskapet inför anslutningen, som kommissionen denna höst kommer att lägga fram i enlighet med rådets uppdrag.

2-232

Talmannen. – Jag förklarar debatten avslutad.

Omröstningen kommer att äga rum i morgon kl. 12.00.

2-233

Gemenskapens audiovisuella politik i den digitala eran

2-234

Talmannen. – Nästa punkt på föredragningslistan är betänkande av Veltroni (A5-0209/2000) för utskottet för kultur, ungdomsfrågor, utbildning och medier och idrott om meddelande från kommissionen till rådet, Europaparlamentet, Ekonomiska och sociala kommittén och Regionkommittén om principer och riktlinjer för gemenskapens audiovisuella politik i den digitala eran (KOM(1999)657 – C5-0144/2000 – 2000/2087(COS))

2-235

Veltroni (PSE), föredragande. – (IT) Herr talman, ärade ledamöter! Jag anser att den handling om gemenskapens audiovisuella politik i den digitala eran som kommissionen har lagt fram är viktig eftersom denna tekniska förnyelse i någon mån direkt handlar om kulturens framtid och rent av om känsliga frågor som mångfalden och demokratins kvalitet i vår världsdal.

Den digitala tekniken och medias konvergens kommer att förändra allt: sättet att lära sig, att kommunicera, att arbeta, att producera och att veta. Det finns risker – som alltid vid förnyelse – men övergången till digital teknik för med sig enorma möjligheter till mångfald och öppnar gigantiska produktionsmöjligheter för systemet.

Det är ingen tillfällighet att den brittiske premiärministern Tony Blair för några dagar sedan föreslog att man skulle hålla auktion även med frekvenserna för digital television för att påskynda den tekniska övergången. Detta är en revolutionerande syn på den traditionella hanteringen av det elektromagnetiska spektrat. Det är heller ingen slump att Blair har föreslagit gratis utdelning av set top-boxar, vilket skulle ge dubbla fördelar: å ena sidan för ekonomin och å den andra för mångfalden inom information och kultur i hans land.

Tekniken förändras och följaktligen förändras perspektiven och därmed också de juridiska förutsättningarna. Därför måste gemenskapen hålla jämna steg och bemöda sig så att den digitala tekniken kan bli, vilket den har förutsättningar att bli, en möjlighet för kulturen, för mångfalden, för den kulturella och språkliga variationsrikedomen liksom för Europas ekonomi samt för teknisk förnyelse och forskning på vår kontinent.

Vi anser att dessa mål kan uppnås med hjälp av de instrument som redan beskrivs i kommissionens text. Ändå har i den debatt som har förts i parlamentet och där man har tagit hänsyn till olika synpunkter och ansträngt sig, som vi gjorde i utskottet för kultur, att söka samförstånd – till den grad att betänkandet bifölls enhälligt – några tillägg föreslagits, begränsade men relevanta.

För det första: behovet av en snabb översyn av de juridiska instrument som reglerar sektorn, särskilt direktivet "Television utan gränser", som länge har behövt förnyas.

För det andra: för att undvika risken att vår kultursektor vid en utvidgning blir beroende av en flerdubbling av antalet kanaler förutses möjligheten av produktiva investeringar i den audiovisuella sektorn. Finansieringen av media är viktig, men jag tror att man även måste tänka sig att radio-/TV-företagen själva avsätter medel, vilket de har gjort i vissa länder. Syftet med detta är att de skall reservera en del av sina intäkter för produktion av europeiska verk, en modell som jag anser vara bra och viktigt eftersom den gynnar och stöder branschen.

För det tredje en kontroll av mediakoncentrationen, eventuellt på grundval av särskilda bestämmelser på EU-nivå till gagn för mångfalden, där man åter tar upp idén om ett mediadirektiv och om ett organ som på EU-nivå skall kontrollera att reglerna inom denna känsliga sektor tillämpas. Dessutom en politik som i konvergensens tidevarv slår vakt om en global service även vad gäller tillgången till innehållet, det vill säga icke-diskriminering och lättillgänglig service. I och med att man erkänner radions och televisionens allmännyttiga roll som viktig i ett digitaliserat system måste denna naturligtvis ses över mot bakgrund av de tekniska förändringarna, men de måste också fylla en funktion som garant för en kvalitativ service till en stor allmänhet som under lång tid framöver kommer att fortsätta att använda TV-apparaten hemma och mottagning via eter för sin dagliga information. Ett erkännande av den marksända digitala televisionens strategiska roll, vars mångdubbling inte kan betraktas som annat än en möjlighet även här, alltså.

Slutligen vill man i betänkandet åstadkomma en integrering för att säkerställa att särskild uppmärksamhet ägnas åt att värna den kulturella mångfalden, åt de internationella förhandlingarna och åt behovet av att stärka den europeiska audiovisuella industrin så att den blir konkurrenskraftig på världsmarknaden.

Detta är alltså andan i betänkandet och det försök vi i det gör att röra oss inom den ram som kommissionens betänkande sätter.

TDI-gruppen har lagt fram ändringsförslag som präglas av en annan syn, av en annan legitim kulturell och politisk inställning. Jag anser att de om de skulle godkännas skulle leda till att grunden till det samförstånd vi har uppnått i utskottet försvinner, denna grund som får oss att hävda att betänkandet om det bifalles skulle kunna utgöra ett positivt komplement till kommissionens betänkande.

2-236

Zappalà (PPE-DE), *ställföreträdare för föredragande av yttrandet från utskottet för rättsliga frågor och den inre marknaden.* – (IT) Herr talman! Jag skall tala i stället för Tajani, i egenskap av ledamot av samma delegation och samma utskott, utskottet för rättsliga frågor och den inre marknaden.

Herr talman, ärade ledamöter! Samtidigt som man applåderar innehållet i kommissionens initiativ som helhet kan man inte undgå att inse betydelsen av en reglering av den audiovisuella politiken i den högteknologiska era vi lever i i dag och än mer kommer att leva i under den närmaste framtiden.

Eftersom ämnet är komplicerat och tiden kort kan jag bara tillåta mig några korta återblickar som jag tycker är viktiga och som jag hoppas att kommissionen kommer att ta vederbörlig hänsyn till.

Fri rörelse för information och yttrandefrihet är och kommer alltid att förbli ett värn för andra rättigheter och friheter. Medborgarnas förtroende för audiovisuella sändningar skall säkerställas genom respekt för principerna om värnande om människovärdet och skydd för minderåriga.

På detta område, som utvecklas snabbt och kontinuerligt, fordras regler som är exakta men inte stelbenta, annars blir de snabbt föråldrade. Man kan inte ha samma bestämmelser för tekniken som för innehållet: tekniken måste vara neutral och innehållet reglerat.

Finansieringen skall följa principerna om proportionalitet och insyn och inte påverka marknaden och konkurrenssituationen. När man differentierar kostnader och intäkter för den kommersiella verksamhet som

sammanhänger med den allmännyttiga servicen kommer ersättningen för denna service att bli tydlig. På så sätt kan man undvika felaktiga statsbidrag och även de privata företagen kan ge allmännyttig service.

I införlivandet skall det inte finnas några nationella restriktioner. Följden blir då en verklig europeisk harmonisering, både i dag och för den framtida utbyggnaden. Genom att även lägga in bestämmelser om självreglering i regelverket uppnår man insyn, ansvar och samma värde för offentliga och kommersiella företag. Det är uppenbart att man när det gäller ny teknik måste undvika att statssubventionerna till dem som erbjuder allmännyttiga sändningar används i kommersiella syften och på så sätt snedvrider konkurrensen med de privata företagen, i stället för att säkerställa respekten för specifika programkrav.

Slutligen måste man garantera mångfald i utbudet och ge alla operatörer möjlighet att vara förnyande och föregångare och därmed avreglera tillgången till offentlig finansiering.

2-237

Hieronimi (PPE-DE). – (DE) Herr talman! Till att börja med mitt tack till kollegan Veltroni. Som föredragande har han gjort ett mycket bra arbete och varit mycket samarbetsvillig, vilket jag vill tacka honom för. Men samma tack går också till kommissionen, som har åstadkommit en utmärkt grundval för samråden med utskottet och parlamentet.

Den audiovisuella sektorn står i princip inför uppgiften att utveckla två tyngdpunkter. För det första utgör denna sektor motorn för bärkraftiga arbetstillfällen, och för det andra är den också av avgörande betydelse när det gäller att säkerställa den kulturella mångfalden och åsiktsfriheten i Europa. Därför är det viktigt att alltid ha båda synpunkterna i åtanke. Jag vill helt kort förklara detta med tre exempel.

För det första: Det är nödvändigt att reglera innehåll och överföring på olika sätt och oberoende av varandra. Vi behöver en teknik som mycket snabbt och flexibelt kan ge ett svar på den tekniska revolutionen. Jag vill här bara nämna stickordet "Internet". Men å andra sidan är det så att vi inte bara vill garantera en universell åtkomst till alla nät för medborgarna, utan att vi också med tanke på skyddet för ungdomen och den mänskliga värdigheten behöver garantier och lagbestämmelser, som oberoende av överföringssättet säkrar värden som är oeftergivliga för oss alla.

För det andra: Exemplet med beslutsnivån. För frågan om tekniken behöver vi ett ökande samarbete bland medlemsländerna och på europeisk nivå. Beträffande frågor som rör innehållet vill vi emellertid övertyga oss om att säkrandet av den kulturella mångfalden och åsiktsmångfalden i första hand ligger i händerna på medlemsländerna och deras behöriga instanser.

För det tredje: TV i Europa. Vi har både radio och TV i allmänhetens tjänst och privat radio och TV, som båda behöver klara ordningspolitiska ramvillkor för att kunna utvecklas i konkurrensen. Därför säger vi klart ja till protokollet i Amsterdamfördraget om radio och TV i allmänhetens tjänst och medlemsländernas behörighet att säkra uppdrag och finansiering. Men vi säger också lika klart ja till uppdraget att utveckla och främja de privata TV-bolagen i Europa, så att de kan vara med i den världsomfattande konkurrensen. Det är den avgörande förutsättningen för att garantera kulturellt europeiskt innehåll, också på de villkor som den kommande tekniken medför.

2-238

O'Toole (PSE). – (EN) Mina tack till Veltroni för detta värdefulla betänkande. Det är ett välkommet klagörande av var parlamentet står i frågor om den digitala och audiovisuella sektorn inför den kommande revideringen av direktivet om TV utan gränser. Jag vill emellertid begränsa mina kommentarer denna afton till radio och TV i allmänhetens tjänst i den digitala eran, eftersom det finns några mycket viktiga frågor avseende allmänhetens tillgång som vi måste ta upp när vi definierar principerna för allt från överkörningen i våra nuvarande medier till utvecklingen av digitala sändningar.

Att definiera de värderingar och principer som ligger bakom radio och TV i allmänhetens tjänst bereder oss hur som helst problem, eftersom medlemsstater, bolag och radio- och TV-sändare alla har mycket olika uppfattning av vad som menas med offentliga sändningar. Detta bör emellertid inte hindra oss från att definiera dem i den digitala eran, eftersom dessa principer är mycket viktiga för oss alla, och liksom infrastrukturen har utvecklats, kommer även innehållet att utvecklas. Vi får höra att vi är på väg in i ett kunskapsbaserat samhälle, och om så är fallet, blir kunskap i viss mening makt som definierar den maktlösa och den mäktiga, den informationsrika och den informationsfattiga.

Att överbrygga denna klyfta bör, enligt min åsikt, vara en av de huvudpunkter som vi betonar i detta betänkande. Det finns ett antal anledningar till varför detta är viktigt för oss ur ett europeiskt innehållsperspektiv. Först av allt, om vårt samhälle är kunskapsbaserat, behöver vi tillväxt i kunskapsbaserade och kreativa färdigheter. För det andra, vårt samhälle är demokratiskt, och den digitala politiken i den audiovisuella sektorn kan förbinda våra lokala medborgare med våra medborgare i maktcentrumen. Vad beträffar kulturell rikedom och mångfald, är det viktigt att vi både har individuella kulturellt framstående centrum och att vi är en enhetlig europeisk kontinent. Och, slutligen, vi måste se till att övergången från analogt till digitalt är attraktiv för alla våra medborgare: det är det mål som vi bör arbeta för att nå.

2-239

Sanders-Ten Holte (ELDR). – (NL) Herr talman, fru kommissionär! Det kokar av aktivitet omkring oss. Man kan inte öppna en tidning och varken sätta på radio eller TV utan att bli konfronterad med nya trender inom området för IT och digitalisering. Det går snabbt, blixtsnabbt. Och därför är min grupp också mycket glad över meddelandet från kommissionen och det grundliga betänkandet från Veltroni med öga för alla aspekter av den nya utvecklingen.

Föredraganden påpekar mycket riktigt att den audiovisuella sektorn är en ytterst viktig sektor för sysselsättningen, men även för yttrandefriheten, demokratin och den kulturella mångfalden i Europa. Men för den liberala gruppen betyder inte detta att allt måste regleras av Europa. Det är inte möjligt, och det är heller inte önskvärt. Det är en självmedveten sektor som klarar sig mycket bra på egna ben. För liberalerna betyder detta för det första att man inte får införa ännu ett extra bidrag för den europeiska filmen utöver Media Plus.

Komplement till och samarbete med näringslivet samt skatteåtgärder; det är nyckelorden till en effektivare politik för att öka penningresurserna och förbättra marknadsföringen och spridningen. Därför kräver vi en delad omröstning för skäl N. Vi är inte heller för kvoter. TV-bolagen måste själva utifrån kvaliteten bestämma vilka program som de vill sända. Det får inte Europa vilja bestämma, det vill säga inget konstgjort skyddande. Industrin i Europa är mycket väl kapabel att frambringa högvärdiga produktioner som det också finns en publik för. Det är bara marknadsföringen och spridningen, som jag redan har sagt, som måste förbättras.

Slutligen vill jag säga att vi mår om användarnas frihet, och det gäller även för föräldrar. De har rätten och ansvaret att själva avgöra vad som är bra för deras barn. Därför behövs ingen krånglig censur och filtrering av program. Det är ofta mycket diskutabelt var man sätter gränsen. Och vi vill säkerligen inte ha någon rättslig norm där saken bestäms från högre ort. Min grupp kommer att rösta i enlighet med detta.

2-240

Vander Taelen (Verts/ALE). – (NL) Herr talman! Jag måste först och främst be om ursäkt för min kollega Echerer som mår dåligt och begav sig av hemåt. Så om jag överskrider min tid lite, tar jag gärna hennes minut i anspråk. Naturligtvis kan jag inget annat än komplimentera min kollega Veltroni för det förträffliga betänkandet, och det är även ett betänkande som, vilket nyss sades, kommer i rätt tid. Europa har även tidigare, och här tänker jag på telekommunikation, intagit en tämligen progressiv hållning vad beträffar en europeisk inre marknad, och det har vi inte tjänat något på. Jag anser att det nu är dags för oss att ta och titta på den innehållsmässiga aspekten, för här ligger faktiskt Europa tyvärr lite efter. Det är en utmärkt idé att skapa ett helt nätverk som uppfyller kraven på konvergens, så att man sålunda kan få information utslussad till sig via en mobiltelefon, en dator eller en TV-apparat. Men vi måste också undersöka vilken slags information det gäller, och framför allt måste vi se upp så att vi inte blir överösta med endast amerikanska produkter, och då tänker jag också på vad som kan vara positivt för vår audiovisuella industri. Det är ju så att vår europeiska filmindustri, och jag har redan sagt detta vid andra tillfällen, ligger enormt mycket efter, och vi kan inte tillåta att det även förblir så i framtiden, säkerligen inte om vi tänker på den europeiska filmindustrins historia.

Jag förespråkar inga kvoter. Jag förespråkar inrättandet av en europeisk investeringsfond för att hjälpa de kreativa producenter som vi har i Europa att nu äntligen kunna konkurrera med Amerika på riktigt, på ett sätt som är helt i enlighet med principerna för den fria marknaden. Nej, det här är ingen reglering, det här är helt enkelt att se till att kreativa producenter även i Europa kan skrida till verket och att förhindra att all talang, och även all intelligens, och även allt kapital – för det är den nya utvecklingen – försvinner i riktning mot Hollywood. Därför skulle jag vilja fråga kommissionären om hon inte anser att det är dags att arbeta fram ett nytt direktiv för filmindustrin. Att vi allesammans – och det är något som kännetecknar utskottet för kultur där jag ingår – nu tar och sätter oss ned tillsammans och tänker efter hur vi kan få ut den europeiska filmindustrin ur återvändsgränd. Och än en gång: det här är ingen plädering för reglering, det här handlar om att verkligen undersöka hur film produceras, för det är ingen hemlighet. Film kan inte produceras utan stort kapital, och det råder det brist på i Europa, och här tror jag att Europeiska investeringsbanken har en unik chans reserverad åt sig.

2-241

Fraisse (GUE/NGL). – (FR) Herr ordförande, kära kolleger! Kommissionen har tagit som sin uppgift att med kort tidsfrist fastställa vad som är en audiovisuell europeisk politik. Jag är mycket intresserad av en sådan definition, som är ett naturligt komplement till diskussionen i dag.

Direktivet "TV utan gränser" resulterade i att det i varje land behövs en stor andel nationell sändning av verk utan att man lyckades få dessa verk att cirkulera från ett land till ett annat. Målsättningen med definitionen av ett europeiskt audiovisuellt verk bör därför vara att lyckas få dessa verk att cirkulera. I det sammanhanget är vi överens om att den kulturella mångfald som i dag krävs inte bara är ett tillskott till respektive identitet i varje medlemsstat, utan att de skall utbytas och cirkulera. Men rörligheten för verken, liksom ursprunget till deras finansiering, kommer sannolikt inte att räcka för att fastställa det europeiska audiovisuella verket.

Frågan om innehållet i verken är viktig för oss alla. Vilket innehåll kan ett verk ha om det inte är det som bygger på pluralism i produktionen? Partnerskap är nödvändiga för det audiovisuella skapandet i dag och i morgon, men monopolen

och de hegemoniska strategierna står i motsatsställning till själva skapandet. Inget är farligare än den nuvarande koncentrationen av aktörer, som både har möjligheten att sända och samtidigt inneha katalogerna över innehållet.

Nu när vi upplever denna digitala revolution och dessa tekniska förändringar visar det utmärkta betänkandet från Veltroni med kraft på det såväl ekonomiska som kulturella behovet av en europeisk audiovisuell politik.

Jag skulle avslutningsvis vilja betona en av de grundläggande punkterna i detta betänkande. Vad kan bättre än de universella tjänsterna försvara diversiteten och mångfalden? Vem kan säkerställa fri tillgång till information, underhållning och kunskap? Den offentliga televisionen är inte ett monopol och skall inte vara det. Men den offentliga servicen har det allmänna intresset som målsättning och bör därför ges större betydelse. Den offentliga televisionen i respektive medlemsstat utvecklas på ett självständigt sätt, enligt protokoll 32 i Amsterdamfördraget, men man är överens om att skaffa sig liknande uppdrag: information, innovation, plats för utbyte och integration, osv.

Det återstår att göra finansieringen öppen, och detta inte så mycket för att rätta sig efter konkurrensregler som för att göra det möjligt för den offentliga servicen att verkligen diversifiera sin verksamhet och fylla på sitt utbud. Helt enkelt inte dö i den digitala eran, utan i stället kunna fortsätta att utföra sina uppdrag som jag tycker också borde utgöra riktlinjer för gemenskapens audiovisuella politik.

2-242

Angelilli (UEN). – (IT) Herr talman! Först och främst en eloge till föredraganden som har lyckats sammanfatta ett arbete med så många förslag. Jag skulle dock vilja uppehålla mig vid några punkter.

För det första instämmer jag i att politiken och lagarna måste kunna, de är nästan tvungna skulle jag vilja säga, anpassa sig efter den tekniska utvecklingens hastighet. I detta fall med den audiovisuella sektorn innebär tillgången till juridiska redskap som är klara och framför allt snabba att institutionerna kan styra dessa förändringar: på bästa sätt värna om allmänheten och användarna, sätta upp nödvändiga gränser för att skydda minderåriga, skapa nya regler till skydd för upphovsrätten, genom regelverk föregripa vissa fenomen, såsom det faktum att den elektroniska handeln inom en snar framtid även kommer att använda sig av televisionen.

Dessutom måste vi vara stolta och inte vara rädda för att betrakta hela den audiovisuella sektorn som ett storslaget redskap för frihet, information och meningsutbyte under den digitala eran.

Det finns ett enormt europeiskt kulturellt och kommunikativt arv som skall värdesättas på bästa sätt och för detta krävs självklart större medel, men också tillfällen att jämföra som till exempel det Forum som föredraganden föreslår: ett tillfälle till jämförelse för att konstruera en framtida audiovisuell politik som kan ta vara på de oändliga möjligheter den senaste tekniken erbjuder och för att kunna förena dem med målet att erhålla produkter av allt högre kvalitet.

Det mål vi vill uppnå är alltså en audiovisuell politik med mer delaktighet, interaktivitet, för att det specifika och det annorlunda som vi har så mycket av i den rika europeiska identiteten skall komma till tals.

2-243

Della Vedova (TDI). – (IT) Herr talman, herr kommissionär, herr Veltroni! Som företrädare för de italienska radikala kan jag inte instämma i det positiva omdömet om kommissionens meddelande om inriktningen på Europeiska gemenskapens audiovisuella politik i den digitala eran som återfinns i det betänkande vi diskuterar. Jag håller inte med, eftersom meddelandet avspeglar den gamla europeiska klichén om TV och film: direkta offentliga insatser med statliga företag, bidragsberoende och förnekelse av hur den audiovisuella sektorns marknad ser ut. Allt detta uppdaterat – åtminstone på papperet – till den nya digitala eran av multimedial konvergens och Internets fantastiska utbredning.

Man fortsätter alltså att tro att de europeiska audiovisuella företagen inte klarar att växa och stå på egna ben och att användarna inte klarar att urskilja vilka produkter i det enorma multimediala utbudet som är bäst och passar dem bäst, som om gårdagens storebrorssamhälle inte hade skapat den svåra situation sektorn befinner sig i i dag. Alla skulle tjäna på om man modigt öppnade sig mot marknaden och staten drog sig tillbaka, både företag och användare som skulle få ökad valfrihet.

Jag skall nu övergå till några specifika punkter i det betänkande vi diskuterar. I bestämmelserna talar man om att skilja infrastruktur från innehåll och föreslår att innehållet regleras på sedvanligt sätt. Men vad innebär detta? Jag frågar Veltroni! Kanske vill man till exempel utvidga lagen om pressen med tillhörande avtal och tvång på medlemskap i journalistförbund och -samfund vad beträffar publiceringen on line? Det vore ett allvarligt misstag enligt mig! Eller utvidga den kvävande reglering som finns av TV till alla andra program som distribueras via nätet? Det vore ett allvarligt misstag och en illusion som Europas företag och medborgare än en gång skulle få betala för. Nätet har vuxit lavinartat tack vare att staterna inte har kunnat snärja det med en skog av förbud och bestämmelser. Det är bra att det har varit så och jag tycker att det vore bra om det kunde fortsätta att vara så.

Vad beträffar immaterialrätt och upphovsrätt – en annan punkt i betänkandet – tycker jag att det är onödigt och skadligt för en positiv utveckling av Internet att, som man begär, förstärka direktivet om upphovsrätt. Vi har haft fallen *Napster* och *New Tell*. Vi anser att man måste komma fram till en kritisk översyn av upphovsrätten för att göra utsändandet av kunskap och produkter smidigare och öppnare och här vet företagen, de stora spelarna, att de måste försona sig med nätet.

Vad filmen beträffar: man begär ytterligare medel till den europeiska filmen. Veltroni vet att det i Italien pågår en polemik sedan femtio år mellan liberaler, Sturzo, Ernesto Rossi och dem som vill fortsätta att subventionera filmen. Vi anser att medborgarnas fria val att avgöra om ett filmiskt verk skall lyckas eller misslyckas är det bästa och mest effektiva kriteriet, även för att få filmsektorn att växa. I ett ändringsförslag kräver vi en samhällsekonomisk kostnads-intäktanalys av vad som hittills har gjorts.

Avslutningsvis, vad gäller privatisering av televisionen: vi kräver en översyn av det protokoll från Amsterdam som man här hänvisar till som ett givet faktum. *Financial Times* har tagit upp frågan om privatiseringen av den europeiska offentliga televisionens kronjuvel BBC.

Den offentliga televisionen måste privatiseras, annars kommer man att begära ständigt höjda licensavgifter för att nyinvestera. Om man vill behålla en allmännyttig service måste licensavgiften för radio och TV utauktioneras mellan alla operatörerna: då får vi effektivare program och besparingar för skattebetalarna. Jag ber er överväga de ändringsförslag vi har lagt fram, vilka kan ge detta betänkande en annan inriktning i stället för att fortsätta med ett system av bidrag som inte har fungerat och som inte kommer att fungera.

2-244

Ridruėjo (PPE-DE). – (ES) Herr talman! Jag anser att det arbete som utträttats av kommissionen och även av föredragande Veltroni innehåller flera viktiga aspekter. Det är uppenbart att stora ansträngningar har gjorts för att införa nya teman och ta nya steg inom Europas audiovisuella politik. Ändå anser jag att mycket återstår att göra på vissa punkter, både i kommissionen och i parlamentet. Vi ligger långt efter när det gäller de stora förändringar som sker inom den audiovisuella sektorn, i synnerhet till följd av digitaliseringen. Om vi inte agerar nu är vi som strutsen som sticker huvudet i sanden. Jag är övertygad om att det inte är vad vi eftersträvar.

Vi känner alla till att digitaliseringen började för fem år sedan och därför kommer betänkandena om den audiovisuella politiken mer än lägligt. Det är fem punkter jag vill understryka och som jag anser bör undersökas förr eller senare:

Den första är definitionen av public service. Det är angeläget om vi i Europa vill ha en public service i en riktigt konkurrenskraftig miljö – och det framgår av de tittare som anlitar allmänhetens tjänst – och även för de privata audiovisuella tjänsternas skull. Många frågor återstår att lösa: en av dessa är uppdelningen av de krav som fastställs på båda områdena.

Den andra punkt jag betraktar som grundläggande är översynen av direktivet om television utan gränser. På den punkten agerar vi som strutsen jag just nämnde.

För det tredje bör på något vis en definition göras – och det tycker jag inte behandlas tillräckligt ingående i detta dokument – av vad som sker med de interaktiva tjänsterna inom televisionen, vad som sker med Internet inom televisionen.

Den fjärde punkten gäller övergången från analog till digital television och konsekvenserna för användarna i bruket eller anskaffandet av nya terminaler.

Slutligen konsekvenserna av lagstiftningen om konkurrens och koncentrationer. Den audiovisuella politiken bör omfatta dessa frågor och även tränga in i konkurrensområdet.

2-245

Iivari (PSE). – (FI) Herr talman! Veltronis förträffliga betänkande har erhållit starkt stöd i parlamentets utskott för kultur, ungdomsfrågor, utbildning, medier och idrott och det ser det ut att få också i detta plenum. Övergången till digitaltid innebär en enorm omvälvning för informationsöverföring. Den tekniska utvecklingen erbjuder konsumenten allt fler möjligheter att använda audiovisuella produkter beträffande tid, plats, innehåll och utrustning. Samtidigt innebär det en splittring av informationsöverföring och ett ökat tryck på koncentration och kommersialism.

Med tanke på konkurrensen, sysselsättningen men också kulturen i Europa är den audiovisuella sektorn i nyckelposition. Kommissionens initiativtagande i ärendet är också positivt liksom också det att arbetsfördelningen mellan generaldirektoraten för informations-samhälle och kultur har klarnat. Mitt i den tekniska omvälvningen är det nödvändigt att komma ihåg informationsförmedlingens samhälls- och kulturella betydelse. Det kan inte vara fråga om utrustning eller ekonomisk vinning. Jämlikheten beträffande information får inte förringas. Därför vill jag betona säkrandet av rundradioverksamheten inom public service också i framtiden. I samband med det måste man respektera tilläggsprotokollet i Amsterdamfördraget enligt vilket medlemsstaterna beslutar om finansieringen av public service. Man måste också se till att säkra människors rätt till information och kulturella tjänster på sitt eget språk.

Liksom en viss europeisk historiker har konstaterat är fosterlandet lika med modersmålet i framtidens Europa. Som gränsöverskridande medier får TV och film får en större del av intresset än radio. Trots allt får man inte underskatta radions betydelse inom de minsta språkområdena. För att radion skall hänga med i den digitala utvecklingen är det viktigt att åstadkomma en DAB-standard som stöder den.

2-246

Thors (ELDR). – Kommissionär, ärade kolleger och vänner! Vi talar om direktivet om television utan gränser. Samtidigt vet vi att övergången till digital-TV innebär en risk för att vi får just TV med gränser. Man kommer inte att kunna se BBC i Eire. Man kommer kanske inte längre lika lätt att kunna se Sveriges television i Finland. En sådan gränsöverskridning har funnits. Det är svårt att köpa digitalkort till den betal-TV som finns.

Jag väddar till kommissionären att hon skall ta fasta på den uppmaning som parlamentet enhetligt riktade från alla grupper, i samband med behandlingen av det tekniska direktivet om digital-TV, och att faktiskt se över denna fråga som väldigt mycket har att göra med att upphovsrättsorganisationerna inte kommer överens om vettiga villkor för att sälja TV-rättigheterna. Jag uppmanar således kommissionären att ta fasta på detta.

Samtidigt vill jag understödja mycket av det som Iivari sade om mindre språkområden. Vi som är intresserade av att nationellt definiera public service måste vara uppmärksamma. Vi måste se upp så att inte till exempel konkurrensaspekter på ett olyckligt sätt kommer att underminera den rätt vi har nationellt att definiera vilken public service vi vill ge. Alla språk är nämligen icke jämlika i EU i detta avseende.

2-247

Alysandrakis (GUE/NGL). – (EL) Herr talman, fru kommissionär, kära kolleger! Ända sedan de började användas, har de audiovisuella medierna varit ett kraftfullt instrument för ideologisk påverkan. Under den digitala eran är det av strategisk betydelse att kontrollera dessa medier för att kunna påverka tänkesätt och livsstil, för den som kontrollerar dem avgör också vilket slags information som skall spridas. Greklands kommunistiska parti anser att kontrollen måste vara en uppgift för staten. Inte därför att vi lurar oss att tro att regeringarna inom det kapitalistiska systemet kommer att tillåta fullständig och saklig information, utan därför att vi kan få största möjliga samhälleliga kontroll.

Kommissionen tilldelar däremot staten rollen som den fattige släktingen, medan den ger marknadslagarna det avgörande inflytandet. Den skenbart antimonopolistiska politiken syftar till att skapa oligopol, som kommer att vara lika skadliga för informationens objektivitet, som emellertid kommer att garantera rikliga vinster, men också en säkrare ideologisk styrning, genom att informationsflödet kontrolleras av ett antal europeiska monopol, i strid med varje princip om frihet och demokrati.

För oss, kära kolleger, är problemet inte om informationen kommer att kontrolleras av amerikanska eller europeiska monopol. Det verkliga problemet är hur folken skall kunna göra motstånd och kräva sin rätt till saklig information.

2-248

Karas (PPE-DE). – (DE) Herr talman, fru kommissionär, mina damer och herrar! Den digitala tekniken förändrar vårt liv. Denna förändring äger rum i vilket fall som helst. Vi bör utnyttja den och skapa de ordningspolitiska ramvillkoren. Jag vill som en komplettering till föregående talare också helt kort gå in på några idéer. Seminariet i Lissabon under det portugisiska ordförandeskapet i rådet om digital TV har tyvärr förutom en bristfällig översikt i denna fråga gett föga resultat. Jag kräver därför ett initiativ *Digital Europe* med klara uppgifter om ett harmoniserat införande av digital TV och digitalisering av innehåll. Att enbart slå fast tidpunkter med mottot "Hela Europa skall digitaliseras fram till 2010" är för lite.

För det andra: Självregleringen inom branscherna – till exempel med uppförandekod för mervärdestjänster inom telekommunikationen i Österrike – bör ges en rättvis chans. Allting måste inte överregleras av lagstiftande myndigheter.

För det tredje: Den audiovisuella politiken gäller infrastruktur och innehåll. Vi vet att vi i fråga om det senare trots kvotregler ligger långt efter USA. Man lägger endast märke till den som levererar spännande innehåll till ett stort antal tittare. Därför måste vi göra allt för att stödja de europeiska programproducenterna, underlätta deras arbete och inte försvåra det.

För det fjärde: Förslaget om en koncis reglering av innehåll och infrastruktur bör bibehållas. I mitt land är förslagen till mediamyndigheten Kommaustria en förebildlig väg i samklang med föreliggande åtta förslag till direktiv från EU om informationsområdet. Vi måste hålla takten och får inte låta tiden gå!

2-249

Ortuondo Larrea (Verts/ALE). – (ES) Herr talman! Dokumentet som kommissionen har lagt fram angående sin politik på det audiovisuella området i den digitala eran innehåller, bland annat, två tankar som jag betraktar som grundläggande.

För det första bör framtiden för det dubbla systemet med privat och offentlig television säkras, och grundläggande är att de europeiska offentliga operatörerna kan utnyttja de möjligheter fullt ut som den nya informationstekniken erbjuder.

För det andra, den kulturella och lingvistiska mångfalden är grundläggande för gemenskapens audiovisuella politik. Därför vill jag föreslå att kommissionen i sina åtgärder och i sitt stöd, prioriterar en positiv diskriminering av de audiovisuella sektorerna i de kulturer och på de språk i Europeiska unionen som är regionala eller utgör minoriteter. Ett bra sätt att främja mångfalden är att särskilt stödja verklighetens mest utsatta. Och i linje med detta föreslår jag att gemenskapens regelverk och kommissionens beslut skall främja att alla folkliga arrangemang – högtidligheter, teater, sport, osv. – betraktas som något av allmänt intresse och att det går att ta del av dem på alla Europeiska unionens språk, inklusive de regionala. Endast på det viset kan vi lyckas forma Europa till en verklig enhet mitt i mångfalden.

2-250

Junker (PSE). – (DE) Herr talman, mina damer och herrar! En blick på den tyska kabel-TV:n, där i dag redan cirka 30 kanaler tumlar omkring, visar att ett stort antal inte samtidigt innebär mångfald! I konkurrensen med kommersiella nätoperatörer uppstår lätt risken att man dukar under för frestelsen att attrahera massorna och försumma de mindre lönsamma intressena. Därför är det så viktigt att binda samman den audiovisuella strategin med ett säkrande av åsiktsmångfalden och pluralismen, vilka i dag utgör de väsentliga grundvalarna för den demokratiska åsiktsbildningen, och garantera en jämlik utveckling för mediautbudet i allmänhetens tjänst på den mediala framtidsmarknaden.

Denna framtidsmarknad måste alla medborgare ha tillgång till, utan diskriminering, och alla operatörer i alla genrer måste också ha tillgång till den utan att diskrimineras. Detta betyder konkret: Öppenhet på marknaden och förhindrande av en utveckling som leder till att ekonomisk makt slår över i publicistisk allmakt och till slut i politiskt maktmissbruk. Med dessa hörnstenar har de viktigaste uppgifterna för vidareutvecklingen av de rättsliga bestämmelserna beskrivits. I Veltronis betänkande lämnas viktiga förslag till detta.

Men allting låter sig inte ordnas med rättsliga medel. Därför vill jag ta upp en punkt som ännu inte har nämnts här, nämligen förvärv av mediakompetens. Att hantera anbuden i multimediasvärlden måste man lära sig, för att kunna skilja de mediala agnarna från vetet, göra ett värdeorienterat urval och skärpa bedömningsförmågan. Förmedlingen av mediakompetens måste bli en beståndsdel i gemenskapens audiovisuella politik. Därför behövs det en fortsättning på kommissionens meddelande.

2-251

Gargani (PPE-DE). – (IT) Herr talman! Även jag, i egenskap av ordförande för utskottet för kultur, skulle vilja ge Veltroni en eloge för ett mycket betydelsefullt arbete. Det gläder mig, för uppriktigt sagt trodde jag inte att en så viktig och grundläggande åtgärd skulle kunna antas av ett enhälligt utskott.

Digitaliseringen kommer att göra det möjligt för medborgarna att få tillgång till en betydande mängd nytt och nyskapande innehåll och av detta skäl kan jag inte annat än fullt instämma i Veltronis uppfattning att allt detta kommer att inverka på demokratin, på hur Europa och staterna är organiserade, på kvaliteten på den kommunikation vi erbjuder medborgarna.

Därför anser jag att övergångsperioden från det analoga till det digitala systemet bör vara en möjlighet att locka användaren med ett utbud av nyskapande program och inte bara en duplicering av de programtablåer som i dag finns att tillgå okodade via etern. O'Toole har rätt: det så kallade *simulcast* skulle inte kunna locka till sig något större användarunderlag och han anser därför att man genom en försöksperiod med nya audiovisuella produkter i de kanaler som blir tillgängliga för digitala sändningar, eventuellt bara i vissa områden, skulle göra det möjligt för operatörer och användare att nå detta mål.

Kommissionen har rätt i att det finansieringssystem medlemsstaterna inför måste följa principen om proportionalitet och inte får påverka marknadsvillkoren och konkurrensen inom gemenskapen på ett sätt som gör att det strider mot allmänintresset.

Det finns två grundläggande kriterier som skall tillämpas när man utarbetar regler för finansiering inom den audiovisuella politiken: proportionalitet och insyn. Det senare kriteriet innebär att medlemsstaterna ger en klar definition av den allmännyttiga servicens syfte, att det finns en garanterad insyn i finansieringen och att när operatörer som tillhandahåller en allmännyttig service bedriver rent kommersiell verksamhet denna hålls åtskild också i bokföringen. Denna åtskillnad tror jag har fått kommissionen att producera det bästa den kunde erbjuda för närvarande för en politik i staterna och i Europa värdig den teknologiska förändring som leder till en total utveckling av systemet.

2-252

Reding, kommissionen. – (FR) Herr talman, mina damer och herrar, kära kolleger! Kommissionen gläds åt betänkandet som utarbetats av Veltroni och föredraganden av yttrandet och jag tackar ordföranden i det behöriga utskottet liksom dess ledamöter för den stora enhällighet de lyckats skapa inom sitt utskott kring detta förslag till betänkande.

Som ni vet stödde även rådet, i sina slutsatser som godkändes vid mötet den 16 maj i år, kommissionens synsätt. Det är en imponerande enhällighet. För en gångs skull tycks de tre institutionerna vara på samma våglängd och fullständigt överens. Det gläder mig.

Kommissionen välkomnar särskilt parlamentets stöd till förordningsprincipen som beskrivs i meddelandet. Som ni vet utför kommissionen en rad studier om den audiovisuella sektorn, liksom ett samråd med alla berörda parter, innan den föreslår en eventuell översyn, om analyserna föreslår det, av direktivet "TV utan gränser". På detta stadium, innan forskning och samråd ägt rum, skulle det vara mycket oförsiktigt att spekulera i vilka förändringar som eventuellt skulle kunna drabba experter och politik.

Kommissionen noterar kommentarerna från parlamentet om detta direktiv och kommer att ta vederbörlig hänsyn till dem när den genomför granskningen i slutet av 2002. På en enda punkt bara, herr föredragande, bekräftade kommissionen i sitt meddelande att lagstiftningen om reklam skulle ses över för att ta hänsyn till ny digital teknik. Kommissionen sade bara att den skulle genomföra en studie över dessa tekniker för att kontrollera om en översyn var nödvändig eller ej. Men den kommer att tillsammans besluta om huruvida det skall bli någon översyn eller ej. Och kommissionen är överens med parlamentet om att principen med en tydlig uppdelning mellan redaktionell text och reklam bör upprätthållas i alla media.

När det gäller kommentarerna till förslaget till betänkande om medias mångfald bör det noteras här att digitaltekniken och särskilt Internet erbjuder lösningar utan motstycke för att skapa och utveckla ett mångsidigt samhälle. Den digitala tekniken gör det exempelvis möjligt att öka antalet kanaler enormt och minskar därmed hindren för åtkomst för dem som tillhandahåller innehållet. Men vi måste också se till – och det togs upp av någon av talarna – att tillträdet inte stannar vid hypotetiska eller verkliga gränser.

Internet gör det också möjligt, åtminstone potentiellt, för varje medborgare att själv kunna tillhandahålla innehållet och det skapar möjligheten till ett världsforum där alla kan delta, med de för- och nackdelar det innebär. Jag tror att vi en dag måste tala på djupet om vad denna fördel också kan innehålla. Men allt detta förändrar frågan om pluralism och gör den mer komplex. Hindren mot pluralismen i den digitala världen innefattar fattigdom, brist på undervisning och utbildning. Det togs också upp av kollegerna och det berövar medborgarna en fullständig delaktighet i den digitala åldern.

Digital divide togs också upp. Det är tydligt att vi måste anstränga oss för att detta gap mellan dem som vet och dem som inte vet, mellan dem som deltar och dem som inte gör det, inte skall bli för djupt. Och jag instämmer med Junker när hon säger att vi måste fundera men framför allt föreslå åtgärdsvägar för att lära oss att förstå media. Det är något som ligger mig varmt om hjärtat, och som också ligger Jacques Lang mycket varmt om hjärtat med vilken jag redan talat om möjligheterna att utveckla denna väg. Vi kommer att lyckas, fru Junker, eftersom vi tycker det är mycket viktigt inte bara att kunna läsa, skriva och räkna utan även att kunna läsa bilder. Det lär vi inte våra kära barn.

När det gäller operatörer inom digitala media förefaller för närvarande tillämpningen av konkurrensrätten vara en effektiv metod att säkerställa mångfalden. Andra åtgärder kan naturligtvis också vidtas, i ljuset av erfarenheten med den digitala eran, och som svar på parlamentets frågor kommer kommissionen att bedriva samråd om dessa frågor under granskningen av direktivet "TV utan gränser".

Jag välkomnar även med stor glädje att det råder i stort sett enhällighet kring Media-programmet. Den digitala revolutionen kommer att öppna många nya former för att utnyttja audiovisuella verk: video på beställning via Internet, exempelvis. Den europeiska industrin måste kunna dra nytta av dessa möjligheter. Emellertid, och det vet vi, är den europeiska industrin fortfarande fragmenterad och svag, i jämförelse med sin amerikanska konkurrent. Men det har ändå skett framsteg de senaste tio åren. I nästan alla medlemsländer är de mest framgångsrika TV-programmen numera inhemska och inte amerikanska produktioner. Det har alltså redan skett en förändring.

Samtidigt kan man när det gäller film konstatera en avsevärd ökning av antalet europeiska framgångar. Vi får därför inte stanna här, kära kolleger, och jag vet att ni stöder mig på denna väg, men jag skulle behöva pengar för att kunna genomföra det nya programmet Media plus. Det kommer att vara den stora faran som hotar det slutliga beslutet om projektet. Jag hoppas att vi för den europeiska filmens skull i alla medlemsstater erhåller ett bra resultat på området vid de kommande råden (kultur).

Jag skulle för övrigt vilja påpeka en sak för dem som inte längre är här men som kritiskt påstått att Media och Media plus bara fungerar på europeisk nivå som ett komplement till det nationella systemet som investerar i produktionen. Programmet Media plus investerar i marknadsföring, distribution och utbildning inom digital teknik.

Det är alltså inget dubbelt arbete, det är inte något överflödigt, utan något absolut nödvändigt om vi vill att våra europeiska filmer skall cirkulera utanför produktionslandets gränser.

När det gäller vissa förslag i betänkandet om film från Europaparlamentet aviserade kommissionen i sitt meddelande sin avsikt att utarbeta ett meddelande som specifikt handlar om filmsektorn, och som kommer att ta upp frågor som definition

av europeiska verk, och även om Fraisse inte längre är här nu, skulle jag ändå vilja säga till henne att det blir inte någon lätt uppgift, och om hon vill ge oss ett handtag är hon välkommen. Meddelandet kommer där också att ta upp det statliga stödet till filmproduktion, en fråga som intresserar oss alla.

Detta meddelande skulle även kunna bedöma behovet av ett ingripande på området på gemenskapsnivå liksom möjligheten att utveckla finansiella mekanismer till förmån för filmproduktion. En kollega hänvisade till det. Ni vet mycket väl – jag har sagt det vid flera tillfällen – att diskussioner pågår med Europeiska investeringsbanken för att eventuellt i höst skapa en fond med riskkapital avsett att åtgärda underfinansieringen av vår industri.

På detta stadium noterar kommissionen kommentarerna från parlamentet men kan ännu inte tillhandahålla ytterligare detaljer. Men det måste tydligt uppfattas att vi fullständigt erkänner betydelsen av en offentlig finansiering för den audiovisuella produktionen och behovet av att planera för en särskild behandling inom denna sektor. Jag skulle vilja betona detta sista påstående, eftersom det är av största betydelse för hela vår framtida politik.

När det nu gäller radio och TV i allmänhetens tjänst vet ni alla att det handlar om en mycket känslig och mycket komplex fråga, och kommissionen har tydligt lagt fram sin ståndpunkt vid ett flertal tillfällen, särskilt i detta meddelande. Jag håller med er, kära kolleger, att radio och TV i allmänhetens tjänst spelar en grundläggande kulturell och social roll i våra medlemsstater och alltså måste behållas och tillåtas fortsätta spela sin roll. I ljuset av den tekniska utvecklingen och marknadens utveckling skulle denna roll kunna förändras, men frågan måste diskuteras i medlemsstaterna eftersom, vilket tydligt anges i Amsterdamprotokollet, det åligger medlemsstaterna att fastställa mandatet för radio och TV i allmänhetens tjänst och besluta om dess finansieringssystem.

Kommissionen ingriper inte på detta område och texten om öppenhet är tydlig på denna punkt. Enligt fördraget har emellertid kommissionen skyldighet att säkerställa att finansieringssystemet inte påverkar villkoren för handeln och konkurrensen i gemenskapen genom att skada det gemensamma intresset. För att kommissionen skall kunna utföra sitt arbete och för att bedöma om fördelarna som beviljats företagen i fråga motsvarar de uppdrag med offentlig service de fått, bör de senare definieras av medlemsstaten och deras finansiering bör vara öppen. Eventuella kommersiella aktiviteter som utövas av dessa företag bör inte, vare sig direkt eller indirekt, åtnjuta medel avsedda för offentlig service. Öppenheten kräver det i detta fall och jag tror att de senaste texterna från kommissionen bidrar till att göra dessa principer förstaeliga, tydliga och öppna för alla.

I den frågan diskuterade det informella rådet (kultur och audiovisuella frågor) som ägde rum i Lille den 20 och 21 juli i år framtiden för radio och TV i allmänhetens tjänst. Vissa ministrar ansåg att en ny komplettering till Amsterdamprotokollet krävdes, med tanke på den snabba tekniska utvecklingen inom detta område, och jag förklarade mig beredd att inleda en diskussion med dem, med er, om frågan i en nära framtid.

Det är också lämpligt att notera att kommissionen nyligen antagit en reviderad version av direktivet "öppenhet", vilket jag redan nämnt. Detta direktiv, det är en mycket viktig punkt, tillämpas inte på de företag som tillhandahåller radio och TV i allmänhetens tjänst och som inte bedriver någon kommersiell verksamhet. Inte heller den offentliga servicen som fastställs av staten, med offentlig finansiering som faller direkt inom denna definition av offentlig service, berörs av direktivet "öppenhet".

Begreppet samhällsomfattande tjänster nämns i betänkandet. I det hänseendet bör det noteras att konceptet lånats från telekommunikationssektorn, och kan enligt min uppfattning automatiskt överföras till den audiovisuella sektorn. Garantin för medborgarnas tillgång till viss service med radiosändningar och vissa former av innehåll är en fråga om definition av mandatet för radio och TV i allmänhetens tjänst och åligger därför, enligt Amsterdamprotokollet, medlemsstaterna.

När det gäller frågan om ett europeiskt forum för att diskutera liknande frågor rörande allt slags audiovisuellt innehåll, handlar det om ett intressant förslag som kommissionen skall fundera över och som den kommer att studera med de berörda parterna inom ramen för granskningen av direktivet "TV utan gränser". Det är lämpligt att notera att inom ramen för det aktuella direktivet har en kontaktkommitté skapats för att granska alla aspekter av den audiovisuella politiken knuten till direktivet.

När det gäller de internationella handelsförhandlingarna inom den audiovisuella sektorn kan jag säga er att ingen utveckling kunnat noteras. Kommissionen har klargjort sin ståndpunkt vid flera tillfällen. Den måste behålla sin frihet, som förvärvats i Uruguay-rundan, att utarbeta och genomföra ekonomiska och regelmässiga bestämmelser inom den audiovisuella sektorn för att bevara bl.a. den kulturella mångfalden. Inom ramen för sina slutsatser av den 26 oktober 1999 gav rådet mandat i den riktningen till kommissionen för de kommande förhandlingarna om tjänsterna, och jag kan definitivt garantera att min kollega, kommissionär Lamy, instämmer helt i denna inriktning. Vi kan känna oss säkra på att han kommer att bevara och hjälpa den europeiska audiovisuella sektorn i den riktning vi vill, som ni vill, och om alla sköter sin uppgift som de skall, kommer vi alla tillsammans att i framtiden lyckas bevara och förstärka vår audiovisuella service som är nödvändig för att skapa sysselsättning och upprätthålla en kulturell mångfald.

2-253

Talmannen. – Tack, fru kommissionär.

Jag förklarar debatten avslutad.

Omröstningen kommer att äga rum i morgon kl. 12.00.

2-254

Erasmus-studenternas socioekonomiska bakgrund

2-255

Talmannen. – Nästa punkt på föredragningslistan är betänkande (A5-0199/2000) av Heaton-Harris för utskottet för kultur, ungdomsfrågor, utbildning och medier och idrott om kommissionens rapport: "Enkät om Erasmus-studenternas socioekonomiska bakgrund" (KOM(2000) 4 – C5-0146/2000 – 2000/2089(COS)).

2-256

Heaton-Harris (PPE-DE), föredragande. – (EN) Herr talman! Det är inte ofta en politiker av min kaliber får chansen att tala inför en så stor åhörarskara. Jag skulle vilja tacka tolkarna för att de finns med i bakgrunden. Jag förstår att mitt tal har läckt ut till resten av parlamentsledamöterna i förväg, härav deras försvinnande i massantal.

Jag är säker på att många av tolkarna skulle ha velat studera på en Erasmus-kurs, när de lärde sig sina språk och studerade på universitet. Jag, som brittisk konservativ, finner ofta fel – och det är mycket enkelt att finna fel – i många av de program som anordnas och betalas av Europeiska kommissionen och Europeiska unionen. Jag har emellertid en svag punkt för Erasmus, på grund av att det är mycket svårt att finna fel i just det programmet. Det verkar faktiskt uppnå en del av de resultat som det förväntas uppfylla.

Denna undersökning, som utfördes 1998, är fascinerande. Det var fascinerande att så många studenter verkligen brydde sig om att delta genom att fylla i ett formulär och sända det tillbaka till kommissionen. Det enda problemet, antar jag, med undersökningens resultat var att de rapporterades efter det att vi beslutade om Sokrates II-programmet och Erasmus-delarna i det. Vi kunde ha fått en del mycket användbar information från denna undersökning om de socioekonomiska förhållandena för studenter på Erasmus-kursen vid den tidpunkten.

Det finns ett antal intressanta uppgifter och siffror. Jag skulle kunna träka ut er med dem, men de återfinns alla i betänkandets motivering liksom i kommissionens rapport. Men det finns några som jag tycker är extra intressanta. Av de personer som deltog i en Erasmus-kurs 1998 och brydde sig om att svara på frågeformuläret, ansåg 98 procent att programmet var ytterst positivt eller åtminstone mycket positivt. 91 procent var överlyckliga över vad de hade lärt sig på kursen. Det är synd att 57 procent av dem drabbades av ekonomiska problem till följd av sitt deltagande i Erasmus-kursen. Man undrar, när bara hälften av pengarna används på de Erasmus-platser som tas upp (hälften lämnas öppna i slutet av varje år), om pengarna inte skulle kunna omfördelas bättre inom själva Erasmus.

När jag först lade fram mitt betänkande, föreslog jag några kontroversiella idéer, bara för att se om någon brydde sig om att läsa vad som var på gång. Lyckligtvis fanns det av två eller tre ledamöter (och kommissionen) som läste dem. Några uppmärksammade små punkter, som jag sedan blev tvungen att dra tillbaka. Men en som fortfarande är kvar i punkt 4 i mitt betänkande, som jag skulle vilja understryka, är den del som fördömer alla former av intern diskriminering i medlemsstaterna. Om du hade problem med att komma in på en högre utbildning i exempelvis Österrike, på grund av att du tillhörde en viss ras, skulle denna kammare ha varit i totalt uppror. Men det är exakt vad som sker i mitt eget land för närvarande, där engelska studenter som vill studera i Skottland straffas ekonomiskt av den skotska verkställande myndigheten.

Sålunda ville jag verkligen behålla detta i mitt betänkande. Jag smög in det där, och det har förblivit ganska undangömt fram till nu, och jag skulle vilja avslöja det för det fåtal personer som är här i kammaren i kväll. Jag ser fram emot att se mina nya labourkolleger rösta om denna fråga. Jag tror att det är något för sent att begära en delad omröstning.

Jag har också lagt fram ett par ändringsförslag. Ett hjälper till med lite interpunktion, lite grammatik i det aktuella avsnittet i punkt 4, det andra gäller punkt 6. I betänkandets utskottsskede lades en del av en mening till, vilken lyder som följer: "anser att undersökningens resultat bör ge anledning till reflexioner över medlemsstaternas nationella högskolepolitik". Jag tror inte att det ligger inom detta betänkandes, denna kammares eller kommissionens område att begära detta. Jag har följaktligen lagt fram ett ändringsförslag som skulle ta bort det. Ett tredje ändringsförslag som jag har lagt fram har ändrat ett ord i den engelska språkversionen, från "regrets" (beklagar) till "notes" (konstaterar).

Det har verkligen varit trevligt att arbeta med kommissionen och alla de personer som har hjälpt mig. Jag skulle vilja avsluta med att tacka dem som har hjälpt med detta betänkande, särskilt min forskare Nicky Smith, som har gått igenom varje enskild siffra. Vi har kontaktat varje universitet och rektor i Förenade kungariket, liksom många runt om i Europa, och bett om deras kommentarer om betänkandet. Jag rekommenderar det för kammaren.

2-257

Prets (PSE). – (DE) Herr talman, fru kommissionär! Det stämmer att det är mycket sent och det bara är få människor här. Men, herr kollega, det borde inte överraska er. Det är, tack och lov, inte bara så när det gäller kultur- och utbildningsfrågor, utan också på många andra områden. Jag tror dock – och ni har redan sagt det – att kvaliteten talar för sig själv. Ni har själv helt kort kommenterat ert betänkande och era ändringsförslag.

Jag är österrikiska och vet av erfarenhet att man i Österrike ju har tillträde till alla utbildningslinjer och universitet. Vi har inte heller något etniskt problem, det vill jag också klargöra. Vi ligger där säkert inte efter England, respektive Storbritannien.

Jag vill säga beträffande Erasmus-programmet, som ju är en del av Sokrates-programmet, att det är mycket viktigt – och det visar sig att man inte bara bör utarbeta ett program, utan att det också är viktigt med utvärderingar – att ta reda på effektiviteten i anbuden och göra en utvärdering av resurserna, för att få nya kunskaper och framför allt kunna undanröja bristerna. Det har redan sagts att denna insikt tyvärr inte längre kommer att känneteckna Sokrates II-programmet. Jag tror att vi här hade kunnat aktualisera det, ty hur som helst tillkommer 40 procent av Sokratesbudgeten ju Erasmus-programmet, alltså de studerande vid de europeiska högskolorna.

Det är och var målet att möjliggöra ett specialstudium i en annan medlemsstat för 10 procent av de studerande. Tyvärr kunde bara 1 procent uppnås under det första året. Kvoten deltagande har stigit. Vi ligger nu på knappt 50 procent. I betänkandet har det visats att bakgrunden till detta är både strukturell och kulturell, samt i stor utsträckning ekonomiskt motiverad. Hittills har man inte lyckats att särskilt främja socio-ekonomiskt svaga grupper, så som det också anges i Sokrates-programmet. Programmet utnyttjas tvärtom snarare av studerande vars föräldrar både förfogar över en hög utbildningsnivå och motsvarande inkomster. 57 procent av de Erasmus-studerande hade avsevärda svårigheter att finansiera sitt uppehälle i utlandet. Jag tror att det är nödvändigt att göra en samordning av Erasmus-stipendierna, länderna och högskolorna för att genomföra en reform och starta en informationskampanj, för att reda ut varför bara så få personer kan ta del av detta program. Framför allt handlar det om att bevara jämlikheten i alla länder. Det lönar sig att arbeta för det. Jag tror att det är mycket viktigt för oss alla att möjliggöra samma chanser för unga människor!

2-258

Reding, kommissionen. – (FR) Herr talman! Jag skulle först av allt vilja lyckönska föredraganden, vars första betänkande detta är, och som redan från början lyckats uppnå enhällighet. Jag tycker att det är en mycket lovande början, men ämnet lämpar sig sannolikt också för enhällighet. Jag tror inte att det bland det stora antalet europeiska program som ställs till förfogande för medborgarna finns ett betänkande som är så känt och uppskattat av allmänheten, och inte bara av studenterna. Nyligen stannade en mormor mig på gatan för att tacka för det jag gjorde för hennes barnbarn som kunde resa tack vare ett Erasmus-stipendium. Som ni ser leder dessa program till enhällighet hos hela befolkningen, men naturligtvis kan de alltid förbättras.

I år åtnjuter 110 000 studenter den särskilda uppmärksamhet som vi fäster vid alla aspekter av deras Erasmus-vistelse och vid att denna del av Sokrates fungerar väl, och vi tackar parlamentet för stödet i denna åtgärd. Det finns naturligtvis problem. Man påstår ibland att endast barn från relativt välbärgade familjer kan resa eftersom de andra inte kan leva på detta blygsamma stipendium. Men om vi tittar på vår statistik har 4 av 5 Erasmus-studenter varit den första i sin familj att studera utomlands, vilket ändå illustrerar den roll som detta program spelar när det gäller att ge ungdomar från andra sociala miljöer möjlighet att resa i Europa. Det stämmer alltså inte att endast barn från gynnsamma förhållanden kan åtnjuta Erasmus-stipendier. Och även om dessa klarar sig bättre eftersom de, utöver stipendiet, får kompletterande stöd från sina föräldrar, förefaller det för övrigt som om dessa ekonomiska svårigheter är den enda kritik som framförts.

Kära kolleger i parlamentet! Jag skulle ha önskat att anslagsbeloppen tillsammans med er vid förhandlingen med rådet om den totala budgeten för Sokrates skulle fastställas till en högre nivå än tidigare, för jag är helt naturligt begränsad i mina möjligheter att öka Erasmus-stipendierna som jag skulle ha önskat göra. Vilka slutsatser måste man dra av det? Ja helt enkelt att de nationella kontor som hanterar studenters rörlighet på ett decentraliserat sätt har som roll att beakta den nationella situationen och anpassa politiken för beviljande av stipendier i konsekvens därmed. Jag har bitt utbildningsministrarna att göra vad som krävs, var och en i sitt land, för att bevilja kompletteringar och fördelar till Erasmus-stipendierna, för att även kunna erbjuda den som inte har turen att ha en välvillig pappa eller en generös mormor möjligheten att resa. Jag uppmanar också var och en av er att vända er till utbildningsministern i ert land för att han eller hon skall göra allt för att lösa dessa ekonomiska svårigheter.

Jag har bitt ministrarna att se till att ett större stipendium beviljas de fattigaste studenterna. Jag har uppmanat de regionala myndigheterna att göra ansträngningar för att hjälpa studenterna. Jag har bitt universitetsrektorerna om ekonomiska resurser inom ramen för deras universitet för att göra det möjligt för studenter med låga inkomster att ändå kunna åtnjuta ett stipendium, om de önskar och kan. Jag tror att jag i framtiden ännu en gång bör be om hjälp från alla nationella och regionala instanser på området. Jag skall för övrigt ta upp frågan inom kort eftersom det franska ordförandeskapet vill utveckla en verklig handlingsplan för att främja rörligheten och tillsammans med ministern, Jacques Lang, har vi fastställt ett särskilt möte med utbildningsministrarna på temat rörlighet.

Vid detta tillfälle kommer vi inte bara att tala om det som vi vill göra, det som vi bör göra i framtiden, utan vi skall också som modell nämna några exempel från vissa länder. Inte nödvändigtvis på nationell nivå. Jag skall nämna ett på måfå. I en region i Tyskland har en regional utbildningsminister i samarbete med sparbankerna inrättat en sparplan för "rörlighet" för att föräldrar, vänner och släktingar i stället för att köpa leksaker i överflöd till barnen skall investera i denna plan, som ställs till studentens förfogande när han uppnår åldern för att resa utomlands och studera.

Som ni ser finns det bra idéer, många sorters bra idéer. Jag hoppas att diskussionen om "rörlighet" som det franska ordförandeskapet önskade sig kommer att förbättra situationen och att alla goda viljor kommer att utnyttjas på privat och regional nivå, på europeisk och nationell nivå, för att den stora succén med Erasmus skall omfatta ett ökande antal studenter. Det är priset vi får betala för att bygga Europa för de studenter som inom ramen för Erasmus lärt känna ett annat land, som fått vänner i ett annat land än sitt eget, i ett annat universitet, de är de verkliga européerna som kommer att bedriva morgondagens europeiska politik. Det ligger i hela vårt samhälles intresse att det finns ett ökande antal lyckliga Erasmus-studenter. Låt oss därför arbeta tillsammans för att det skall bli ett stort antal i framtiden.

2-259

Talmannen. – Jag förklarar debatten avslutad.

Omröstningen kommer att äga rum i morgon kl. 12.00.

2-260

Fiskeavtal

2-261

Talmannen. – Nästa punkt på dagordningen är gemensam debatt om följande betänkanden:

- av Varela Suanzes-Carpegna (A5-0194/2000) för fiskeriutskottet om förslaget till rådets förordning om ingående av protokollet om fastställande för perioden 1 januari 2000 – 31 december 2001 av de fiskemöjligheter och den ekonomiska ersättning som föreskrivs i avtalet mellan Europeiska ekonomiska gemenskapen och Republiken Guineas regering om fiske utanför Republiken Guineas kust. (KOM(2000) 304 – C5-0315/2000 – 2000/0154(CNS))

- av Varela Suanzes-Carpegna (A5-0188/2000) för fiskeriutskottet om förslaget till rådets förordning angående ingående av ett protokoll om fastställande för perioden 3 december 1999 – 2 december 2002 av de fiskemöjligheter och den ekonomiska ersättning som föreskrivs i avtalet mellan Europeiska gemenskapen och Mauritius regering om fiske i Mauritius vatten (KOM(2000) 229 – C5-0253/2000 – 2000/0094(CNS))

2-262

Varela Suanzes-Carpegna (PPE-DE), föredragande. – (ES) Herr talman! Två nya internationella fiskeavtal mellan Europeiska unionen och tredje land påkallar i dag vår uppmärksamhet: Guinea och Mauritius, Atlanten och Indiska oceanen. Två avtal som skiljer sig åt vad gäller det geografiska läget, omfånget, fiskemöjligheterna och den ekonomiska kompensationen, men när allt kommer omkring, två viktiga avtal som tillförs det redan omfattande nätet av internationella fiskeavtal mellan Europeiska unionen och tredje land, en grundläggande pelare för gemenskapens fiskeripolitik, för tillgodoseendet av våra behov av proviantering är grundläggande, såväl för de europeiska konsumenterna som för vår industri, och det är också grundläggande att kunna skaffa den med vår egen flotta.

Fiskeavtalen med tredje land uppfyller således en central målsättning för gemenskapens fiskeripolitik och därtill kommer dess bidrag till sysselsättningen, i de flesta fall dessutom i europeiska regioner som är starkt beroende av denna verksamhet. Handelsbalans och därmed sysselsättning och bevarandet av konkurrenskraften hos den egna viktiga europeiska fiskeflottan. Därför har vårt utskott nu i eftermiddag i sitt yttrande om nästa års budget, år 2001, godkänt förslaget från vår vice ordförande Miguélez om att öka budgetpost B7-8000 (internationella fiskeavtal) med 7 miljoner euro, och därigenom återställa beloppen i det budgetförslag som tidigare lagts fram av Europeiska kommissionen.

Marocko, Mauritien, Grönland är stora utmaningar på förhandlingsområdet för Europeiska kommissionen, förhandlingar som vi alla hoppas snart kommer att avslutas med framgång. För ögonblicket kan vi glädjas åt avtalen med Guinea och Mauritius som täcker stora behov hos olika flottor, olika stater i Europeiska unionen i Atlanten och i Indiska oceanen. Vårt att påpeka i båda fallen är den konstanta och oroväckande ökningen av redarnas avgifter, föreskrifter som märkligt nog inte ingår i andra avtal, som till exempel det omtalade fallet med avtalet med Grönland. Till exempel vad Mauritius beträffar ökar den licensavgift som redarna måste betala med 5 euro per ton fisk, det vill säga, den ökar från 20 till 25 euro, och även motsvarande avgift för fångst per fartyg ökar. Europeiska unionens bidrag minskar med 29 procent, vilket drabbar fartygsägarna, som om fiskemöjligheterna utnyttjas fullt ut, kommer att stå för 23,5 procent av totalkostnaderna. I det tidigare protokollet var det 7 procent, vilket innebär att ökningen från 7 till 23,5 procent av totalkostnaderna drabbar fartygsägarna.

Vi vill i det här sammanhanget även framhäva störningarna i den interna fördelningen av fiskemöjligheterna som Europeiska kommissionen själv försakat bland medlemsstaterna, som i fallet med bläckfiskarna i avtalet med Guinea.

Båda avtalen utfärdar ett omfattande stöd till de lokala myndigheterna för bevarandet av de egna fiskeresurserna och förespråkar dessutom avtal staterna emellan i stället för privata avtal – något som är av stor betydelse för sådana avtal som det vi håller på att förhandla om med Marocko – liksom Europeiska unionens stöd till anläggandet av moderna kontrollsystem, vilket bidrar till Europeiska unionens konservativa hållning beträffande alla världens hav, i enlighet med ståndpunkten inom gemenskapen beträffande de egna vattnen.

Å andra sidan finns det ett starkt direkt samband mellan den ekonomiska kompensationen och de målinriktade samarbetsåtgärderna som har undertecknats. I fallet med Mauritius handlar det om 50 procent jämfört med 30 procent i föregående protokoll. Det saknas som i många andra fall en omfattande dokumentation för en jämförelse av siffror och uppgifter mellan protokollen, men i det här fallet får man lov att tacka Europeiska kommissionen för att protokollet från förhandlingarna i Guineas fall har inbegripits, något som gör det möjligt ta del av fler uppgifter och definitivt att förfoga över större genomblickbarhet, som är välkommen och som Europaparlamentet uppskattar.

Europaparlamentets fiskeriutskott har röstat ja till dessa avtal, något som börjar bli till en vana, med tanke på att båda innebär stora fördelar för parterna, det vill säga Europeiska unionen och tredje land.

Europeiska liberala, demokratiska och reformistiska partiets grupp har nu för parlamentet lagt fram ett ändringsförslag med likartat innehåll till vart och ett av betänkandena – enligt föredragandens uppfattning – för att den gemensamma fiskeripolitiken skall upphöra att vara gemensam och för att den viktiga pelaren med utrikespolitiken skall särskiljas från denna, så att de direkta förmånstagarna endast får betala för det protokoll som Europeiska kommissionen har förhandlat fram och därmed som företrädare för de femton medlemsstaterna i Europeiska unionen.

Föredragande är emot detta ändringsförslag, för om enbart de som direkt har fördel av gemenskapens politik skulle betala för denna, skulle det innebära att vi slog sönder den inre marknaden och upplöste själva Europeiska unionen.

Vi ställer oss således positiva till båda fiskeavtalen som vi hoppas kommer att bestå i framtiden och vi är angelägna om, herr kommissionär, att i fiskeriutskottet snart få diskutera och säga samma sak som vi säger i dag om det så viktiga fiskeavtalet med Marocko. Ge inte upp det ni har föresatt er – jag förstod av det samtal vi hade tidigare i dag att ni arbetar hårt – och jag uppmuntrar er att även inleda dessa viktiga förhandlingar.

2-263

Langenhagen (PPE-DE). – (DE) Herr talman, herr kommissionär! Principiellt förespråkar jag de nya protokollen om fiskeavtalen med Mauritius och Guinea. Kommissionen och föredraganden har arbetat bra. Men fiskeavtalets effekter på EU:s budget är faktiskt inga peanuts. För att vi skall kunna dra de riktiga slutsatserna måste parlamentet nu äntligen inkluderas i god tid, ty här hotar oroligheter. Låt mig förklara det. Det handlar här om blandade avtal. Det gäller inte bara frågan hur mycket fisk för hur mycket pengar, utan det går längre enligt försiktighetsprincipen om att uppnå ett hållbart utnyttjande av fiskeresurserna.

Vi vill hjälpa Mauritius och Guinea att utveckla fiskerihanteringen och finansiellt stödja utbildnings- och forskningsområdet. Därför skall nu till exempel för Mauritius knappt 50 procent av den totala ekonomiska volymen användas för dessa åtgärder. Självt anser jag att det är bra att i samband med fisket också främja åtgärder för utveckling. Fiskeriområdet lämpar sig just för en sådan kombination. Men vi konfronteras i fiskeriutskottet ofta med frågan om priset som Europeiska unionen betalar till tredje land för sina fiskerättigheter inte är för högt. Risken finns att Europeiska unionen en dag blir utskrädd internationellt och utnyttjad på grund av sin generositet. Dessutom, i vilken mån är varje tredje land i dag verkligen anvisat till EU-medel? Bilateral avtal träder i kraft i ökad utsträckning, eftersom redare eller andra erbjuder mer pengar än EU. Om det sistnämnda skulle höra till de dagliga rutinerna och regleras av marknaden själv, bör man då inte överväga om inte EU stegvis skulle lösgöra sig från hittillsvarande avtal och kanske ge ut bidragen någon annanstans? Det måste naturligtvis vara förenligt med den gemensamma europeiska fiskeripolitiken.

Jag välkomnar föreliggande avtal. Men vi får inte vara blinda och framför allt inte ställa ut någon check in blanko!

2-264

Miguélez Ramos (PSE). – (ES) Herr talman! Europeiska socialdemokratiska partiets grupp stöder förslagen till rådets förordning om Europeiska gemenskapens fiskeavtal med Mauritius och Republiken Guinea. Båda avtalen tillför Europeiska gemenskapens allmänna politik som grundar sig på vår närvaro i övriga världen.

Fiskerisektorn utgör en del av gemenskapens ekonomi och för att gemenskapsflottan skall kunna fiska och utveckla sin verksamhet krävs att gemenskapen ingår avtal med tredje land och internationella organisationer, så att våra fiskare kan räkna med möjligheter till fiske. Båda avtalen avlöser regelbundet varandra. Vad Guinea beträffar har vi ett avtal sedan 1983 och med Mauritius sedan år 1989.

Det råder ingen tvekan om lönsamheten med dessa protokoll för Europeiska unionens del, något som framgår av en undersökning som kommissionen själv låtit genomföra om sambandet kostnad-nyttan. Det går inte heller att tvivla på nyttoeffekterna för de andra avtalsparterna, i det här fallet Mauritius och Republiken Guinea. Båda länderna får värdefulla

resurser till sin utveckling i utbyte mot fiskerättigheterna de ger vår flotta. Det är protokoll som gagnar båda parterna och som har ändrats med tidens gång och anpassats till kraven på ett varaktigt nyttjande av resurserna och stödjande åtgärder till bemödandena hos tredje lands myndighet att utveckla sin egen fiskesektor.

Protokollen som förnyar avtalen med jämna mellanrum har anpassats till verkligheten, till den faktiska fångsten och resursernas tillstånd i dessa fina fiskevatten. Trots att fångstens storlek minskas i Guinea-avtalet kommer den ekonomiska kompensation som det afrikanska landet får att kvarstå, eftersom det nya protokollet höjer beloppen för de avgifter och tillstånd som gemenskapens fartygsägare måste betala. Desto mer uppenbar är därför kontrasten till andra avtal – jag kan som exempel nämna avtalet med Grönland där fartygsägarna inte bidrar till kostnaderna. Även i Mauritius fall minskar omfånget av den tillåtna fångsten och antalet fartyg med rätt att fiska anges.

Europaparlamentets godkännande av dessa båda fiskeavtal utgör en politisk signal om vårt stöd till ingäendet och förnyandet av andra avtal som är långt viktigare för vår sektor, på grund av antalet fartyg och fiskare som är beroende av dessa. Jag syftar då särskilt på avtalet med Marocko. Sjuhundra fartyg är många fartyg som ligger för ankar och 8 000 fiskare som inte fiskar är många fiskare som varit sysslolösa de senaste tio månaderna utan att mötena hittills mellan kommissionen och den marockanska regeringen har gett anledning till några förhoppningar.

Var och en måste ta sitt ansvar och uppfylla sitt åtagande. Vår institution har gjort det genom att fiskeriutskottet i dag på ett extra sammanträde godkände de belopp som Europeiska kommissionen har föreslagit i kapitel B7-800 beträffande fiskeavtal med tredje land. Nu är det upp till Europeiska kommissionen att med hjälp av goda argument förhandla fram ett förnuftigt avtal med Marocko. Vi väntar fortfarande på det.

2-265

Busk (ELDR). – (DA) Herr talman! Först ett tack till fiskeriutskottets ordförande Varela för ett synnerligen bra arbete med dessa betänkanden. I princip stöder vi inom den liberala gruppen tanken att EU skall ha fiskeavtal med tredje land, men jag vill också gärna precisera att vi i den liberala gruppen önskar – och det är därför vi har lagt fram ett antal ändringsförslag – att yrkesfiskarna eller redarna i större utsträckning skall bidra till finansieringen av fiskeavtalen. Det är ju egentligen naturligt att de är med om att finansiera de avtal som de själva har största nytta av. Fiskeavtalen har utomordentligt stor betydelse för vissa regioner, där det förutom sysselsättningen inom själva fiskesektorn finns en rad följdningar, som är helt eller delvis beroende av fisket. Genom fiskeavtalen kan EU främja fiskeverksamhet och utväxla fiskerättigheter med tredje land. EU-flottornas effekt på fiskeresurserna – strukturpolitiskt och i fråga om den finansiella situationen – bör analyseras mycket mer än nu. Avslutningsvis vill jag gärna be kommissionen att ge fiskeriutskottet en redogörelse för de positiva och negativa konsekvenser som EU:s fiskeavtal har för tredje land.

2-266

Farage (EDD). – (EN) Herr talman! I oktober talade jag här emot fiskeavtalet mellan EU och Angola. Anledningen till att jag gjorde det är enkel. Alla bevis visar att avtal mellan EU och länder i tredje världen har varit katastrofer vad beträffar bevarande av resurser. De skadar dessutom de inhemska bestånden allvarligt. Nu handlar det om förslag till avtal med Guinea och Mauritius, vilka kommer att få liknande följder.

På ett sätt erkänns så mycket i de nuvarande förslagen. Strängare kontroller efterlyses. Övervakningsfartyg skall tillhandahållas, och större hänsyn skall tas till lokala yrkesfiskares behov. Men det är inte nog. Det finns ingen garanti för att dessa avtal kommer att bevakas på rätt sätt. Bevakningen av fisket i europeiska vatten är sorgligt otillräcklig, och det är därför svårt att tro att saker och ting kommer att vara annorlunda i utländska vatten.

Dessutom fortsätter brittiska yrkesfiskare från sydvästra England till norra Skottland att drabbas hårt på grund av den gemensamma fiskeripolitiken. Fiskare kasserar tusentals ton säljbar fisk och går i konkurs på samma gång, men ändå, samtidigt som denna katastrof vad ekonomi och bevarande av resurser beträffar pågår, föreslår EU att 7 miljoner euro skall användas till att ge grekiska, spanska och italienska yrkesfiskare tillgång till vattnen. Detta är med alla mått orimligt. Jag kommer inte bara att rösta emot förslagen, jag skall även anmoda min regering att sätta sig emot dem.

2-267

Cunha (PPE-DE). – (PT) Herr talman! Jag välkomnar förslagen från kommissionen om dessa två fiskeavtal och vill främst ta upp avtalet med Guinea. Jag vill börja med att framhäva och stödja de nyheter som har förts in i detta avtal då 50 procent av Europeiska unionens totala stöd skall riktas till särskilda åtgärder för en hållbar utveckling inom sektorn. Förutom denna nyhet i avtalet vill jag också betona den nya tilläggspremien på 370 000 euro för Guinea för att inleda en rad åtgärder för att minska fiskeriansträngningarna.

Det handlar om ett land med en tillgänglig årlig produktion på 250 000 ton fisk, och då dess lokala fiskeflotta bara har kapacitet att fiska 50 000 ton, är det uppenbart att vi här har ett avtal gemensamt utbyte utan några konflikter och som dessutom ger unika finansieringsmöjligheter för att utveckla Guineas fiskerisektor.

Här ser vi prov på att fiskeavtalen, förutom det intresse de har för Europeiska unionen, kan användas som utvecklingsinstrument i dessa länder. Som portugis vill jag också i detta sammanhang beklaga att kommissionen och rådet

är så sena i förhandlingarna med Marocko. Jag beklagar också de svårigheter som sätts upp mot att ge andra medlemsstater tillgång till fisket i de grönländska vattnen, det avtalet har inte utnyttjats mycket och det skall snart förnyas. Det är dock viktigt att kraven på granskning och kontroll, liksom de program som syftar till kontroll av arbetet med att skära ner på fisket, också ställs på andra länder som fiskar i utvecklingsländernas vatten och inte bara Europeiska unionens länder. Därför begär jag att Europeiska unionen under förhandlingarna, också anstränger sig för att denna regel skall tillämpas på alla och inte enbart på oss.

2-268

Van Dam (EDD). – (NL) Herr talman! Tyvärr har det redan alltför ofta hänt att en sanering av den europeiska fiskeflottan har resulterat i en förflyttning av dessa båtar till den afrikanska kusten. Där har dessa båtar använts i obegränsad omfattning, och utgjort ett allvarligt hot, inte bara mot fiskbeståndet, utan även mot invånarnas inkomster och livsmedelsförsörjning. När det gäller dessa fiskeavtal får vi således inte begränsa oss till att se till de europeiska fiskarnas intressen, utan vi måste även uppmärksamma lokalbefolkningens intressen.

Avtalet med Mauritius gäller tonfiskfångsten, men när det gäller Guinea är situationen mycket mer komplicerad. Där fiskar europeiska båtar också fiskarter som de lokala fiskarna fiskar. Det är positivt att 50 procent av det ekonomiska stödet i båda avtalen är bestämt för utveckling av den lokala fiskerisektorn. En kontroll av hur dessa pengar används är visserligen ett villkor för den framtida förlängningen av protokollet. Privaträttsliga avtal mellan europeiska redare och Guineas regering innehåller vanligtvis inte denna form av hjälp till den lokala fiskerisektorn och främjar vid bristande kontroll utfiskning.

Den nya utvecklingen med små franska trålare som ingår kontrakt vid sidan om fiskeavtalet är mycket oroväckande. Dessa trålare fiskar i kustområdet där de utgör ett direkt hot mot de lokala yrkesfiskarna. Alla båtar från medlemsstaterna måste respektera en exklusiv ekonomisk tolvmilszon. Jag anser för övrigt att det är självklart att redarna skall bidra mer till kostnaderna för fiskeavtalen, och att det inte skall vara skattebetalarna som subsidierar denna exploatering av fiskevatten.

2-269

Maat (PPE-DE). – (NL) Herr talman! Allra först vill jag komplimentera kommissionen och även vår föredragande för det uppnådda avtalet. Avtalet tar större hänsyn till utvecklingsländerna själva, i detta fall Guinea och Mauritius, än som tidigare var fallet. Det är en positiv punkt, och det betyder i själva verket att dessa avtal egentligen bör vara föremål för ett medbeslutandeförfarande med parlamentet, men kanske är det så efter regeringskonferensen nästa år.

Jag är kritisk på ett antal andra punkter. Jag tycker att det är ett bra avtal. Det är tydligt att detta avtal är mycket betydelsefullt för de sydliga länderna, för i bland annat Spanien och Portugal innebär de sydliga fiskeavtalen 13 000 omedelbara arbetstillfällen. Omsättningen är inte heller obetydlig. Den hamnar på omkring 485 miljoner euro, och i jämförelse med detta bleknar till exempel ett avtal med Grönland bort. Det betyder att de erhållna summorna också främst kommer att spenderas i dessa länder. Här finns det något att avslöja.

Förr hade dessa länder sina avtal, men det skulle vara bra om näringslivet självt bidrog med mer vid detta slags avtal. Jag tillägger detta, för det måste finnas en balans mellan utvecklingsländer och fiskeriländer, men samtidigt måste det också finnas en balans mellan användningen av medlen i de olika fiskezonerna.

Jag vill ändå uppmärksamma er på att det finns ett antal länder i norr, däribland mitt eget land, som har svårt att acceptera att de drabbas av besparingarna inom det fleråriga orienteringsprogrammet. Min kollega från Storbritannien har redan uppgivit vilka problem som fiskeriet brottas med där. Detta betyder helt enkelt att när det gäller fiskeripolitiken så måste man, även beträffande detta avtal, kritiskt undersöka var intressena finns och hur pengarna används.

Det framgår mycket tydligt att regionala faktorer kommer att få en starkare roll. Observera att jag anser det vara absolut nödvändigt för spanska, för sydeuropeiska fiskare, att detta avtal kommer till stånd. Det är en sak. Men jag anser också att det är absolut nödvändigt att det inom ramen för regionalpolitiken finns utrymme för en omstrukturering av fiskeriet i de nordliga kustområdena, för goda överenskommelser med de nordliga länderna och också för en äkta, specifik, regional tolkning.

2-270

Fraga Estévez (PPE-DE). – (ES) Herr talman! Jag tror att det är bekvämt för kommissionen att fortsätta strunta i begäran från rådet och parlamentet – den första framfördes klart på ministerrådets möte i oktober 1997 – och skjuta upp arbetet om riktlinjerna för förhandlingar om fiskeavtalen.

Protokollet med Conakry i Guinea är ett bra exempel. Vi räknade den gången med att avgifterna för skeppsredarna skulle höjas, men jag finner det oacceptabelt att kommissionen i rådets arbetsgrupper tillåter sig att beteckna denna höjning som ringa när den innebär allt större uppoffringar för flottan och när, jag upprepar, avtalen i norr innebär att skeppsredarna inte betalar ett öre. Dessutom har kommissionen tillåtit sig att bortse helt från principen om relativ stabilitet genom att helt fräckt ta ifrån gemenskapsflottan de fiskerättigheter som förvärvats till följd av nämnda princip. Antingen är principen om

relativ stabilitet helig eller det är den inte, men den får inte vara oantastligt i gemenskapens vatten och raka motsatsen i fiskeavtalen i söder.

Kommissionen påstår att den har fråntagit Spanien möjligheten att fiska bläckfisk, för att denna inte utnyttjades fullt ut i föregående protokoll, och ger i stället dessa till länder som aldrig har fiskat där. Nåväl, jag har alltid försvarat ett fullt utnyttjande av de fiskerättigheter som utfärdats, men i alla vatten, inte bara i avtalen i söder. Jag upprepar, i avtalen i norr utnyttjas de över huvud taget inte och då finns det inga möjligheter för flottor som är angelägna om att få fiska där att göra det. Varför råder sådana skillnader? Låt oss klargöra detta en gång för alla.

Å andra sidan, vad föranleder kommissionen att tro att fiskemöjligheterna bara för att de inte blev fullt utnyttjade i föregående protokoll inte heller kommer att bli det i detta, när flottan för fiske av bläckfisk som brukade fiska i Marocko har legat för ankar i nio månader utan hopp om en lösning? Herr talman, allt detta avslöjar det mentala och materiella kaos som råder inom gemenskapens fiskerimyndigheter, och som endast kommer att få en lösning när de riktlinjer jag nämnde i början fastställs tydligt och i samförstånd.

2-271

James Nicholson (PPE-DE). – (EN) Låt mig först av allt välkomna betänkandet och gratulera föredraganden till hans arbete med att få fram det. Det råder lite tvivel om att fiskeavtalen kommer att granskas närmare, när det gäller att fastställa vad de uppnår och vad de ger, inte bara för människorna i Europeiska unionen utan även för de länder med vilka de slöts från början.

Föredraganden nämnde med rätta avtalet med Marocko flera gånger. Detta avtal vållar enorm oro bland de människor som påverkas mest direkt och bland dem som kan tjäna på det i viss utsträckning, och det har utan tvekan orsakat stor oro i fiskeriutskottet. Jag vill fråga kommissionären mycket direkt och rakt på sak om kommissionen, parlamentet och Europeiska unionen hålls som gisslan av Marocko, på grund av landets ovilja att samtycka. Han kanske kan svara när han kommenterar debatten senare.

Vi kan inte ignorera oron om fiskeriavtalen. De är kostsamma, och det rör sig om betydande summor pengar. Pengarna måste i framtiden beaktas i större utsträckning, och vi kan inte låtsas som annat. Ja, i det förflutna har fiskeavtalen varit godtagbara, men vi behöver ett nytt synsätt och en ny vision i framtiden. På längre sikt måste kommissionen samarbeta med parlamentet, eftersom parlamentet är berört, när det gäller att fastställa hur avtalen bäst kan utföras.

När jag betraktar vad vi har framför oss, måste jag säga er, herr kommissionär, att den nuvarande situationen inte kan fortsätta. Ja, jag stöder det förslag som har lagts fram, och jag kommer att stödja det slutliga förslaget, men jag vill betona att principen inte kan fortsätta för evigt och att stödet i framtiden inte kan tas för givet, vilket har varit fallet i det förflutna.

2-272

Fischler, kommissionen. – (DE) Herr talman, mina damer och herrar ledamöter, mina damer och herrar! Först vill jag hjärtligt tacka föredraganden, ledamoten Varela Suanzes-Carpegna, för de båda betänkanden han i dag har lagt fram om det nya protokollet om ett fiskeavtal mellan Europeiska gemenskapen och Republiken Mauritius och Republiken Guinea, som i dag är föremål för diskussion.

Vad beträffar det första avtalet med Mauritius gläder det mig att höra att ni stöder de nya tekniska beståndsdelarna liksom de ytterligare ändringarna av detta protokoll, exempelvis fördelningen av kostnaderna, ökad finansiering av forskningsprogram, övervakning och kontroll samt följdfinansiering. Avtalet med Mauritius är ett typiskt tonfiskavtal med en liten andel fångstmöjligheter för fartyg för fiske med linor, och utgör en viktig beståndsdel i EG:s nätverk av tonfiskavtal i Indiska Oceanen.

Detta nya protokoll är det fjärde sedan ramavtalet trädde i kraft år 1990. Förlängningen av protokollet med tre år öppnar fångstmöjligheter för 83 tonfiskfångstfartyg, och med detta protokoll införlivas för första gången rådets (fiske) riktlinjer av oktober 1997 i avtalet, särskilt en ökning av de riktade åtgärderna för utveckling av fiskerisektorn och en ny uppdelning av kostnaderna mellan gemenskapen och redarna.

Till protokollets viktigaste kännetecken hör att referenstonnaget med tanke på de ringa fångstmängderna under det förra protokollets treåriga löptid sänkts från 7 500 ton till 5 500 ton, vilket också får till följd en motsvarande minskning av kompensationsbidragen – nämligen 29 procent.

Jag kan också meddela er att 50 procent, alltså hälften av kompensationsbidragen, är avsedda för riktade åtgärder för utveckling av den lokala fiskerisektorn. Åtgärder finansieras på områdena forskning och teknik, inklusive projekt för övervakning och kontroll. I detta sammanhang vill jag betona att villkoren för att bidra till sådana åtgärder förbättrats genom att myndigheterna på Mauritius årligen skall lägga fram en noggrann rapport, och kommissionen har möjlighet att granska betalningarna med tanke på hur de olika åtgärderna konkret har genomförts.

Licensavgifterna för redarna har höjts avsevärt, från 20 euro till 25 euro per ton. Totalt sett görs inom ramen för detta protokoll en omfattande omfördelning av kostnaderna mellan gemenskapen och redarna, eftersom redarna nu för tiden måste bära 23,5 procent av de totala kostnaderna, jämfört med tidigare bara 7 procent. Det motsvarar rådets beslut av år 1997 för avtalen med tredje land, enligt vilket kostnadsfördelningen skall utformas på ett balanserat sätt. Dessutom finns det också tekniska förbättringar för fångstredovisningen, avräkningen av avgifter som skall betalas och förfarandet för fångstlandningen.

Även i avtalet med Guinea, så har jag förstått det, välkomnar ni de tekniska beståndsdelar som vi har introducerat, i synnerhet att man med hjälp av ett särskilt bidrag tar större hänsyn till havets resurser.

Även med Republiken Guinea upprätthåller vi ju ett ramavtal sedan 1983. Också detta avtal är viktigt för Europeiska unionen, eftersom det innehåller fångstmöjligheter för trålare och tonfiskfångstfartyg. Dessutom erbjuder det delvis en extra möjlighet för fisket under återhämtningsperioderna inom ramen för avtalen med olika grannstater, i synnerhet med Senegal, Mauretanien och Marocko, och det ger också till en viss grad ett alternativ till de marockanska vattnen. Det gläder mig att kunna meddela er att protokollet med Republiken Guinea innehåller viktiga förändringar, som framför allt syftar till främjande av försiktighetsprincipen och ett hållbart utnyttjande av resurserna.

Jag vill här direkt nämna att det kommer att införas en premie för att ge stöd åt Guineas myndigheter när det gäller att förbättra tillståndet för fiskbestånden i Guineas exklusiva ekonomiska zon. Denna premie kommer bara att betalas om Guinea kan bevisa att den totala fiskeansträngningen minskats och att de överenskomna åtgärderna för en skärpt övervakning och kontroll tillämpats. Målet är att vi skall hjälpa Guinea att främja bilaterala fiskeriavtal med andra stater och minska de privata överenskommelserna, som ofta undergräver en hållbar fiskerihantering.

Vidare har den ekonomiska motprestationen för riktade åtgärder ökats, exempelvis vetenskapligt och tekniskt forskningsarbete, övervakning och inspektion av fiskeriverksamheten eller stöd till fiskeriutbildningen och -vidareutbildningen i småskaligt fiske, liksom stöd till deltagandet i arbetet i internationella organisationer, till 46 procent av det totala stödet.

Slutligen föreskriver protokollet ett nära samarbete mellan de båda parterna vid administrationen av åtgärderna. Detta underlättas för gemenskapen av en detaljerad årsrapport och möjligheten att granska betalningarna med tanke på det faktiska genomförandet av åtgärderna.

Vad beträffar era ändringsförslag vill jag klargöra att kommissionen principiellt kan acceptera de båda första ändringsförslagen. Ändringsförslag 3 måste kommissionen avvisa, eftersom det motsäger den brukliga teorin om protokoll till fiskeriavtal och berör kommissionens behörighet att förhandla. Eftersom protokollet utgör en bilaga till ramavtalet är det inte nödvändigt med något nytt förhandlingsmandat för att förnya det regelbundet. Det är dock självklart att kommissionen som leder förhandlingarna ser till att de av rådet nedskrivna förhandlingsdirektiven beaktas.

Även det fjärde ändringsförslaget måste kommissionen avvisa, eftersom det bryter mot andan i rådets beslut av år 1997, där det krävs en kostnads fördelning mellan fartygsägare och gemenskapen. Hjärtligt tack för er uppmärksamhet!

2-273

Talmannen. – Tack, herr kommissionär.

Jag förklarar debatten avslutad.

Omröstningen kommer att äga rum i morgon kl. 12.00.

Föredragningslistan är nu lika slut som de flesta av oss tror jag.

Mina damer och herrar! Det återstår bara för mig att önska er en god natt¹.

(Sammanträdet avslutades kl. 23.25.) 2-213

Bilaga – Högtidligt möte

2-214

ORDFÖRANDESKAP: FONTAINE

talman

(Det högtidliga sammanträdet inleddes kl. 11.30.)

2-215

¹ Föredragningslistan för nästa sammanträde: se protokoll.

Talmannen. – Herr talman i Knesset, herr ordförande i Palestinska lagstiftningsrådet! Det är med mycket stor glädje och rörelse, och dessutom med stora fredsförhoppningar, som jag för alla mina kollegers räkning hälsar er välkomna till Europaparlamentet.

(Applåder)

Jag tackar er för det mod och öppna sinne som ni visat prov på när ni båda accepterade min inbjudan vid mitt officiella besök i Mellanöstern i februari. Er samtidiga närvaro här saknar motstycke i vår institutions historia. Det var möjligt eftersom ni är två fredsmän, och det är i den egenskapen som vårt parlament tar emot er i dag. Jag glömmer inte att ert besök också beror på de övertygande insatserna från vårt sändebud och vår kollega Luisa Morgantini, ordförande i delegationen till Palestinska lagstiftningsrådet, som jag alldeles särskilt vill tacka.

(Applåder)

Det är i högsta grad betecknande att ni, i er egenskap av ordförande för de två kammare som skall underteckna de avtal som förbereds och de förhandlingar ni deltar i, valt att tillsammans komma och tala inför Europaparlamentet.

Vi uppskattar er gest och dess rätta betydelse: er gemensamma beslutsamhet för att uppnå fred, att låta Europa bli ännu mer delaktigt i den pågående processen, och jag är glad att ambassadör Moratinos är närvarande, för att förstärka den parlamentariska dimensionen av ert samarbete med Europeiska unionen.

Ingen av oss kan bortse från komplexiteten i Mellanöstern där de allra heligaste historiska platserna är belägna, enligt en stor del av mänskligheten, och som därför är de mest diskuterade.

Européerna är väl medvetna om att det är svårare att åstadkomma fred än att inleda krig.

Det krävdes, särskilt i detta århundrade, fruktansvärda krig som skadat världen och begravningsprocessioner med miljoner döda för att våra folk äntligen skulle förstå att kriget är en förödande galenskap för alla.

Europaparlamentet tar därför inte emot er för att tillrättavisa er. Vi tar emot er som vänner till de två folk ni företräder och som äntligen har rätt till fred, säkerhet och utveckling.

När det i Mellanöstern inleds samma process som den som ledde Europa inte bara från väpnad konflikt till fred, utan även från fred till samarbete mellan närliggande länder, kan vi hoppas att en gemensam parlamentarisk församling för folken i ert område skall bli vår motsvarighet! Vilken underbar dröm som, tack vare vår gemensamma vilja en dag, det är jag övertygad om, kommer att bli verklighet.

Herr talman i Knesset, herr ordförande i Palestinska lagstiftningsrådet! Den debatt ni just lyssnat till vittnade om det intresse som Europeiska unionen och bl.a. dess parlament hyser för utvecklingen av de pågående förhandlingarna.

Ni kan vara övertygade om att vi kommer att lyssna till er med den största uppmärksamhet.

Jag framför förhoppningen att utan att dölja de stora svårigheter som vi känner till omfattningen av i denna avgörande period av förhandlingarna, ni ändå kan garantera vår kammare att fredens dörrar förblir öppna och att era båda folk kommer att gå igenom dem tillsammans.

Jag ger nu ordet till herr Abu Ala och sedan till herr Burg.

2-216

Ahmed Qurie, *Ordförande i Palestinska lagstiftningsrådet*.¹ – (FR) Nicole Fontaine, Europaparlamentets talman, mina damer och herrar parlamentsledamöter, mina damer och herrar! Tillåt mig till att börja med att uttrycka min stora tillfredsställelse när det gäller dialogen vi hade i förmiddags om fredsprocessen och om det stora europeiska intresset för att denna process skall bli framgångsrik och åstadkomma ett fördelaktigt klimat för att skapa denna fred. Tillåt mig också att uttrycka min stora tillfredsställelse över att i denna kammare se ett mycket stort antal högt uppsatta personer bland de europeiska ledarna som arbetat och fortsätter att arbeta seriöst för att finna en lösning på problemet i Mellanöstern.

Det är en stor ära för mig att som ordförande i Palestinska lagstiftningsrådet besvara er inbjudan till detta viktiga möte med de valda företrädarna för folken i Europeiska unionen. Jag har nöjet att i dag vända mig till er och samtidigt vid min sida ha Abraham Burg, talman i Knesset, det nationella israeliska parlamentet, för att ärligt, tydligt och öppet berätta för er om våra förhoppningar, våra drömmar, vår smärta, våra lidanden och de svårigheter vi möter i denna avgörande period som fredsprocessen i Mellanöstern nu befinner sig i. Vi hoppas att vi skall kunna gå in i detta århundrades första år genom att

¹ Avskrift av tolkningen av talet som hölls på arabiska.

ha förberett vår region för en ny era, en era utan kamp, utan dödande krig, utan våld och terrorism och i stället med ert bistånd, som vi vill behålla och utveckla, skapa ett fördelaktigt utrymme för freden och samexistensen mellan folken i ett område som länge lidit av fruktansvärda blodiga strider och vapnens dödande språk. Er stora erfarenhet kommer att vara till mycket stor nytta.

Fru talman! Tillåt mig att med stor aktning erinra om ert besök i Palestina och vårt lagstiftningsråd. Tillåt mig erinra om era lovvärda ansträngningar för att stödja oss och stödja den demokratiska uppbyggnad som genomförs av lagstiftningsrådet i vårt land å ena sidan, samt ert stöd till fredsprocessen å andra sidan, och inbjudan till herr Burg och mig själv i syfte att upprätta en dialog med er. Jag har nöjet att meddela er att jag arbetat tillsammans med herr Burg och gjort blygsamma men ihärdiga ansträngningar för att förstärka grunden till ett parlamentariskt samarbete mellan våra två instanser och för att göra alla ansträngningar som är möjliga för att konsolidera och göra fredsprocessen framgångsrik. Jag är djupt övertygad om att svårigheterna, oavsett hur stora de är, inte skall vare sig besegra drömmarna och ambitionerna som våra folk har, eller grusa förhoppningarna om att få leva i fred och säkerhet. Vi lovar er att fortsätta våra ansträngningar tack vare de folkliga grunder vi företräder och tack vare ert stöd.

Fru talman! Palestinas mark har under hela historiska perioder upplevt fantastiska former av mänsklig samexistens och religiös tolerans mellan olika gemenskaper och religioner. Palestina har också mött broderlig samexistens mellan tre monoteistiska religioner som uttryckts genom de religiösa friheterna, respekten för tron och utövandet av religionerna. Palestina är därför platsen för profeterna som uppmanade till fred, och har upplevt heliga budskap till hela mänskligheten: islam, kristendomen och judendomen. Den heliga marken och dess omgivningarna som välsignats av Gud borde vara tillräckligt stora för att kunna hysa alla monoteistiska religioner och vara en plats för kärlek och fred.

Trots denna heliga välsignelse har denna mark upplevt en rad konflikter genom historien. 1900-talet, med katastrofen som drabbade det judiska folket i Europa, har också varit vittne till den katastrof som drabbade de palestinska folket i dess land när alla började eftersträva en lösning på det judiska problemet i Europa på palestinsk mark. 1947 föreslog FN en plan för att dela Palestina i två stater: den judiska staten i den största delen av Palestina och en arabisk stat i ett mindre område. Den judiska staten proklamerades den 15 maj 1948 och erkändes genast av västländerna och i spetsen för dem stod de europeiska länderna och Förenta staterna som gav denna stat nödvändigt stöd, medan det palestinska folket fortsatte att uthärda alla former av lidande, emigration och tvångsflyttning och berövades sitt land, sin identitet och sin stat. Denna situation beredde till stor del vägen för våldet och kriget.

Fru talman, mina damer och herrar! Konflikterna och kriget i vårt område har orsakat förstörelse, bedrövelse och stora förluster såväl mänskligt som materiellt. Under hela andra hälften av 1900-talet har området upplevt ett rad krig och en mängd konflikter som överallt lett till död och bedrövelse och reducerat ekonomierna i området till krigsekonomier, vilket påverkat utvecklingen i en rad länder och orsakat en vetenskaplig och kulturell eftersläpning i andra. Vårt palestinska folk är det som drabbats hårdast i området. Det har betalat det högsta priset, såväl politiskt som ekonomiskt och socialt. Efter de stora svårigheterna med anledning av Israels isolering i förhållande till sina grannländer, det permanenta beredskapsläget knutet till krigsläget i området och det stora lidandet för det palestinska folket som stannat på sin mark, flytt till utlandet eller till lägren, var det nödvändigt att ta initiativ till att eftersträva en annan lösning än krig och dödande konflikter. Freden blev på så sätt den enda lösning som motsvarade förhoppningarna om stabilitet och utveckling för folken i området, för att kunna leva i fred och säkerhet. Men för att denna fred skall kunna bli permanent och fullständig måste den vara rättvis.

Fredsprocessen inleddes i Madrid 1991. Vi har deltagit i denna process utifrån vår uppriktiga strävan efter att uppnå en rättvis och fullständig fred i området i allmänhet, och mellan Palestina och Israel i synnerhet. Denna process bygger på resolutionerna 242 och 338 från FN:s säkerhetsråd, som fastställer att det är absolut oacceptabelt att förvärva annans mark genom tvång. Den bygger även på strävan efter en rättvis lösning på flyktingproblemet och principen om mark i utbyte mot fred. Genom att godta dessa resolutioner accepterade vi att nöja oss med endast 23 procent av det historiska Palestinas historia och det är en stor eftergift, det upprepar jag, den stora eftergift som Israels politiska ledning vägrar att godta i förhandlingarna om den definitiva ställningen, under förevändningen att den palestinska parten skulle vara oförsonlig och sakna flexibilitet.

I enlighet med dessa principer har vi inlett fredsprocessen övertygade om att det är nödvändigt att sätta stopp för ett långt blodigt kapitel för att uppnå den rättvisa fred vi så gärna vill ha, efter en lång period av fientlighet och smärtsamma och förödande konflikter. Vi hade då som prioritet att återuppliva hoppet som länge saknats eller varit dolt, genom att förbereda miljön och det politiska och ekonomiska klimatet i området för att upprätta förbindelser för utveckling och ekonomiskt och regionalt samarbete, som gör det möjligt att dra till sig investeringar och projekt till vårt område som är utmattat av konflikter och som blöder på grund av de omåttliga kostnaderna för kriget. Förhandlingarna i Washington och de som samtidigt hölls i Oslo ledde till ett avtal om en principförklaring som undertecknades i Oslo. PLO utbytte med den israeliska regeringen dokument om ömsesidigt erkännande, vilket enligt min mening var den viktigaste etappen i historien om den arabisk-israeliska konflikten i allmänhet, och den palestinsk-israeliska i synnerhet.

Fru talman, mina damer och herrar! Avtalet om principförklaringen för övergångsperioden och för förhandlingarna om den definitiva ställningen utarbetades utifrån en bestämd filosofi och tydliga politiska principer, särskilt resolutionerna 242 och 338 från säkerhetsrådet, och deras genomförande, mark i utbyte mot fred och en tidsplan för förhandlingarna om den definitiva ställningen. Vi kom även överens om att fullborda etapperna med en successiv lösning som börjar med tillbakadragande av de israeliska trupperna från Västbanken och Gazaremsan, samtidigt som makt och civila och säkerhetsmässiga befogenheter successivt överförs till den palestinska myndigheten.

Under denna etapp kommer president- och parlamentsval att äga rum på Västbanken, Gazaremsan och den arabiska staden Jerusalem, Al-Qods. Det antogs att denna period skulle avslutas med överföring av all mark på Västbanken och Gazaremsan till den palestinska myndigheten, med undantag av frågorna om förhandling om den definitiva ställningen som är: Jerusalem (Al-Qods), bosättningarna, gränserna, flyktingarna, förbindelserna med andra aktörer och det som sedan lagts till, nämligen vattnet. Det skulle åtföljas av ett successivt införande av en palestinsk enhet med verkställande, lagstiftande och rättsliga organ. Allt detta skulle genomföras inom mindre än 5 år, fram till den 4 maj 1999, och krönas med att en oberoende palestinsk stat inrättades.

Vi godtog dessa avtal och respekterade deras genomförande men vi stötte tyvärr på allvarliga svårigheter, i form av permanenta försök att bryta avtalen och avstå från det som beslutats, och en brist på respekt för genomförandet av den planerade tidsplanen, särskilt den tredje omstruktureringen, tillbakadragandet från de ockuperade områdena och frigivandet av alla fångar och fängslade, vilket skulle ske före den tillfälliga periodens utgång. Ett stort antal punkter i övergången har därför ännu inte genomförts, trots den långa tidsperiod som förflutit, vilket ökat lidandet för det palestinska folket och äventyrat hela fredsprocessen.

Fru talman! Mina damer och herrar! Jag tillhör en generation som upplevt fem fruktansvärda krig som orsakat tiotusentals oskyldiga offers död och framkallat förflyttning av miljontals människor långt från deras hem och tillhörigheter. Samtidigt tillhörde jag den generation av den palestinska politiska ledningen som var medveten om värderingarna i den nationella kampen, utan att för den skull förlora förmågan till en stor dos mod, klokhet och objektivitet, och kunna eftersträva en permanent och global lösning som gör det möjligt att få ett definitivt slut på de förödande krigen och den blodiga kampen. Jag har haft tillfälle att leda förhandlingarna med den israeliska regeringen under de senaste åtta åren, alltsedan de första förhandlingarna i Oslo till och med förhandlingarna i Stockholm som förberedde toppmötet i Camp David nyligen, via de andra förhandlingarna i Oslo, de ekonomiska förhandlingarna i Paris och förhandlingarna som förberedde Wye Riveravtalet.

Jag har ofta sagt hur stolt jag är över vad jag åstadkommit tillsammans med mina kolleger, byggarna av den palestinska freden, under ledning av president Arafat, vår kloka och modiga ledare, som tror på fredsfrågan och dess oundvikliga framgång, oavsett svårigheterna och det svaga skenet av hopp. Vi inledde för flera månader sedan förhandlingarna för att fastställa den definitiva ställningen, innan Israel ens hade avslutat sina åtaganden beträffande den mellanliggande perioden. Jag vill emellertid inför er uttrycka min känsla av sorg och bitterhet, eftersom den israeliska regeringen inte har hållit sina åtaganden för den mellanliggande perioden och eftersom vi hittills inte lyckats sluta ett permanent avtal. Jag känner dessutom stor sorg och smärta över att toppmötet i Camp David inte ledde till något positivt resultat, särskilt som det ägde rum efter åtta månaders utmattande förhandlingar i området, men även i Stockholm, i Sverige, och i Washington, och efter de avsevärda ansträngningarna som gjorts av president Clinton och hans medarbetare.

Jag känner mig tvingad att berätta om förhandlingarna vid toppmötet i Camp David och de ståndpunkter som låg till grund för dem. Vi hade kommit överens med den israeliska parten om ett antal allmänna principer, nämligen följande: för det första bygger dessa förhandlingar på resolutionerna 242 och 338 från säkerhetsrådet och villkoren för dessa, för det andra ligger nyckeln till lösningen i avtalet om flera grundläggande frågor: Jerusalem (Al-Qods), flyktingarna, territorierna, gränserna och säkerheten. För det tredje har vi kommit överens om att inte skjuta upp lösningen på en grundläggande fråga – om avtalet inte omfattar alla frågor blir det ingen lösning. För det fjärde skall avtalet för var och en av de viktiga frågorna, antingen ramavtalet eller det permanenta avtalet, innehålla dessa tre viktiga principer: för det första erkännandet av principen, för det andra erkännandet av mekanismerna och för det tredje ett avtal om perioden för verkställande. Vi har även kommit överens om att det är nödvändigt att erhålla internationella garantier för verkställandet och en internationell mekanism för skiljeförfarande om det uppstår meningsskiljaktigheter.

Ståndpunkterna: vilka har våra ståndpunkter varit? Även om de båda parterna, Palestina och Israel, gjort avsevärda ansträngningar för att deras ståndpunkter skall närma sig varandra, vare sig det är under förhandlingarna eller vid toppmötet i Camp David, beklagar jag att behöva säga att klyftan kvarstår, och att det krävs stora ansträngningar för att överbygga den.

När det gäller frågan om Jerusalem skall jag kort säga att den palestinska ståndpunkten bygger på det faktum att Jerusalem är en del av de palestinska territorierna som ockuperades 1967, och man bör tillämpa samma sak på Jerusalem som man gör på övriga palestinska territorier. Israel måste erkänna Palestinas suveränitet över Jerusalem och vi är i utbyte beredda att diskutera alla israeliska frågor när det gäller staden, vare sig det gäller Jerusalem som en öppen stad, eller religionsfriheten och den fria rörligheten i Jerusalem eller varje annan israelisk fråga.

Men den israeliska ståndpunkten fortsätter att röra sig kring följande punkt: ett enat Jerusalem är staten Israels huvudstad, och detta trots alla förslag som lagts fram. Jag tar tillfället i akt för att här ifrån Europaparlamentets talarstol säga att även om vi palestinier inte uppnår ett avtal om Jerusalemfrågan, förklarar jag att vi är överens om att Jerusalem, i sina två delar, den västra och den östra, blir ett enat Jerusalem, ett internationellt Jerusalem, för att staden inte längre enbart skall vara huvudstaden för Israel och Palestina, utan hela världens huvudstad. Som ni vet har FN och dess säkerhetsråd använt resolution 181 för att göra denna heliga stad till en stad för tre monoteistiska religioner, staden för dem som tror på en enda Gud, och har beslutat att Jerusalem skulle vara en internationell stad så att den blir en stad för världens alla folk. Jag skulle dessutom vilja säga att om avståndet mellan oss är stort så gäller det just Jerusalem.

När det gäller frågan om flyktingarna anser vi, och jag tror att ni håller med, att alla människor har rätt att återvända till sitt hem och sina tillhörigheter. Vi anser därför att alla lösningar till att börja med måste gå via det faktum att Israel tar sitt juridiska, moraliska och politiska ansvar för uppkomsten av problemet med flyktingarna. Annars kommer alla lösningar att vara stympade eller ofullständiga. Den palestinska ståndpunkten bygger i detta sammanhang på de internationella resolutionerna om de palestinska flyktingarnas rättigheter att återvända till sina hem och sina tillhörigheter, och deras rätt till ersättning, i enlighet med resolution 194 från FN:s generalförsamling, och på fastställandet av de mekanismer som uppnåtts efter avtal som gör det möjligt att utöva sina rättigheter vid återkomsten. Den israeliska ståndpunkten skilde sig från den grundläggande frågan och man vägrade att tala om principen för återvändande eller ersatte den med förslag till lösningar som gällde humanitära operationer som begränsade sig till vissa familjer eller som talade om att inrätta en internationell ersättningsfond som Israel skulle delta i, enligt överenskommelse med andra stater. Med tanke på meningsskiljaktigheterna återstår klyftan när det gäller denna fråga och den kunde inte lösas vid toppmötet i Camp David, eller efter det.

När det gäller frågan om territorier, gränser och säkerhet är vår ståndpunkt den som bekräftas av resolutionerna från den internationella legitimiteten, och bygger på att det är oacceptabelt att med tvång ockupera någon annans mark. Dessa resolutioner kräver samtidigt att de israeliska ockupationsstyrkorna skall dra sig tillbaka från palestinskt territorium som ockuperades vid kriget i juni 1967, och att gränsen från den 4 juni som gällde innan stridigheterna inleddes skall respekteras. Det gäller Egypten, Jordanien och Libanon. Frågan har också nu tagits upp när det gäller Syrien. Vi har även visat att vi är beredda att acceptera mindre förändringar när det gäller gränserna, som dikteras av ett gemensamt intresse, under förutsättning att de är ömsesidiga, när det gäller värde och yta, och samtidigt insistera på de internationella resolutionerna som fastställer att de israeliska bosättningarna på palestinsk mark är olagliga.

Vi har också sagt att vi vill samarbeta och samverka med israelerna för att acceptera närvaron av internationella styrkor vid gränserna, i syfte att bevara freden och säkerheten, medan den israeliska ståndpunkten å andra sidan följer principen med annektering. Israel vill annektera tre stora bosättningar norr om Västbanken, liksom bosättningarna i Jerusalem och dess omgivning, söder om och i Jordandalen, utöver andra territorier som hamnar under israelisk kontroll och detta under en begränsad period, vilket raserar Västbanken och i slutändan placerar den under israelisk kontroll.

Och apropå säkerheten skulle Israel vilja behålla sina styrkor i Jordandalen, vid gränsen och övergångarna. Detta har också bidragit till att avståndet och klyftan mellan de två parterna ökat i frågan. Jag vänder mig till min vän och kollega Abraham Burg, för att säga till honom att Israel inrättats på grundval av en resolution från FN:s säkerhetsråd och inte på grundval av ett bud i Toran. Utan respekt för den internationella legitimiteten kommer det internationella samfundet att lida av bristen på en lösning av konflikten i Mellanöstern.

Mina damer och herrar! En förkrossande majoritet länder, liksom Europeiska unionen, har erkänt de internationella resolutionerna som den palestinska ståndpunkten bygger på. Ni kan utan tvivel konstatera att de palestinska kraven för att uppnå en rättvis och hållbar lösning inte är vare sig extremistiska eller omedgörliga, vilket man gärna påstått. Det handlar snarare om flexibla ståndpunkter. Det vi kräver och försvarar utgör ett minimum för att erkänna de palestinska nationella rättigheterna som formulerats och konsoliderats av internationella resolutioner. Vi kräver inte att man skall överskrida dessa krav, men vi hoppas att de ärliga människorna här i världen inte heller skall avstå från det.

Det var bilden under och efter Camp David. Klyftan kvarstår, avståndet kvarstår, men vi lovar er att fortsätta processen trots alla svårigheter. Freden förblir ändå vår strategi och vi arbetar för att genomföra den. Vi vill emellertid ha en rättvis fred som vi kan försvara och bevara, en hållbar fred för våra barn, våra barnbarn och de kommande generationerna.

När vi nu befinner oss i talarstolen i Europaparlamentet och delger er våra problem och våra framtidsutsikter kan vi bara uttrycka vår stora uppskattning över samarbetet i Medelhavsområdet som börjar bekräftas tack vare konsolideringen av förbindelserna inom det ekonomiska, sociala, politiska, kulturella och parlamentariska området i syfte att tillvarata folkens intressen i detta område. Vi betraktar detta samarbete, som åtnjuter ert stöd, som en av de viktigaste pelarna för freden, stabiliteten och framgången.

Vi har också nöjet att uttrycka vår uppskattning över Europas politiska och ekonomiska stöd till fredsprojektet i området i allmänhet och till vårt palestinska folk i synnerhet, samt vår uppskattning över Europas tilltagande roll för att konsolidera

världsfreden och för att föra processen framåt i vårt område och i världen. Vi önskar verkligen att Europa skall få en större roll, en oberoende och effektiv roll, som är neutral och objektiv. Vi erinrar med stor uppskattning om ståndpunkten från länderna i Europeiska unionen vid Berlinförklaringen i mars 1999. Europa har alltid haft en viktig roll att spela i världen. Dess roll är välkommen i fredsprocessen i Mellanöstern. Det enade Europa, som övergivit sitt arv med koloniseringen, uppmanas att spela en roll som överensstämmer med dess kulturella tradition, som hänvisar till principerna om frihet, frigörelse och mänskliga rättigheter i ett fritt och oberoende land.

Fru talman! Sammanfattningsvis vänder jag mig här från talarstolen i Europaparlamentet till Abraham Burg och via honom till ledamöterna i Knesset, liksom till det israeliska folket och den israeliska regeringen för att säga att det är ett ovanligt lämpligt tillfälle för freden, därför får man inte förlora det, och att fredens tribut är inte hög. Låt oss därför betala! Det handlar om rättigheter, rättvisa, berättigande och internationell rätt.

Från talarstolen vänder jag mig också till Nicole Fontaine, Europaparlamentets talman, och jag vänder mig också till er alla och via er till Europas folk och regeringar, för att be er att bidra till att freden kan uppnås och att grunderna för rättigheter, rättvisa, berättigande och internationell rätt kan efterlevas. Det är först då som ni kan bedöma situationen.

Härifrån talarstolen vänder jag mig även till vårt folk, vårt palestinska folk för att säga att freden är den stora kamp som väntar oss. Låt oss därför vara tålmodiga så att vi lyckas. Jag är övertygad om att med hjälp från er kommer vi att lyckas. Jag tackar er alla och framför hälsningar från president Yasser Arafat, det palestinska kommandot och mina kolleger, ledamöterna i Palestinska lagstiftningsrådet, och vi hoppas på er fortsatta medverkan och stöd.

(Livliga och ihållande applåder)

2-217

Talmannen. – Jag tackar ordföranden i Palestinska lagstiftningsrådet

(Applåder)

för detta mycket starka inlägg och jag ger nu ordet till talmannen i Knesset. Varsågod, herr Abraham Burg, ordet är ert.

2-218

Abraham Burg, Knessets talman. – (EN) Fru talman, parlamentsledamöter, Abu Ala! Jag är optimist. Jag är inte den slags optimist som, när han får frågan "Är du optimist eller pessimist?" av någon, säger "Naturligtvis är jag optimist. I dag är bättre än i morgon." Nej, det är inte den slags optimism som jag skulle vilja dela med er denna morgon. Jag skulle vilja dela med er en annan slags optimism, en optimism som säger att i morgon kommer att vara till och med bättre än i dag, och i dag har det varit en underbar morgon.

I det att jag talar för många människor i Mellanöstern, särskilt för många människor i Israel, skulle jag vilja tacka er för era ansträngningar och för de ansträngningar som görs av hela den framstående samlingen här denna morgon för att driva på dialogen, förståelsen och processen att lyssna på varandra i Mellanöstern. I dag är vi här tillsammans som era gäster – och, förresten, som svar på ert förslag om ett gemensamt parlament i Mellanöstern. Jag har inga problem med det, men skulle vilja be om en enda sak, nämligen att ni leder det. Det skulle vara lite mer komplicerat för oss att sköta det själva. Den dagen kommer icke desto mindre att komma.

Ett möte som det som vi har här, samma dag som våra folks ledare möter varandra igen i Amerikas förenta stater för att försöka komma ett steg, en centimeter närmare en bättre framtid för våra barn, utgör en milstolpe. Det är inte bara våra nationers ledare som har ansvar att få till stånd fred; även vi, som valda företrädare för våra folk, bär ansvaret för att försöka förbättra förhållandet mellan folken på ett sådant sätt att folken så småningom, när ett fredsavtal undertecknas av de två sidorna, kommer att vara beredda att godta budskapet. Jag är därför mycket glad att över att vara här tillsammans med er denna morgon.

Och vidare, för många av oss i Israel är Europa inte bara en kontinent. För många av oss i Israel är Europa ett värderingssystem. För många av oss i Israel är Europa någonting större än dess världsliga närvaro. Europa för oss är demokrati. Europa för oss är upplysning. Europa för oss är parlamentarism. Europa för oss är kultur. Europa för oss är social ingenjörskonst, socialt ansvar och social känslighet. Europa för oss är ansvar för miljön. Europa för oss är ekonomi. Så när vi förhandlar om fred i Mellanöstern, känner vi varje dag att vi inte bara gör vad som är bra för vårt folk, utan vi försöker hårdare och fördubblar våra ansträngningar, eftersom vi har en ansvarskänsla i den mån som stabiliteten i vår region är nyckeln till stabilitet i resten av världen. Vad som står emot denna slags dialog är det värsta typen av fiende som vi någonsin har skådat. Mot denna slags dialog, med all frustration, alla varningar, alla möjligheter, all korruption, alla paragrafer och verser osv. står fredens fiende, som är religiös fundamentalism.

(Applåder)

Mellanöstern är nyckeln till stabilitet i världen. Kommer stabiliteten i världen att härröra från den suveräna delen av före detta Sovjetunionen? Kommer den att härröra från Europa, genom förhållandet mellan Nordafrika och södra Europa, så småningom hela Europa? Vad som än händer i vårt lilla hörn av världen – som bara är 23 000 kvadratkilometer stort, mindre än Centralmassivet – kommer det att påverka världens framtid. Kommer Mellanöstern att bara en mörk koalition av Khomeynimullor i Iran, shiiter i Irak, muslimska brödraskap i Jordan, Hizbollah i Libanon, Hamas i de ockuperade territorierna och islamistiska fundamentalistorganisationer i Nordafrika, eller kommer det att vara en koalition av fred, orienterad mot Europa och den västerländska civilisationen, som består av Egypten som fredens stöttepelare, Jordanien, Palestina som en stat – jag skall komma tillbaka till det alldeles strax – staten Israel, Syrien, Libanon, Turkiet och resten av världen? Detta är Mellanösterns två alternativ: ett Mellanöstern orienterat mot mörker eller ett Mellanöstern orienterat mot fred. Vi är båda, trots alla våra meningsskiljaktigheter, fullt engagerade för ett fredligt Mellanöstern för vår egen, våra barns och resten av världens skull.

(Applåder)

Det är ett stort personligt privilegium för mig att dela detta mycket viktiga europeiska podium denna morgon med Abu Ala. Se på denna man. Han var arkitekten bakom Osloavtalet. Han är den man som mina barn och hans folks barn är skyldiga så mycket på grund av hans mod, kreativitet, hängivenhet och engagemang att ändra Mellanösterns strategi från en strategi av konflikter till en strategi av dialog, förståelse och erkännande av motparten. Jag skulle vilja, Abu Ala, säga er vad jag sade till er när ni kom som min gäst till Knesset, när jag träffade er i mitt hem – jag hoppas att jag inte kommer att åsamka er någon politisk skada där hemma genom att nämna dessa saker – och på alla de andra platser där vi har träffats, nämligen att vår generations Mellanöstern är privilegierat att ha en stor man som er som ledare för ert folk.

(Applåder)

Jag är mycket glad att få vara här tillsammans med er denna förmiddag. Efter så många år när vi israeler har känt att Europa inte förstår oss helt och hållet – och vice versa – har jag känslan av att den miljö i vilken vi nu för en dialog är annorlunda.

Att komma till denna kammare efter ert antagande av resolutionen till minne av förintelsen, som först diskuterades i Stockholm och så småningom fick stöd av majoriteten i kammaren; den slags hjälp som ni ger öppet och i hemlighet till behövande judar i krisområden runt om i världen; och naturligtvis ert otvetydiga engagemang för fred, som omfattar olika tolkningar och skolor av tänkande: alla dessa saker gör att jag gläder mig över att vara här denna förmiddag. När jag får frågan om jag är optimist eller pessimist – ja, självklart är jag optimist, eftersom jag föredrar förhandlingarnas frustration före krigens begravningar.

(Applåder)

Ja, det finns frustration, men vi har kommit långt ifrån startpunkten. Se på historien, se på skriften på väggen. 1948 låg sju arabiska parter i krig med den nya staten Israel. 1967 var det bara tre av de sju – Egypten, Jordanien och Syrien – som kämpade emot oss. 1973 hade vi bara två av de tre – Syrien och Egypten – emot oss. Nu, 25 år senare, har vi fred med Egypten och är mycket nära fred med Syrien. Man säger i dag att solen går upp över Syrien. Palestinierna kämpade inte emot oss som nation 1948 eller deltog i kampen emot oss som krigförande makt 1963, men plötsligt – och otroligt nog – befinner vi oss nu mitt uppe i förhandlingar. Tack gode Gud att vi är där! Om jag hade sagt er för tio år sedan, före Gulfkriget, att år 2000 Palestinska lagstiftningsrådets talesman skulle debattera med Israeliska Knessets talman inför Europaparlamentet, skulle ni ha sagt att det aldrig kommer att hända. Och om jag för fem år sedan hade sagt er att Förenta staternas president skulle fira julen år 2000 i Betlehem, tillsammans med de palestinska myndigheternas ordförande, Yasser Arafat, som skulle flyga dit i en palestinsk helikopter och att de båda skulle skyddas av tusentals beväpnade palestinier? Och om jag hade sagt att allt detta skulle ske bara 300 meter från Jerusalems södra delar? Ni skulle ha sagt mig att jag fantiserade och att det aldrig kommer att hända. Men det kommer att hända. Och när vi möts här igen om fem eller tio år, kommer alla de hinder som i dag ter sig som avgrunder som vi omöjligt kan komma över att ligga bakom oss. Och detta kommer att ske på grund av detta slags partnerskap och därför att vårt folk och deras folk i Mellanöstern förstår i vilken riktning den moderna världen går. Den går i riktning mot erkännande, försoning och förlåtelse av det förflutna, oavsett hur det förflutna har varit. Dagens förhandlingar, svåra som de är, är mycket bra förhandlingar. Situationen är inte enkel, och den är långt ifrån att lösas, men världen har icke desto mindre förändrats.

Vi kommer alla från den politiska arenan, och ni vet lika väl som jag att det i politiken inte finns någonting som heter bra val av tidpunkt. När man tar upp en fråga och ingenting händer, säger folk "Varför ta upp den nu, när ingen bryr sig om den?" Mitt i en kris säger de "Varför ta upp frågan mitt i en kris? Vänta tills krisen är över." Och när den väl är över, säger alla "Krisen är över – vem bryr sig om den?" Tiden är aldrig den rätta för att göra någonting. Mellanöstern har inte varit något undantag. Det har alltid funnits en ursäkt för att inte ta upp en fråga. Under lång tid var omständigheterna och den politiska miljön i stort sett omöjliga. Nu är världen plötsligt inte en bipolar värld, och Mellanöstern slits inte sönder av Sovjetblocket och Västblocket. Vi är mer eller mindre ensamma i våra samtal med varandra. Plötsligt skall retoriken förbytas i pragmatiska lösningar. En värld av pragmatiska lösningar är ingen enkel värld.

För, Abu Ala, ja, den internationella rätten är mycket viktig. Människor som lever i nationernas familj lever efter lagen. Om de inte gjorde det, skulle vi leva i en vildmark, en öken, kaos. Många av oss – och jag känner inte er alla, men jag känner några av er – har djupgående värderingssystem, som är minst lika djupgående som vårt engagemang för lag och förståelse och humanitet. Mitt är min religiösa tro. Ja, jag vet att det är en oxymoron. Jag är en rationell individ som tror på Gud; fråga mig inte hur. Men detta är vad jag har försökt göra, i mitt engagemang för denna region av världen, för den monoteistiska idén, för dialogen mellan religioner, allt på grund av att grundaren av min nation, Abraham, som jag har fått mitt namn efter, någon gång för länge sedan införde föreställningen att det finns en Gud. Gudskelov, denna ende Gud företräds i dag av fem partier i vårt Knesset, men det är en annan historia.

(Skratt)

Därför måste vi, när vi söker efter praktiska politiska lösningar, förstå att det rör sig om lösningar på historiska problem och människors tro och övertygelser. Det räcker inte med att säga politiskt att det fungerar, när vi inte har förberett den andliga bakgrunden för erkännande av kompromisserna.

Vad menar jag? I praktiken har vi aldrig varit så nära varandra, men vad vet vi om ikonerna, symbolerna, sakerna som har funnits där under så många år? Abu Ala måste åka hem, Yasser Arafat måste åka hem och säga "Jag har löst flyktingproblemet", och Ehud Barak måste åka hem och säga "Ja, flyktingproblemet har lösts, men inte inom staten Israels erkända internationella gränser". Yasser Arafat måste åka hem och säga "Jag har löst problemet med Jerusalem, och vi har fullständig närvaro och fullständig överhöghet över Jerusalem". Men å andra sidan kan ingen bemyndiga Ehud Barak att kompromissa om kung Davids huvudstad. Hur kan han åka hem?

Således är problemen inte bara politiska utan även psykologiska. Jag skulle vilja säga några ord om vår syn på Jerusalem. Jag föddes där, jag studerade där, mina barn är där, jag bor nästan där. Jag känner till och respekterar alla de olika trosbekännelser och övertygelser som finns i Jerusalem. Jag skulle vara den siste personen i världen att förringa eller ignorera Jerusalems helighet för människor av andra övertygelser. Staden är deras i lika hög grad som den är min. Jag kommer till mitt sista andetag att försvara deras rättighet att utöva sin religion.

Jag kommer att försvara alla dessa människors alla rättigheter att utöva sin religion i Jerusalem i lika hög grad, men jag kräver också att andra visar minst lika stor respekt för Jerusalems helighet för de miljontals judar som har dött och bett och väntat genom 3 000 år av judisk historia. En fredsföreläsa måste vara grundad på respekt för det heliga. Jag accepterar era övertygelser, var vänliga att acceptera mina. Det går bortanför politik eller lagar, det är någonting djupare, någonting andligt. Bara denna ömsesidiga respekt kan göra det möjligt för oss alla att leva som vanliga, rättskaffens medborgare i Guds stad på jorden.

Jag ber er, Abu Ala, min vän, att när ni åker tillbaka till ert folk säga dem att Jerusalem är heligt för muslimer och att Jerusalem är heligt för kristna, men att det inte är mindre heligt för judar. Vi måste nå en politisk kompromiss, men också en religiös kompromiss.

(Applåder)

Jag har en känsla av att utmaningen med Jerusalem är den största politiska utmaning som någonsin har bevitnats. Jag hörde i dag det kanske första officiella uttalandet någonsin från en mycket högt uppsatt palestinsk delegat som antydde att det finns en möjlighet att Jerusalem inte kommer att vara den palestinska statens huvudstad. Det var ett mycket intressant yttrande, som en reträttståndpunkt, förstår jag, och det är någonting som måste undersökas. Den nyligen avlidne kung Hussein, vars engagemang för freden i regionen ingen skulle kunna betvivla, kom med en vacker idé. Han sade att problemet med överhögheten över Jerusalem i stort sett är olösligt; varför inte ge överhögheten över Guds stad tillbaka till Gud? De praktiska lösningarna kommer vi att finna oss emellan.

Kung Husseins idé presenterades för alla våra ledare, och jag är glad att kunna säga att parterna inte har förkastat idén. Låt oss utforska den. Vi har ett mål. Vi är på väg någonstans. Jag vill inte att freden i Mellanöstern skall vara en vinna-förlora-situation. Inte heller vill jag att jag vinner och han förlorar. Jag vill inte att han vinner och jag förlorar. Jag vill att det skall vara en vinna-vinna-situation för oss båda. Jag skulle vilja att en palestinsk stat utropas på grundval av förståelse och ömsesidigt erkännande och samtycke mellan de två sidorna, med Israel som första land i världssamfundet att erkänna denna stat.

Det var vad jag ville under många år, innan det blev den officiella hållningen – inte hållningen, den officiella stämningen – i mitt land. Jag har inga problem med den palestinska staten eller Abu Ala. Tvärtom, så snart det finns en palestinsk stat, kommer dialogen mellan oss att vara en dialog mellan jämlikar. Frågor som vi inte löser nu, kan vi ta itu med senare och fortsätta dialogen mellan oss. Jag vet att många av frågorna löstes i Camp David, men det finns andra frågor som jag hoppas att vi kan lösa. Du tar upp frågan om flyktingar. Det är inte en ensidig fråga. Min mor var en flykting från Hebron. Hon föddes för omkring 80 år sedan i Hebron, och jag är en hebronit (vilket inte är en komplimang i Mellanöstern; det betyder en mycket envis och enkelspårig person). Miljoner judar kom från muslimska länder 1948, 1949, 1950 och fram

till 1960-talet, och det finns problem. Men jag skall kompromissa med min dröm, eftersom mitt land tillkommer mig från det bibliska löftet och ert land tillkommer er från ett religiöst engagemang och en nationell närvaro i det heliga landet Israel. Er första territoriella kompromiss gäller era drömmar, och min första territoriella kompromiss gäller mina drömmar om insikten att var och en som hävdar att Stor-Israel är hans, inte kan vara Abu Alas partner, och att var och en som hävdar att Storpalestina är hans, inte kan vara en partner till Abraham Burg. Bara om ni och jag kompromissar med våra drömmar, kan vi nå en kompromiss mellan våra två nationer, och om vi gör denna emotionella kompromiss, kommer alla andra att följa efter i sinom tid.

Jag skulle vilja avsluta med att tala om framtiden. I går var vi fiender, i dag är vi (nästan) vänner och i morgon kommer vi att vara partner. Personligen beundrar jag honom naturligtvis, även om han inte beundrar mig, och det med rätta, men vi två kan spela en roll i regionen. Vi behöver emellertid hjälp och stöd från resten av världen. I dag tar Europa och övriga världen itu med den globala ekonomins lokala följder, gapet mellan dem som har och dem som inte har minskar, möjligheter skapas för dem som inte har. Israel har en relativt god ekonomi. Palestinierna har ännu inte haft chansen att utveckla en egen oberoende ekonomi. Vi skulle vilja se Europa och övriga världen hjälpa oss båda att förbättra ekonomin i regionen, så att en balans uppnås mellan de två ekonomierna. Det skulle förebygga frustration i förhållandet mellan de två staterna, och de enskilda människorna i de två samhällena skulle inte misströsta och ta sin tillflykt till religiös fundamentalism. Jag tror att det är ett avgörande strategiskt behov i regionen i dag.

Ett sista ord om varför jag är optimist. När jag kommer härifrån, från Strasbourg, måste jag tala om för mitt folk hur det var; jag skall tala om för er hur det var. För elva år sedan satt jag och min äldsta son, som då var mycket ung, fast i en trafikstockning i Jerusalem på grund av att det fanns en bomb någonstans. Man talade om det på nyheterna, och min son, som var mycket ung vid denna tidpunkt och följaktligen inte hade någon respekt för sin far, vände sig mot mig och frågade "Pappa, är det de här människorna som du vill sluta fred med?", för jag var på den tiden en av ledarna för "Fred nu" - rörelsen i Israel. Jag blev mållös, för hur förklarar man dessa invecklade saker för en sju- eller åttaårig pojke? Min far, som vid denna tidpunkt var 80 år gammal, satt i baksätet. Under hans 40 år som ledamot i Knesset tjänstgjorde han i varje kabinett i Israel, och han ledde den israelisk-egyptiska grupp som förhandlade fram självstyre för palestinierna. Min far var född i Dresden och förlorade hela sin familj i förintelsen. Han sade till min son: "Lyssna, sonson, när jag flydde ifrån Tyskland för fyrtio år sedan, hatade jag dem. Jag kunde aldrig tro att jag någonsin skulle återvända dit. Jag kunde inte tro att jag någonsin skulle förlåta dem, men nu har jag förlåtit dem. Tyskland är annorlunda i dag, människorna är annorlunda, från Tyskland kommer ett kraftfullt budskap om självvranssakan, botgöring för det förflutna och bättring inför framtiden." Därefter sade han till honom: "Om detta kan hända mellan oss och vår värsta fiende, finns det ingen anledning i världen till varför det inte skulle kunna hända mellan er och palestinierna under din generation, för rivaliteten är inte så djupgående." Min far gick bort förra året, men hans visdom är nästan profetisk, jag bär den med mig varje dag, och jag tror att fred kommer att uppnås, inte under min sons generation, utan under min och Abu Alas generation: en varaktig, stabil och bra fred som förbättrar världen.

(Livliga och ihållande applåder)

2-219

Talmannen. – Jag anser helt uppriktigt, kära kolleger, att vi upplevt ett verkligt rörande tillfälle, ett tillfälle som historien kanske en dag kommer att minnas. Jag skall inte säga så mycket mer. Jag skulle bara vilja tacka våra vänner för att de båda har talat, med öppet hjärta, och var och en med sitt temperament. Herr ordförande, med er beslutsamma realism, herr Abraham Burg, med er smittande entusiasm. Ni berättade för oss tydligt och ärligt om era förhoppningar. Ni berättade också om hur ni bedömde de svårigheter som kvarstår. Herr Abu Ala! Ni sade att en klyfta återstod, men ni, herr Abraham Burg, sade också att ni föredrog frustrationerna i förhandlingarna framför krigets fasor. Vi hörde allt detta mycket tydligt.

Vi fick bekräftelse på, om det nu var nödvändigt, att ni båda är dialogens män och att ni också är goda vänner. Och jag tror att det är mycket viktigt. Ni är bestämda ansvariga och är passionerat intresserade av denna fred som bara kan uppnås tillsammans med er, som bara kan uppnås mellan er, denna fred som era folk väntar på och som vi självfallet också väntar på.

Ni tog också upp, och det tackar jag er för, framtidsvägar när det gäller det känsliga problemet med Jerusalem. Herr Abu Ala! Ni accepterade förslaget om en internationell ställning för Jerusalem. Och ni, herr Abraham Burg, tog upp idén med att återlämna Jerusalems suveränitet till Gud. Alla dessa vägar har vi naturligtvis övervägt med stor intresse. Jag tror att vad som i dag är viktigt är att se att det finns vägar. Europaparlamentet har alltid betraktat och ansett att Jerusalems definitiva ställning borde vara internationellt erkänd.

Om ni tillåter skall jag som avslutning läsa något personligt. Det handlar om en passage i en bok av Uri Savir, chefen för den israeliska delegationen i Oslo. När han träffade er presenterade de norska förhandlarna er med: "Det här är er fiende nr 1". Och efter diskussionerna som ändå var extremt svåra, var det ni som besökte honom i Tel Aviv, och vid havets frontlinje, berättar han, vandrade ni tillsammans, långtifrån all mediapress och föregrep, naturligtvis, utvecklingen av mentaliteter, och ni diskuterade hur ni efter detta historiska genombrott i Oslo skulle kunna inrätta en hållbar fred, en rättvis fred, som ni just sade.

Tiden har nu kommit. Ni förstod ju, och det är innebörden i er närvaro här, att ni skulle ha Europaparlamentet vid er sida. Tro mig, parlamentet kommer inte att spara på ansträngningarna för att, via hela vår kammare, och särskilt våra tre delegationer – den som Gerardo Galeote Quecedo är ordförande för, delegationen till Israel, den som Morgantini är ordförande för, delegationen till det palestinska rådet och den som Michel Dary är ordförande för, delegationen till Mashrekländerna – vi kommer inte att spara på ansträngningarna för att ge er ett särskilt aktivt stöd, även när det gäller att utveckla dialogen mellan Europa och Medelhavsområdet, som för oss är ett nödvändigt komplement till utvidgningen av Europeiska unionen mot Central- och Östeuropa. Kära vänner! Tillåt mig därför som avslutning säga: Shalom, Salam!

(Livliga applåder)

(Det högtidliga mötet avslutades kl. 12.55.)